

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/32 • 21 Ağustos 2009 • 1 TL

**“Demokratik açılım” söylemi
eşliğinde devlet terörü sürüyor...**

**Hak ve özgürlükler
mücadelesini
yükseletelim!**

İÇİNDEKİLER

“Kürt Açılımı”nda son gelişmeler ve devrimci tutum üzerine	3
Ümit Pamir’in referandum önerisi üzerine.....	4
TKP-SİP, İP’leşmeye doğru.....	5-6
Hacıbektaş Şenlikleri ve müdahalemiz	7
Ankara’da faşist baskı ve terör.....	8-9
Kapitalizmin depreminde enkaz altında kalan da biziz!	10-11
Birleşik Metal ve bürokratik yozlaşma	12-13
“Dünya markası” ETİ Gıda’da 2 bin işçi grevde!	14
İşçi ve emekçi hareketinden	15
KESK’in içinde bulunduğu durum ve sosyalist kamu emekçilerinin görevleri.	16-18
Direnış 100. gününde!	19
Direnışlerle dayanışmayı yükseltelim!. 20	
Seyhan Belediyesi’nde yaşanan işten atmaların gösterdikleri	21
Gençlik eylemlerinden.....	22-23
Hasta tutsaklara özgürlük!	24-25
Britanya emperyalizmi Afganistan bataklığında çırpınıyor!	26
Latin Amerika’dan... ..	27
ABD emperyalizmi Güney Amerika’ya kana bulamaya çalışıyor!.	28
Gazze’de Hamas-Cünd-ü Ensarullah çatışması... ..	29
Sacco ve Vanzetti	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/32 ● 21 Ağustos 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.net>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10. A Blok
Yenibosna Bahçelievler / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye devleti, düzenin pisliklerini ortaya seren ve mücadeleye yol gösteren devrimci-sosyalist basını susturmaya çalışıyor. Özellikle 2005’te yürürlüğe giren TCK ve daha sonra ağırlaştırılarak yeniden düzenlenen Terörle Mücadele Yasası (TMY) ile devrimci-sosyalist basın üzerinde ağır bir baskı rejimi yaratıldığı biliniyor. Bu kapsamda devrimci-sosyalist basın sansürleniyor, kapatma cezaları veriliyor, dergi ve gazete büroları basılıyor. Devrimci-sosyalist basın çalışanları üzerinde gözaltı ve tutuklama terörü kesintisiz sürüyor.

Son olarak tüm bu yoğun saldırı sağanağına aralarında **Kızıl Bayrak** gazetesi Ankara muhabiri **Eda Ünalın**’ın da bulunduğu devrimcilerin gözaltına alınması ve tutuklanması eklendi.

Kızıl Bayrak gazetesi Ankara çalışanı Ünalın, 11 Ağustos 2009 tarihinde evine yapılan polis baskını sonucunda **Gülnur Ertaş**’la birlikte gözaltına alındı. Daha sonra 14 Ağustos 2009 tarihinde tutuklanan Ünalın ve Ertaş Sincan Kadın Cezaevi’ne gönderildiler. Aynı gün buna **Evrin Erdoğdu**’ya yönelik gözaltı ve tutuklama terörü eklendi.

Tüm bu yaşananlar, kuşkusuz ki sermaye devletinin devrimci politik çalışma karşısındaki korkusunu ve tahammülsüzlüğünü gösteriyor. Krizin faturasının işçi ve emekçilere kesilmesinin bir toplumsal patlamaya yol açacağından korkan sermaye devleti, çareyi devrimci ve komünist güçler üzerindeki baskı ve terörü artırmakta buluyor. Sosyal yıkım saldırıları ile bir yandan işçi ve emekçiler kısıp alınırken, öte yandan buna karşı sesini yükseltip tepkisini gösterenler devletin baskı aygıtının hedefi oluyor. Devletin estirdiği terör dalgası devrimci-sosyalist ve muhalif basını da fazlasıyla hedef alıyor.

Sermaye devletinin tüm saldırılarla amacı, devrimci-sosyalist basını etkisizleştirerek kendi yalanlarının işçi ve emekçilere sergilenmesinin önüne geçmektir. Böylece egemenler kendileri için dikensiz bir gül bahçesi yaratmak istiyorlar.

Ancak yanılıyorlar. Sermaye devletinin tüm saldırı ve engellemelerine rağmen gazetemiz Kızıl Bayrak bugüne dek sözünü söylemekten geri durmadı, bundan böyle de durmayacaktır. Kızıl Bayrak; gerçekleri açıklamaya, çürümüş ve kokuşmuş sermaye düzenini

ve devletini teşhir etmeye, devrimin ve sosyalizmin sesini işçi sınıfı ve emekçi kitlelere taşımaya devam edecektir.

Öte yandan gazetemizi uzunca bir süredir basan Gün Matbaası, “*M. Can Yüce’nin yazılarına yer verdiğimiz sürece*” Kızıl Bayrak’ı basmayacağını bildirmiş bulunuyor. Sermaye devletinin başta Kızıl Bayrak olmak üzere devrimci-sosyalist basın üzerindeki ablukasının yoğunlaştığı bir süreçte devrimci düşünce ve eleştiri karşısında sergilenen bu tahammülsüz, sansürcü ve yasakçı tutumu traji-komik bulduğumuzu belirtmeliyiz.

Söylemeye gerek bile yoktur ki, gazetemiz Kızıl Bayrak, böyle şantaj ve tehditlere pabuç bırakmaz, iradesini de teslim etmez. Kızıl Bayrak, bağımsız devrimci sınıf çizgisinde yoluna devam edecektir!

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirilmeleri-3

Parti değerlendirilmeleri-4

Kitapçı ve bayiilerde...

“Kürt Açılımı”nda son gelişmeler ve devrimci tutum üzerine

“Kürt açılımı” ya da gelinen yerde adlandırıldığı biçimiyle “demokratik açılım süreci” devam ediyor. Süreç bir yandan, yoğun bir tartışma biçiminde yürüyor. Diğer yandan ise, konu üzerine “toplumsal mutabakat” oluşturmak ve toplumun farklı kesimlerini bu sürece dahil edebilmek amacıyla bir görüşme trafiği başlatıldı. Düzen siyasetinin iki ana muhalefet partisinin kapılarını kapattığı bu görüşmeler, sermaye ve sendika temsilcileri başta olmak üzere birçok parti, örgüt ve derneği içerecek biçimde kendi mecrasında sürüyor.

Ancak, geçtiğimiz hafta herkesin gözü 15 Ağustos tarihinde “yol haritası”nı açıklayacağını duyuran Öcalan’daydı. Öcalan, bu tarihte henüz hazır olmadığı gerekçesiyle “yol haritası”nı bir hafta sonraya erteledi. Bununla birlikte sürece ilişkin görüşlerini temel noktalar halinde iletmekten de geri durmadı. Bu sırada da hükümet cephesi, “açılım” konusundaki “kısa vadeli beklentileri” ortadan kaldırmak için çıkışlar yaptı. Kısa sürede somut bir adım atmayacaklarını ve atılacak adımların yıl sonunu bulacağını hem Tayyip Erdoğan ve hem de bakanları ifade ettiler. Bunu ise, “açılım”ın içeriğinin sınırlarına ilişkin net açıklamalar izledi. Başbakan’ın “siyasi danışmanı” Ömer Dinçer’in söyledikleri bu bakımdan oldukça açıklayıcıydı. Dinçer şöyle konuştu:

Paket açıklamak, ‘hayır’ olmayacak. Bu bir süreç. Güven artırıcı adımlar gelecek. Makul adımlar atılacak. Resmi dilde değişiklik olmayacak, asla. Federasyon ya da özerklik olmayacak, kesinlikle. Üniter yapıya helal getirecek hiç bir adım atılmayacak, mümkün değil. Kürtçe eğitimi karıştırılmasın, bu değil. Seçmeli Kürtçe eğitimi olabilir. Eğitim dili Türkçedir. Ama isteyen öğrenciyi seçmeli olarak Kürtçe dersi verilebilir. İsteyen öğrensin. Bu bireysel temelde bir taleptir, kimse kolektif hak gibi görmesin, öyle göstermesin.

Bu tutum, daha önce genelkurmay başkanının “kırmızı çizgiler”i olarak koyduğu yaklaşımdan özünde farklı değil. Bireysel-kültürel sınırlarda kalmak ve kolektif haklar kapsamına girmemek kaydıyla bir takım hakların verileceği kesindir. Bu kapsamda TV yayınlarının alanının genişletilmesi, Kürtçe seçmeli derslerin konulması, Kürt enstitülerinin kurulması, adları değiştirilen yerlere Kürtçe adlarını alabilme hakkının tanınması gibi haklar özellikle ifade edilmektedir. “Açılım” kapsamında atılacak adımlar bu sınırlarda kalacak; yani “kırmızı çizgiler”i aşmayacaktır.

Peki böyleyse eğer bugün “Açılım” olarak tanımlanan ve Kürt sorununun çözümü olarak sunulan sürecin somut anlamı ve içeriği, daha doğrusu özgünlüğü nedir? Ortada bir paket yoksa, atılacak olan adımlar da TRT-6 gibi adımların sınırlarını aşmayacaksa, “açılım” üzerine bu denli büyük bir fırtına koparmanın ve beklentileri körüklemenin gereği nedir?

Açıktır ki, ortada mevcut olanı aşacak bir adım yokken “Kürt sorunu çözülüyor” atmosferini oluşturmak “açılım”ın kendisidir. Zira devletin asıl amacı; Kürt sorununu değil, Kürt hareketini çözebilmektir. Kürt hareketini çözmek elbette ki, Kürt sorunu kapsamında belli adımları atmaya gerektiriyor.

Fakat kırmızı çizgilerle sınırlanan bu adımlar yetmediği ölçüde, yoğun bir siyasal-psikolojik harekâtla Kürt hareketini çözülmeye götürecektir siyasal bir ortam yaratılmaya çalışılıyor. İşte Öcalan’ın beklenen yol haritası da esasta dar anlamda PKK’nin askeri varlığının nasıl bir süreç izlenerek tasfiye edileceği, geniş anlamda ise Kürt halkının düzen dışı mücadele dinamiklerinin nasıl kontrol altına alınıp yumuşatılacağı ve düzene bağlanacağı ile ilgilidir. En azından bugün beklenen büyük ölçüde budur.

Fakat, Öcalan 15 Ağustos’ta “yol haritası”nı açıklamak yerine sürece dair temel noktalar üzerinden düşüncelerini dile getirdi. Bu düşünceler içerisinde yerel meclisten özel savunma gücüne kadar bir dizi konuda düzenin kırmızı çizgilerini zorlayan ifadelerin olması da dikkat çekti. Fakat süreci büyük ölçüde “içeriden” takip eden bazı yazarlar ise durumun görüldüğü gibi olmadığı konusunda net görüşler ortaya koydular. Bunlardan biri olan hükümetin eski basın sözcüsü Akif Beki şöyle yazdı: *“Bir mühendislik faaliyeti sözkonusu. Süreç yönetiliyor, başıboş ilerlemiyor. Tiziz bir şekilde hassas tartılara vurulan bir açıklama gelecektir. Büyük sürprizler beklemeyin. (...)Bana öyle geliyor ki, gidilebilecek en uç sınırı bize gösterdiler. Bunu da, Öcalan ya da avukatlarının tek başlarına planladıkları bir iletişim faaliyeti gibi görmeyin. Merkezi bir aklın eli değmiştir. Eleştirmek için söylemiyorum. Hayır, tam tersine, bu sürecin hafife alınmaması gerektiğini anlatmaya çalışıyorum. Nereye varacağı belli olmayan bir gemi gibi görünmüyor bana. Hareket saati, rotası, durakları ve nihai menzili planlanmış bir seferle karşı karşıyayız.”*

Öcalan’ın ilgili görüşme notlarında kullandığı şu ifadeler de bu yorumu güçlendiriyor: *“Benim de bir zamanlar pilot olmak, uzaya uçmak gibi hayallerim vardı. Fakat ben bu hayallerimin hepsini terkettim, özgürlük peşinde koştum. Dışarıdakiler de eski döneme, eski yaşama ait ne varsa terk etmeleri gerekir.”*

Öcalan’ın bu tutarsız ifadeleri ile birlikte “yol haritası”nı açıklamayı ağırdan alması gerçekten de bir pazarlık marjı yaratma girişimine yorulabilir. Bunu, devletin tasfiye karşısında Kürt sorunu kapsamında atacağı iğreti adımların alanını bir parça genişletmek için olduğu gibi, kendi koşullarını değiştirmek amacıyla yapması da mümkündür. *“Bu süreçte önünün açılması için bunu hep beraber yürütebilmemiz için koşullarımızın düzeltilmesi lazım. Bu topyekün bir süreçtir. Anı anına bazı şeylerin yürütülmesi gerekir”* diyen Öcalan buna işaret ediyor olabilir. Nitekim Öcalan’ın bu açıklamasının ardından ise zaman geçmeden hükümet, İmralı’ya 8 PKK tutsağının nakledileceğini duyurdu.

Fakat ne olursa olsun açık olan şu ki, Öcalan ve Kürt hareketi bu süreçte belli bir özgüvenle hareket etmektedir. Kürt halkının büyük mücadele gücü bunun böyle olmasında temel etken olmakla birlikte, diğer bir neden ise “açılım”ın arkasındaki itici güç olan ABD’nin sermaye iktidarını da adım atmaya zorluyor olmasıdır. Zira “açılım” ABD emperyalizmi tarafından Türk devletinin önüne bir görev olarak konulmuştur. Hedef, ABD’nin Irak’tan çekilmesinin ardından Türk devletinin burada Amerika hesabına Güney

Kürdistan’ın hamisi olarak çıkacak olası bir Kürt-Arap savaşında rol oynaması ve böylelikle de bölge petrolünün güvenliğini almasıdır. PKK’nin tasfiyesi ile birlikte Kürt halkını düzene entegre edecek adımları atmak, “Güney Kürdistan”’a yönelik böyle bir “açılım”ın yolunu düzleyecektir.

Bu biçimiyle sürecin genel seyri ile Kürt sorununda Amerikan patentli çözüm planının içeriği ve hedefleri ana hatlarıyla ortadadır. Bu plan PKK’nin silahlı güçlerini ve Kürt hareketinin mücadele gücünü tasfiye etmeyi hedeflerken bu hedefe ulaşmak için Kürt sorununda iğreti birtakım adımları atmaya da öngörmektedir. Konuya ilişkin politik-pratik tutum alırken bu gerçeği göz önünde tutmak ve döne döne çözüm beklentisiyle sersemletilmeye çalışılan Kürt halkını uyarmayı temel önemde bir görev saymak gerekir. Bununla birlikte halihazırda birtakım sosyal-şoven akımlar, “açılım”ın gerisinde ABD’nin bulunuyor olmasından hareketle düzenin tanıdığı bazı hak kırıntılarının Kürt halkının meşru hakları olduğu gerçeğini karartmaya çalışıyorlar. Oysa “açılımın” gerisindeki gerici güç ve amaçları göstermek, atılan adımların iğretiliğine rağmen meşru ve haklı kazanımlar oldukları gerçeğini söylemek ve Kürt halkının ulusal hak ve özgürlük talebine sahip çıkmayı dışlamaz.

Komünistler, “Kürt açılımı”nın gerisindeki gerici güçleri ve niyetleri döne döne teşhir ediyorlar. Fakat beraberinde atılan adımların Kürt halkının meşru ulusal hak mücadelesinin ürünü meşru ve kazanılmış haklar olduğu gerçeğini de unutmuyorlar. Bununla birlikte, Kürt sorununun bu tür iğreti adımlarla çözülmeyeceğini, sorunun tam ve köklü biçimde çözümünün ancak devrimci yöntemlerle mümkün olacağını anlatıyorlar. Çünkü bu devrimci olmanın, devrimden ve devrimci çözümden yana olmanın bir gereğidir. Elbette Kürt halkı dün inkar ediliyordu, bugün hiç değilse varlığı kabul ediliyor. Bunun bir anlamı var, ancak ulusal baskı ve sömürünün kaynağı olan egemen sınıflar ayakta kaldıkça, Kürt sorunu hiçbir biçimde çözülmüş olamaz. Komünistler döne döne bu temel gerçeği anlatacak ve devrimci sınıf mücadelesini büyüteceklerdir.

Ümit Pamir'in referandum önerisi üzerine...

Hiçbir burjuva çözüm Kürt sorununu kalıcı bir çözüme kavuşturamaz!

“Kürt açılımı”na ilişkin tartışmalar, devletin işbaşındaki ya da emekli olmuş temsilcilerinin de sürece katılmalarıyla devam ediyor. Devletin temel kurumlarını temsil edenler, düzen partilerinin yöneticileri, burjuva medya ve onların etkili sözcüleri devlet tarafı olarak konuşuyor, şartlar sıralıyor, açıklamalar yapıyorlar. Devlet adına açıklama yapanların çoğunluğu da, bir “çözüm”ün bugünkü durumdan çıkış için yararlı olacağını söylüyorlar. Elbette tümünün bununla kastettikleri en geri sınırlara çekilmiş olarak “bireysel kültürel haklar”ın kabulüdür.

Bu çerçevede geçtiğimiz günlerde Milliyet gazetesinde “Türkiye Kendi Modelini Arıyor” başlıklı bir dizi röportaj yayımlandı. Röportajlar, Kürt sorununa ilişkin tanınmış pek çok şahsiyete soru sordu ve onların “çözüm”e yönelik düşünceleri ve önerilerini aktardı. Kuşkusuz bu dizide en fazla dikkat çeken ve tartışılan NATO’nun “12 akil adam”ından biri olarak bilinen, MGK Genel Sekreterliği de yapmış olan emekli büyükelçi Ümit Pamir’in ortaya attığı referandum önerisi oldu.

Pamir’in, Kürt halkına ayrılmayı isteyip istemediklerini referandumla sorulmasını önermesi, ilk bakışta çok demokratik bir öneri gibi geliyor. Oysa daha yakından bakıldığında söz konusu önerinin esas içeriği, Kürt halkı birlik yönünde, Pamir’in ifadesiyle, “3’te 2’sinden fazlası ‘ben ayrılmak istemiyorum’ derse... kolektif hak talepleri gündeme gelmez ve bu konu biter” ve bireysel haklarla yetinilir!

Adı geçen röportajda Ümit Pamir şunları söylüyor; “Bence Türklerle Kürtlerin birlikte mi, yoksa ayrı ayrı mı yaşamak istedikleri saptaması referandumla yapılmalıdır ve bir an önce yapılmalıdır. Bu öncesinde konunun alabildiğine serbest bir ortamda, herkesin her şeyi söyleyebileceği, hiçbir korku altında kalmayacağı bir süreci yaşanmalıdır. Vatandaşlar, neye oy verirlerse, sonradan neyle karşılaşacaklarını baştan bilmeli, tartışmalı, söylenecek her sözü dinleme imkanı bulmalıdır.”

Pamir sözlerini şöyle sürdürüyor; “Referandumda, bütün Türkiye halklarına şu soru sorulmalıdır: Kendinizi nasıl telakki ediyorsunuz; Türk mü, Kürt mü? Türklerin bir ayrışma talebi olmadığına göre yanıtı “Kürt” olanlara sorulacak ikinci soru da şudur: Ayrışmadan mı yanasınız, yoksa birlikte yaşamak mı istiyorsunuz?”

EĞER KÜRTLERİN 3’TE 2’SİNDEN FAZLASI “BEN AYRILMAK İSTİYORUM” DİYORSA: O zaman bu ayrışmanın aşamaları konuşulur. Mesela, ilk başta eyalet sistemiyle başlanır, yavaş yavaş gündeme gelir. Bu yapılırken de bin yıllık kardeşlik üzerinden hareket edilir. Çünkü, sonuçta ayrı ayrı da olsa yan yana yaşayacağız.

“EĞER KÜRTLERİN 3’TE 2’SİNDEN FAZLASI “BEN AYRILMAK İSTEMİYORUM” DİYORSA: O zaman otonomi anlamına gelen hiçbir hakka gerek yok demektir. Yani, mesela öğretim olabilir, ama, olmayacaktır. Anayasa’ya Kürtlükle ilgili madde konması artık bir ihtiyaç değildir. Yani, bireysel haklar tüm Türkiye için genişletilir, ama, kolektif hak talepleri gündeme gelmez ve bu konu biter.

ÖNCE GERÇEK, SONRA O GERÇEĞE GÖRE MODEL: Türkiye’nin gerçek bir strateji geliştirebilmesi için, önce “Ey Kürt kardeşim, ey Türk kardeşim, sen ne istiyorsun?” diye sorması gerekiyor. Bunun yanıtını almadan yapılacak tüm arayışlar beni başışlayın ama hafif kalır. Gideceğimiz yolu bulmak, çözümün zeminini anlamak için önce buna karar vermemiz lazım.”

Pamir’in önerileri bunlar. Pamir’in referandum önerisinin ilk bölümü Kürtlerin nüfus içerisindeki oranının tespitine de hizmet edeceği için nispeten doğru ve yararlı kabul edilebilir. Fakat Kürt halkına sorulacak ikinci sorunun ilk bölümü doğru, –yani ayrılığın ağır

basması durumunda sancısız, çatışmasız bir ayrılık - ancak ikinci bölüm, yani eğer Kürt halkı ağırlıklı olarak birlikte yaşamaktan yana oy kullanırsa, bu kez de ona bu birliğin koşullarını ortaya koyma hakkı tanınmadığı için yanlıştır. Pamir’e göre, referandumda birlikte yaşama eğilimi sonucu çıkarsa, bu kolektif hakları –yani Kürt olmaktan kaynaklanan hakları (anadilde eğitim vb)- ortadan kaldırır. Bu durumda, bireysel hakların geliştirilmesi yeterlidir! Yani Kürt halkının Türk halkıyla birlikte yaşamasının ön şartı, Kürt halkının ulusal haklarından vaz geçmesidir!

Bugün Kürt hareketinin ayrı devlet kurma biçiminde herhangi bir talebinin bulunmadığı bilindiğine göre, Pamir besbelli ki Kürt halkının üçte ikisinden çoğunun oy vermeyeceğinin rahatlığı ile, “demokratik bir referandum”la “kolektif hak taleplerinin artık gündeme gelmemesini” yaman bir şark kurnazlığı ile güvenceye alacağını düşünüyor!

Kuşkusuz ki, bu yaklaşım geleneksel imha, inkar ve asimilasyon politikalarının uzantısı şoven-milliyetçi bir anlayıştır. Bu; ya sev, ya terket anlayışının daha “demokratik bir makyaj”la, adeta zehirin şekerli suyla sunulmasından ibarettir.

Oysa, Kürt halkı birlikte, ama federasyon veya bölgesel özerklik koşullarında yaşamak isteyebilir ve bunu istemek de onun en doğal hakkıdır. Devrimci işçi sınıfı açısından bakıldığında, ayrılma hakkını kullanmak ezilen Kürt ulusunun bileceği bir iştir. Bu kapsamda bir referandumun yapıldığı durumda, eğer birlikte yaşama sonucu ortaya çıkarsa, halkların kardeşliğine hizmet için Kürt halkına doğrudan sorulması gereken soru, bu birliğin koşullarının ne olacağıdır ki, bir federasyon veya bölgesel özerklik vb koşullarda mı yaşayacağıdır. Pamir’in üzerinden kasıtlı olarak atladığı temel soru da budur.

Bir diğer önemli nokta ise, Kürt sorununda Türkler’e “ey Türk kardeşim sen ne istiyorsun” sorusunun sorulmasının saçmalığıdır. Çünkü bugün Türkler ezen ulus, Kürtler ezilen ulus konumundadır. Türk ulusu adına zaten bugünkü devlet politika yürütüyor ve Türk ulusunun ayrıca ulusal bir sorunu yoktur. Bu tarihsel olarak geride kalmış bir sorundur. Kuşkusuz ki, “Türkler’e de soralım” önerisinin gerisinde Kürt halkının iradesine ipotek koyma anlayışı yatmaktadır. Kürt ulusunun kaderini Türk ulusunun iradesine bağlamanın hiçbir demokratik yanı bulunmadığı ise açıktır. Bu olsa olsa, Kürt halkı üzerindeki sömürgeci egemenliğin Türk halkına onaylatılarak sürdürme tutumu olabilir ancak.

Unutulmamalıdır ki, ezen ve ezilen ulus ayrımı “ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı” sorusunda doğru tutumun mihenk taşıdır. Ezen ve ezilen uluslar ayrımı yapmadan, ulusal sorunda doğru bir politik tutum belirlemek imkansızdır.

Bu vesile ile belirtelim ki; ulusların kendi kaderini tayin hakkı, komünistlerin kararlılıkla savundukları demokratik bir haktır. Bu, özünde ayrılma ve kendi devletini kurma hakkıdır. Bu hakkı nasıl kullanacağına ezilen ulusun –Kürt ulusunun- sadece kendisi karar verebilir.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının reddi, gerçekte Türk ulusunun ayrıcalıklarının sürüp gitmesini istemektir. Öte yandan Kürt halkının ayrılma hakkı tanınmadığında, Kürt burjuvazisinin milliyetçi propagandası da daha etkili olacaktır. Bu, onun Kürt emekçi kitlelerini peşinde sürüklemek için imkanının da genişlemesi demektir.

Devrimci işçi sınıfı ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurken, asıl olarak mücadelenin önderliğini fiilen üstlendiğinde, burjuva milliyetçiliğinin sınırlılığını sergileyerek farklı ulusların emekçi kitlelerinin gönüllü birliğine giden yolun önünü açabilir. Çünkü halkların kaynaşmasına giden yol, ancak gönüllü birlikten geçer

ki, bu da ancak ayrılma hakkının savunulması temelinde yaratılabilir.

Kuşkusuz ki, komünistler ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tanındığını söylemekle de yetinemezler. Çünkü Pamir örneğinde görüldüğü gibi burjuvazi ve onun sözcüleri de, siyasal içeriğinin iyice boşaltılması koşuluyla ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tanınmasından söz edebilir. Bu nedenle, bu hakkın proleter devrim temelinde savunulmasına bağlı olarak, komünistler şu hususları da gözetken bir mücadele yürütürler:

Komünistler, ayrılma hakkının fiilen kullanılıp kullanılmayacağına karar vermenin ezilen ulusun sorunu olduğunu savunurlar. Ezen ulusun, siyasal yönden ayrılma hakkı için mücadele eden ezilen ulusa karşı kuvvet kullanmasına kesin olarak karşı çıkarlar. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına karşı çıkan, ezilen uluslara ve ulusal topluluklara baskı uygulayan ya da uygulanmasını savunan güçlere karşı çok yönlü bir mücadele yürütürler. Ulusal ayrıcalıklara ve resmi bir devlet dili olmasına kesinlikle karşı çıkarlar.

İşçi sınıfının tarihsel ve sınıfsal çıkarları açısından temel olan; Türk ve Kürt işçilerinin ortak devrimci iktidarının kurulabilmesi ve bu nedenle ayrılma hakkının savunulması temelinde, ezilen Kürt ulusunun işçi ve emekçi kitlelerinin birlik yönündeki gönüllü iradesinin oluşturulmasıdır.

Ulusal sorunda işçi sınıfının enternasyonalist eğitiminin özünü, ulusal eşitsizliklerin (ezen-ezilen ulus ayrımı) işçi sınıfının birliğini baltalamasının önüne geçmek oluşturur. Devrimci işçi sınıfının amacı, dar burjuva ulusalcılığının aşılması ve her ulustan işçi ve emekçiler arasında gerçek bir mücadele birliğinin (enternasyonalist birliğin) yaratılmasıdır.

Pamir örneği de gösteriyor ki, ezilen Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunuyor görünenleri de dahil burjuvazinin hiçbir kesimi Kürt ulusal sorununu kalıcı bir çözüme kavuşturma yeteneğine sahip değildir. Kürt sorununda devrimci işçi sınıfının programı bütün kapsamıyla savunulmadıkça, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı talebi hayata geçirilmedikçe, ulusal sorun aslında varlığını değişik biçimler altında sürdürecektir. Dolayısıyla bu sorun, Türk ve Kürt ulusundan işçi sınıfının birliğinin önünde engel oluşturmaya devam edecektir. Açık ki, Kürt sorununun kalıcı çözümünün samimiyetle isteyenlerin işçi sınıfının devrimci programı etrafında birleşmekten başka seçenekleri yoktur.

TKP-SİP, İP'leşmeye doğru yol alıyor!

TKP-SİP, Kürt sorununa ilişkin tutumunu "Barış, kardeşlik ve birlik bildirgesi" başlığı taşıyan bir belgeyle ortaya koydu. TKP-MK imzasını taşıyan bu belge, TKP-SİP'in siyasal alanda nerede durduğunu bilenler için yeni bir şey söylemiyor, fakat onun Kürt sorununa ilişkin tutumunu ve konumunu ortaya koyması bakımından önem taşıyor.

Bilindiği üzere bahse konu parti, henüz SİP iken düzen içi çatlıkların yarattığı politik ortamda kendisine bir alan açmak için MGK operasyonlarına paralel olarak türbana karşı savaş açmıştı. Aynı SİP, TKP adını aldıktan sonra da bu çizgisini derinleştirip güncel gelişmelere uyarlayarak yoluna devam etti. Ergenekon operasyonları sırasında dinci gerici cenahın karşısında yer alırken, küçük-burjuva milliyetçi bir çizgiye, esas olarak ulusalcılar takımına doğru yaklaştı. Hatta öyle oldu ki, İP'in belinin kırıldığı bir durumda TKP-SİP onun boşalttığı yere talip oldu. Sol ve devrimci hareketle arasına kalın çizgiler çekme kaygısı, AKP ve dinci gericilik karşıtlığı adı altında ordu gibi gerici burjuva kurumlarını savunma konumu, bağımsızlık mücadelesini ordu gibi bir geleneksel ve stratejik uşağını görmezden gelerek ABD-AKP karşıtlığına indirilmesi, buradan giderek burjuva cumhuriyetini savunma çizgisine saplanması TKP-SİP'in İP'leşmek yönünde attığı adımların başlıcalarıydı.

Diğer taraftan Kürt sorununda aynı yönde net bir değişim yaşandı. Siyasal planda, burjuva demokrasinin sınırlarını aşmamaya özen gösteren TKP; devletle, devletin resmi politikalarıyla ve kurumlarıyla karşı karşıya gelmemeye, yani suya sabuna dokunmamaya özen gösterdi. Sonuçta bu çizgisiyle TKP, Kürt sorununda küçük burjuva milliyetçi-sosyal şoven bir yaklaşımın sahibi oldu. Kurulu düzen sınırlarında ve zemininde Kürt halkının ulusal özlemlerine verilen yanıtlar ve birtakım iğreti adımlar TKP-SİP tarafından sadece bu adımların iğretliliğini göstermek ve arkasındaki gerici odakları ortaya koymakla sınırlı bir tutuma konu olmadı. TKP-SİP emperyalizmin ve AKP'nin parmağı olduğu gerekçesiyle atılan adımlara toptan karşı durdu. Buna bağlı olarak yer yer düzenin şoven çizgisine ve diline yaklaşan bir politik söylem tutturdu.

Örneğin, TKP-SİP Güney Kürdistan'daki devletleşme adımlarının gerisinde ABD emperyalizminin olması ve bu gelişmenin ABD emperyalizmiyle suç ortaklığı yapmanın karşılığı olduğunu ifade etmektedir. Fakat bununla kalmamakta işi Güney Kürdistan'da atılan adımlara karşı düşmanca bir yaklaşıma, onu karalamaya, gözden düşürmeye ve en önemlisi düzenin şoven ve saldırgan politik çizgisiyle örtüşen, onu soldan tamamlayan bir konuma düşmektedir. Düşünün ki, düzen cephesinin de zaten benzer politik argümanlarla Güney Kürdistan'ı saldırının hedefi haline getirdiği bir dönemde ve bunun için toplum ölçeğinde dizginsiz ve saldırgan bir şoven kampanya örgütlediği siyasal şartlarda, TKP Kürt halkının meşru ulusal taleplerini ve gerisinde onlarca yıllık büyük bir mücadelenin de ürünü olan kazanımları savunmak ve esasında şovenizmi ve Türk devletinin iki yüzlülüğünü hedef seçeceğine, devletle aynı boruyu öttürmekten kaçınmamıştır.

Burada "komünist" sıfatı taşıyor olduğundan dolayı biz TKP-SİP'i bu iddia üzerinden değerlendiriyor, eleştiriyor ve taşıdığı sıfatın aksine

küçük burjuva milliyetçi bir akım olduğunu gösteriyoruz. Böyle olmasaydı, siyasal alanda TKP ismini taşıyor olmak dışında bir ağırlığı olmayan ve giderek de marjinalleşen bu grubu, küçük burjuva milliyetçiler olarak tanımlayıp geçmek de mümkündür.

TKP-SİP'in "Barış, kardeşlik, birlik bildirgesi"ne gelirsek, bu bildirge onun siyasal çizgisi ve konumu hakkında bütünlüklü ve nispeten ayrıntılı açıklıklar sağlıyor.

Bildirgenin ilk paragrafı, iyi bir giriş olma özelliğine sahip. Zira bildirgenin temel ayaklarını kısaca özetlemek gibi bir mahiyeti var. Öyle ki, bildirgede "büyük bir fırsatın eşliğinde olduğumuz söyleniyor" ifadesiyle konuya giriliyor, ardından ise şöyle devam ediliyor: "İyi şeylerin yolda olduğu müjdeleniyor. Devlet reformlarına hazır... Belki affa bile. Anadil kullanımında daha fazla adım atılacağı kesin gibi. Silahlara nasıl bir formül bulunacağını kimse bilmiyor henüz; ama Öcalan'ın Ağustos ortasında bir plan ortaya atması bekleniyor. Yerel yönetimlerin yetkilerinin genişletilmesi konusunda DTP'nin, bölge belediyelerinin, sermayenin, AB'nin, ABD'nin, AKP'nin, Irak Kürt yönetiminin aynı görüşte oldukları biliniyor. TBMM'de bu yaklaşımın daha geniş bir taraftar kitlesiyle buluşması da şaşırtıcı olmayacak."

Burada mevcut tabloya ilişkin söylenenler her ne kadar nesnel bir durumu tarif ediyor gibi görünse de, işin aslı TKP-SİP'in mevcut duruma ilişkin yargılarını ortaya koyuyor. Zira bildirgede atılacağı söylenen bu adımların atılıp atılmayacağı gibi bir tartışma bulunmuyor. Tersine TKP-SİP, tüm bunları tartışmasız veriler olarak ele alıyor ve özünde yerel yönetimlere ilişkin olan kısma kadar bunların dışına çıkmayan, birçok noktada ise onun gerisine düşen bir çözüm platformu ortaya koymaya çalışıyor. TKP-SİP'in itirazı, temelde "yerel yönetimlerin yetkilerinin genişletilmesi konusunda" oluyor. Bu konuyu, AB, sermaye, ABD, AKP ve Irak Kürt yönetiminin ortak

görüşü olarak değerlendiriyor ve Türkiye'nin bölünmesine kanıt sayıyor. Düzenin "Kürt açılımı"na karşıtlığını da bu temele oturtuyor.

TKP-SİP'e göre "Kürtlerin nasıl, hangi haklara sahip olarak yaşayacakları bu tarafların sorunu değildir. Onların masaya yatırdıkları Türkiye'dir". TKP-SİP'in temel kaygısı Türkiye'nin bölünmez bütünlüğüdür, yoksa emperyalistlerin Türkiye'nin egemen iktidarını da kullanarak bölge halklarına yönelik gerici planlarını uygulaması değildir. Daha aşağıda bu fikir şöyle açıklıyor: "Emperyalizm Ortadoğu haritasıyla oynamaya devam etmektedir. Amacın emperyalist merkezlerin dışında herkesi güçsüzleştirmek olduğu açıktır. Bu anlamda Ortadoğu'da kurulacak yeni devletçikler halkların özgürleşmesine yardımcı olmayacaktır. Ortadoğu'nun kaderine Ortadoğu halkları karar vermelidir. Bunun yolu da emperyalizme karşı mücadeleden geçer. Emperyalizmin belirlediği yeni girişimlere karşı uluslar arası anlaşmalara dayalı sınırlar korunmalıdır." (abç)

TKP-SİP'e göre emperyalizm Ortadoğu haritasıyla oynuyor, ama gerçekte olan kendine has özel bir örnek olarak Filistin bir yana bırakılırsa bu temelde belirlenmiş özel bir politikadan söz edilebilir mi? Elbette emperyalizm egemenlik peşindedir. Bunun için rejimler değiştiriyor, darbeler tezgahlıyor ve gerekirse bölmeye de çalışıyor. Fakat burada amaç haritayla oynayarak küçük devletçikler kurmak değil, ne

biçimde olursa olsuna bazen parçaları birleştirerek bazen de ayırıştırılmayı da göze alarak, bazen de Irak'ta olduğu gibi alamayarak egemenliğini tesis etmektedir. Ortadoğu'nun kaderine Ortadoğu hakları karar vermelidir, pek tabii ki, bunun yolu emperyalizme karşı mücadeleden geçer, ancak bunun ancak özgürlük, eşitlik ve gönüllü birlikten başka bir yolunun olmadığı da eşyanın tabiatı gereğidir. Ama TKP-SİP'in derdi bu değil tabii, bir temel doğruyu kullanarak kendi milliyetçi konumuna destek yaratmaya çalışıyor. Çünkü, "Ortadoğu'nun kaderine Ortadoğu halkları karar vermelidir" ifadesini kullanıp sonra lafi getirip yeniden "harita" sorununa bağlıyor: "*Emperyalizmin belirlediği yeni girişimlere karşı uluslar arası anlaşmalara dayalı sınırlar korunmalıdır.*"

Sanki mevcut haritaları oluşturan "uluslar arası anlaşmalar"ı yapanlar emperyalistler değilmiş gibi? Kaldı ki, sınırlar aynı emperyalist orduların sıradan askerlerine cetvelle çizdirilmiştir. Öyle ki, bugün TKP-SİP'in korumayı temel vazife saydığı bu sınırlar, Ortadoğu'daki birçok açıdan sorunlu, halkları yapay biçimde bölen ve birçok anlaşmazlığın nedenidir. Onun içindir ki, Ortadoğu'daki geçmişte de ortaya çıkmış birçok burjuva demokratik hareket de temel sorun olarak bu yapay sınırları görmüş ve mücadelesinin hedefi haline getirmiştir.

TKP-SİP'in gerçekleri çarpıtması, devletin Kürt açılımının gerisinde emperyalistlerin bölme hesapları olduğunu ispatlamaya çalışmasından dolayıdır. O böylelikle kendi sosyal-şoven kaygılarını ortaya koyarken burjuva gerici-ırkçılarla aynı zemine düşmüş oluyor. Bölünme korkusunu büyütürken burjuva gericiliğin ekmeğine yağ sürüyor. Oysa komünist olmanın en temel kriteri ulusal sorunda, ezilen ulusun meşru haklarını kayıtsız-şartsız tanımaktan geçiyor. Özellikle, on yıllarca inkar ve imha sistemi altında ezilmiş, hakları uğruna bedeller ödemiş, emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından aldatılıp katledilmiş bir halksa sözkonusu olan her şeyin başına bu halkın ulusal istemlerinin meşruluğunu koymak gerekir. Bununla birlikte elbette emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından atılan adımların sınırlılığını ve hedefleri döne döne anlatılabilir, bu adımlara bel bağlamayıp gerçek ve kalıcı bir çözüm için emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yapılabilir. Fakat, milliyetçilik suçlamasıyla ezilen bir ulusun meşru taleplerinin karşısına bölücülük umacasıyla çıkmamanın komünistlikle bir ilgisi yoktur.

Dahası komünistler için ulusal sorunda ezilen ulusa kendi kaderini tayin hakkını tam ve koşulsuz olarak tanımak ve bu hakkın somutta ayrılma hakkı anlamında kavramak temel bir ilke sorunudur. Bu konudaki ikircikli ve geri her tutum sahibini komünist değil, sosyal-şoven yapar. Siyasal yaşamda da bunun ağır bir bedeli olur. Türkiye sözkonusu olduğunda 20'li yıllarda TKP'nin feodal ve emperyalizmin denetiminde bir harekete karşı olmak adına Kürt isyanı karşısında sömürgeci egemen burjuva iktidarına arka çıkmasının nasıl bir siyasal bedeli olduğu biliniyor. Bu en başta, Kürt halkında ve samimi devrimcilerinde yıllarca devrimci ve komünist harekete karşı bir güvensizlik olarak süren tahribatlara yol açmıştır. Yineliyoruz, bir ulusal hareketin feodal-burjuva ve emperyalizmin denetiminde ya da etkisinde olmasının halkları gerçek bir kurtuluşa götürmeyeceğini söylemek ve uyararak, ama yanı sıra ezilen ulusun hak taleplerini tanımak ve meşru görmek komünist olmanın bir gereğidir. Fakat, ilkini söyleyip ikincisinden sırt çevirmek, dahası ilkini sırt çevirmenin dayanağı yapmak başka bir şeydir. Hele hele TKP-SİP'in yaptığı gibi bölücülük umacasına sarılmak, haritalar üzerinde yanıp yakılmak başka bir şey.

TKP-SİP, emperyalizmin "bölücülüğü" üzerine ahkam kesip vatan topraklarını savunmak dışında,

Kürt sorununun çözümü için bir platform da ortaya koymaya çalışıyor. Fakat bunu yaparken de yine "bölünme" korkusundan vazgeçmiyor. Örneğin, "silahsız çözüm istiyoruz" başlıklı bir ara bölümde, "PKK silah bırakmalı, eş zamanlı olarak TSK operasyonları durdurmalı", diyor. Böylelikle PKK'nin silahlı gücüyle TSK'yı aynı kefeye koyuyor ve silahlı gücünü bir direnç noktası olarak tutan PKK'nin teslim olması isteniyor. Ama bu kadarla kalmıyor, "silahsızlandırma"nın, "eşzamanlı olarak ülke çapında sivil halkın silahsızlandırılmasına yönelik önlemler"le sürdürülmesini isteyerek kurulu düzenin bekasını savunur bir konuma düşüyor. Ya da tatlı su solculuğuna uygun bir siyasal iklim yaratma sevdasıyla halkın burjuva devlet lehine silahsızlandırılmasını istiyor, burjuva devletin silah tekeline elinde bulundurma hakkını güvenceye almanın politikasını yapıyor.

Daha altta ise, anadilin kullanımı ile ilgili bölümde yer alan ifadeler TKP-SİP'in komünistlikle uzaktan yakından ilgisi olmadığını bir kanıttır. Öyle ki, TKP-SİP bugün bazı burjuva aydınlarının bile gerisine düşerek Kürtçe'yi bir bireysel-kültürel haklar kapsamında ele alıyor, devletin resmi dilinin ve iletişim dilinin Türkçe olmasını talep(!) edebiliyor. Ancak bu bir talep değildir, zira zaten devletin,

ordunun, AKP'nin çizgisi de zaten bunu öngörmektedir. TKP-SİP için asıl kaygı Kürt halkının ulusal özlemlerini karşılamak değil, bu özlemlerin nerede durdurulacağıdır. TKP-SİP, "devletin birliği" için Kürt halkının haklarını yok sayıyor. Türk ulusunun ayrıcalıklarını korumayı temel bir politika haline getiriyor.

Oysa komünistler ulusal sorunda ayrılma hakkı anlamına gelen ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunuyorlar. Bununla birlikte "gönüllü birlik" istiyorlar, ancak bunun ise ancak her açıdan "eşitlik ve özgürlük" temelinde gerçek anlamını bulacağını biliyorlar. Fakat TKP-SİP, mevcut burjuva sınırlarını ve cumhuriyetini temel alarak mevcut eşitsizliğin inceltilmiş biçimde sürmesini onaylarken diğer taraftan ne pahasına olursa olsun birliğin korunmasını öne çıkarmaktadır. İşte komünistlerle sosyal-şovenler arasındaki ulusal sorundaki temel ayrım çizgileri de böyle ortaya çıkmaktadır.

Son olarak belirtmek gerekir ki, bir dönem TKP'cilik oynayarak TKP'nin kötü bir kopyası olma yolunda ilerleyen TKP-SİP, İP'leşme yolunda yürüyüşünü sürdürmektedir. Kürt sorunu kapsamında son dönemki gelişmeler, bu yönelimi daha da güçlendirmiş ve belli bazı açılardan önemli eşiklerin aşıldığını da göstermiştir.

Ağar-Yaşar Öz dalaşması ve ortaya saçılan pislikler

Mehmet Ağar sermaye düzeninin eli kanlı katiller sürüsünün en kıdemli olanlarından. Kıdemlidir, çünkü "1000 operasyon yaptık" diyen bu katil, yıllardır ettiği hizmetlerin karşılığında mükafatlandırılmış, sürekli olarak ünvan ve yetkilerle donatılarak dokunulmazlığı artırılmıştır. '72'de başladığı polislik işinde, kontrgerilla, Özel Harekat ve Özel Harp'te çalışmış, sayısız cinayet, yargısız infaz, köy yakma, toplu katliam, silah kaçakçılığı, linç, tecavüz, işkenceye imza atmıştır. Daha sonra, vali, polis şefliği, emniyet genel müdürlüğü, milletvekilliği, içişleri, adalet bakanlığı ve son olarak parti genel başkanlığı yapmıştır.

Ağar bu sefer Susurluk davası ile sayısız faili meçhul cinayete, kanlı katliamlara adı karışan, uyuşturucu ve kaçakçılığın her türlü süsünün uluslararası yürütücülerinden biri olan Yaşar Öz'ün açıklamaları ile gündeme geldi. Ağar'ın, kendisi için "insan simsarı" "muhbirimizdi" demesi üzerine, Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde bulunan Yaşar Öz avukatları aracılığıyla Ağar'a bu iddiaları hemen ispatlamasını, aksi takdirde tüm bildiklerini açıklayacağını, Susurluk'tan bu yana 16 yıllık süren suskunluğunu bozacağını söyledi. Aradan geçen sürede Ağar'dan herhangi bir açıklama olmaması üzerine, dediğini de yaparak 26 Temmuz'da bu iddialara karşılık 6 sayfalık bir itirafnameyi mahkemeye verdi.

Yaşar Öz'ün itiraflarına göre, '93'te Tarık Ümit tarafından Ağar'la tanıştırılmış. Ağar, kendisine ve yakınlarına yeşil, lacivert ve hususi pasaportlar temin ederek bir cephaneliği emrine vermiş, emniyete ait sayısız araç, plaka ile birlikte dokunulmazlık zırhı sağlamıştır. Sözüm ona her yerde aranırken, ama her zaman olduğundan daha rahat ortalıkta dolaşmış, Ağar'ın gözetiminde bir türlü yakalanmamıştır. Örneğin '94'te gözaltına alındığında üzerinde ruhsatsız silah, suç unsuru birçok delil ile sahte pasaportlar bulunmuştur. Ancak Ağar'ın Emniyet Müdürü olduğu bu sırada sadece bir telefonla hemen salıverilmiştir. Ağar, silahları bizzat kendisine teslim ederek "al kardeşim silahlarını" demiştir.

Yaşar Öz'ün ortalığa serdikleri böyle uzayıp gidiyor. Ama özünde söyledikleri farklı değil. Her ikisi de değişik görevlerde devlet tarafından kullanılan bu iki pislik, gelinen yerde kullanılıp bir köşeye atılmışlardır. Fakat kullanılıp atılmanın acısıyla bir yandan devlete sitem ediyorlar, diğer taraftan da kendi aralarında didişiyorlar. Didiştikçe de pisliklerini ortaya seriyorlar.

Ağar ve Yaşar Öz gibi pisliklerden de onları kullanan çürümüş sermaye devletinden de hesabı emekçiler soracak. Pisliği devrim temizleyecek.

Rize'de Kürt işçiler saldırıya uğradı!

Çalışmak için Karadeniz bölgesinde bulunan Kürt işçilere yönelik faşist saldırılara bir yenisi eklendi. Rize'de bir inşaatta çalışan Kürt işçiler, taşlı sopalı saldırıya uğradı.

Fatma-Nuri Erkan Bilim Sanat Merkezi inşaatında çalışan Kürt kökenli işçilerden biri, 16 Ağustos günü Engindere Mahallesi'nde marketten poşet kahve almak istedi. İşçi, 25 kuruş olan kahveyi 50 kuruşa satmak isteyen bakkala itiraz edince tartışma çıktı. Tartışma bir süre sonra çevredekilerin de karışmasıyla Kürt işçilere yönelik ırkçı saldırıya dönüştü. Önce mahalledekiler işçilere saldırdı, sonra ise düğünden gelmekte olan bir minibüste bulunanlar. Taşlı, sopalı saldırının ardından çok sayıda çevik kuvvet ekibi olay yerine geldi. Polisin gelmesinin ardından bir süre sonra galeyana getirilen kalabalık geri çekildi.

Fakat polis saldırganları değil, 12 Kürt işçiyi gözaltına aldı. Dahası Kürt işçilerden ikisi de işten çıkarıldı. Diğer işçilerin bir süre iş yerine uğraması da yasaklandı.

Hacıbektaş Şenlikleri ve müdahalemiz

46. Ulusal 19. Uluslararası Hacı Bektaş Veli Anma Törenleri ve Kültür Sanat Etkinlikleri sona erdi. Hacıbektaş şenliklerinde bazı ilkler de yaşandı. Alevi örgütlerinin şenlik programını 15-16 Ağustos olarak belirlemesi nedeniyle, Hacıbektaş Belediye Başkanı 16-18 Ağustos tarihleri arasında gerçekleşen şenlik programını, 15-17 Ağustos tarihleri arasına çekti. Ayrıca alternatif gece etkinlikleri için kullanılabilir tek kapalı mekan olan Hacıbektaş Spor Salonu belediye tarafından kiralandığı halde kullanılmadı. Zira tek amaç alevi örgütlerinin ve ilerici, devrimci yapıların önünü kesmekti.

Hacıbektaş Şenlikleri'ne ilişkin devrimci propaganda-ajitasyon faaliyetindeki zayıflama, düzenin işini bir ölçüde kolaylaştırdı. Öyle ki; DHF dışında stant açan, gazete satışı yapan, eylemsel süreçlere katılan herhangi bir devrimci yapı yoktu. Komünistler ise, şenlikler öncesi başlattıkları çalışma ile tüm politik eylem ve etkinliklere müdahale ettiler.

Hacıbektaş Şenlikleri'nin bu yılki resmi programında, son yıllarda olduğu gibi yine faşist-şovenist propaganda öne çıktı. Panellerin içeriği ve panelistlerin kimliği bu durumun en açık göstergesiydi. Hrant Dink cinayetini alkışlayanların başında gelen Mustafa Cemil Kılıç bunlardan sadece birisiydi. "Türkçü-Toplumcu" isimli faşist sitenin sahibi Mustafa Cemil Kılıç "din sosyoloğu" sıfatıyla şenlikte panelist olarak yer aldı.

"MHP artık düzeldi" diyerek MHP'ye yönelik övgü dolu yazısıyla adından bahsettiren Cemal Şener de "araştırmacı-yazar" ünvanıyla panellerde boy gösterdi. Alevi örgütlerini "siyaset yapıyorlar" diyerek şenlik organizasyonundan çıkararak Hacıbektaş Belediye Başkanı, bu yıl da Türkçü/faşist söylemin bayraktarlığını yapan çevrelere her türlü imkanı açtı.

15 Ağustos yürüyüşünün ortaya çıkardığı gerçekler!

Geçen 6 yıl boyunca yasakçı tutuma karşı mücadele ettiklerini ve şenliklere yönelik alternatif bir çalışma yürüttüklerini iddia eden Alevi kurumlarının yöneticileri bu iddialarına uygun davranmayarak tutarsız bir konuma düştüler. Bu durum, Hacıbektaş'ta yapılan tüm toplantılarda BDSP tarafından açık bir eleştiriye konu edildi.

Geçtiğimiz yıl aynı kurum yöneticileri alana müdahale ve protesto yürüyüşü konusunda komünistlerin çok önceden başlattıkları çalışmanın da etkisiyle, bir parça olumlu bir tutum almak zorunda kalmışlardı. Güçlerini eyleme katmak için asgari bir çalışma yürütmüşlerdi.

Bu yılki protesto yürüyüşü 15 Ağustos'ta gerçekleştirildi. Sınıf devrimcileri, sınırlı güçlerle de olsa protesto yürüyüşüne müdahale ettiler. "Sivas'ın katili sermaye devleti!", "Maraş'ın, Çorum'un, Sivas'ın hesabı sorulacak!", "Kahrolsun sermaye devleti!", "Direne direne kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!" şiarları, yaklaşık 1000 kişilik kitle tarafından sahiplenildi.

Eyleme devrimci bir atmosferin hakim olması, Alevi örgütlerinin merkezi yöneticilerini ürküttü. Sınıf devrimcilerine kolluk güçlerinin gözü önünde yasakçı ve hasmane bir tutumla müdahale edilmek istendi.

Hacıbektaş Belediye Başkanı Selmanpakoğlu'nun yasakçı tutumundan rahatsız olan bu yöneticilerin sınıf devrimcilerine dönük benzer yaklaşımlar sergilemesi tam bir tutarsızlıktı.

Kuşkusuz ki, sınıf devrimcileri düşmana yaranma kaygısıyla devreye sokulan gerici tutumu boşa çıkartarak hem inisiyatiflerinin kırılmasına izin vermediler, hem de kitle içinde etkin teşhirini yaptılar. 15 Ağustos yürüyüşüne damgasını vuran sınıf devrimcilerine yönelik düşmanca tutumun arkasında elbette sınıfsal bir kimlik vardır. Alınan bu tutum, Alevi örgütlerinin Alevi orta sınıflarının ve burjuvazisinin toplumsal konumunun bir ifadesidir.

Alevi Gençlik Forumu'nda yaşananlar...

Hacıbektaş Şenlikleri "Alternatif Program"ı içerisinde yer alan Alevi Gençlik Forumu 16 Ağustos'ta gerçekleştirildi. "Alevi gençliğinin örgütlenmesi", "Alevi öğretisi ve Alevi gençliği", "Alevi gençliği ve siyaset" başlıklarının tartışıldığı forumda Pir Sultan Abdal Derneği, Kızılırmak Yerel Dernekleri Federasyonu, Aydınlik Gençlik Meclisi, Alevi Gençlik Platformu, Kayseri Pir Sultan Abdal Derneği ve Ekim Gençliği adına sunumlar yapıldı.

ABF Genel Başkanı Ali Balkız, "devlet Aleviciliği"nden yakınırken bile Alevi emekçilerinin gerçek kurtuluşuna dair tek bir kelime söylememesi dikkat çekti. Pir Sultan Abdal Derneği adına yapılan konuşmada, örgütlenme konusunda belirli bir düzey yakalandığı, ama bunun yetersiz olduğu ifade edildi. "Eylemin gücüne inanıyorsak, gereğini yerine getirmeliyiz" denilen konuşmada, Alevi Gençlik Platformları'nın yan yana gelerek sorunlara birlikte çözüm araması gerektiği söylendi.

Toplantıda iki temel anlayış ortaya çıktı. Konuşmacıların önemli bir kısmı, Alevileri "sınıfsız ve kaynaşmış bir kitle" olarak sunmaya çalıştılar. Her cümlede kullandıkları "biz Aleviler" söyleminin arkasında Alevilik sorununa sınıfsal bakmayan düzen içi bir anlayış vardı.

Alevi Gençlik Forumu'nda, Alevi örgütlerinin yöneticileri yasakçı tutumda ısrar edeceklerini bir kez daha gösterdi. Öyle ki, Ekim Gençliği konuşma yapabilmek için divanla epeyce cebelleşmek zorunda kaldı. Zira divana göre, konuşma hakkı sadece Alevi örgütlerinden gelen gençlere aitti. Ortaya çıkan bu yasakçı tutum, "Hacıbektaş, Hacıbektaşlılarındır" diyerek gericiğin bayraktarlığını yapan, Alevi örgütlerini dışlayan Hacıbektaş Belediye Başkanının yaklaşımını bir kez daha hatırlattı.

Alevi Gençlik Forumu'nda yapılan konuşmaların önemli bir kısmında gençliğin devrimci duyarlılığı öne çıktı. Kızılırmak Yerel Dernekleri Federasyonu adına söz alan gencin "Çözüm düzende ya da yasal partilerde değildir. Bu düzenin gençliğe verebileceği hiç bir şey yoktur. Aleviler düzene hizmet eden örgütlere prim vermemelidir. İşçi ve emekçi hareketine yüzlerini dönmelidir." sözleri sonrasında salonda kopan yoğun bir alkış aldı. Ayrıca emekçi Alevi gençliğini devrim ve sosyalizm için mücadele etmeye çağıran Ekim Gençliği'nin sunumunun sonunda, salonda bulunan gençlerin; "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Kurtuluş devrimde, kurtuluş

sosyalizmde!" sloganlarıyla yanıtlaması son derece anlamlıydı.

Devrimci, ilerici siyasal yapıların durumu

Sermaye devleti bu yılki etkinliklere yönelik ilerici ve devrimci etkiyi sınırlamak için özel çaba harcadı. Günlerce öncesinden güvenlik gerekçesiyle, Hacıbektaş ilçesinin giriş çıkışları tutuldu. Belediye Başkanı tarafından her şeyin sorumlusu olarak gösterilen sınıf devrimcileri yakın ablukaya alındı.

Hacıbektaş Şenlikleri'ne sol yapıların herhangi bir politik müdahalesi olmadı. Bunun tek istisnası DHF oldu. DHF, kendi cephesinde tanıtım amaçlı bir faaliyet yürüttü. EMEP, tanıtım standı açtı. Ayrıca Evrensel satışı ve şenlikler için hazırlanan özel sayının dağıtımını yaptı.

Sınıf devrimcileri şenlik ön hazırlık çalışmasını günler önce başlattılar. Şenliklere yönelik olarak hazırlanan bildirinin yaygın dağıtımı ve Kızıl Bayrak'ın propaganda-ajitasyon konuşmaları eşliğinde satışı gerçekleştirildi. Aynı zamanda tanıtım standı açılarak, şenliğe katılan işçi ve emekçilerin komünist yayımlarla buluşması sağlandı.

Sınıf devrimcileri, şenlik öncesi ve sırasında anlamlı bir devrimci müdahalede bulundular. 15 Ağustos eylemi sırasında, yaklaşık bin kişilik kitlenin devrimci şiarlar atan komünistlere eşlik etmesi, Hacıbektaş Şenlikleri'ne damgasını vuran "devlet Aleviciliği" cephesinde açılan önemli bir gediğin ifadesiydi. Öte yandan komünistler, eylem sırasında gericiğin bayraktarlığını yapan Alevi örgütlerinin başına çöreklenmiş ağaların gerçek konumunun anlaşılması açısından da son derece önemli bir pratik sergilediler.

Bu yıl tüm kısıtlı olanaklara rağmen şenliklere anlamlı bir müdahalede bulunan sınıf devrimcileri, her türden gericiğin dikkatini çeken bir etki alanı yaratabildiler. Binlerce işçi ve emekçinin katıldığı şenliklerin daha etkin bir politik müdahaleye konu edilmesi görevini layıkıyla yerine getirebilmek için daha yoğun bir çaba harcamak gerektiğinin bilincindeyiz. Müdahaleyi daha güçlü hale getirmek görevi önümüzde duruyor.

Kayseri ve Hacıbektaş BDSP

Ankara'da faşist baskı ve terör...

Abluka dağıtılacak, saldırı püskürtülecek!

Sermaye devleti Ankara'da son günlerde sınıf devrimcilerine yönelik saldırılarını tırmandırmış bulunuyor. Kurum ve ev baskınları, gözaltılar ve tutuklamalarla süren devlet terörüne faaliyet alanlarında yoğunlaştırılan abluka eşlik ediyor. Yine bu süreçte sermaye devleti devrimci mevzilere sahip çıkanların yolunu kesmeye, tehdit ve baskı ile yıldırma çalışıyor.

Mamak'ta faaliyet yürüten sınıf devrimcilerini özel olarak hedef alan düzen güçleri biri Kızıl Bayrak çalışmanı olmak üzere 3 devrimciyi gözaltına aldılar. 3 devrimci "Yasadışı örgüt TKİP'nin faaliyetlerine katılmak ve örgütün propagandasını yapmak" iddiasıyla tutuklandı.

Saldırıdan Mamak İşçi Kültür Evi de nasibini aldı. Polis tarafından basılan kurumun arşivlerine ve bilgisayarlarına el konuldu. Mamak'ta İşçi Kültür Evi'ne giden pek çok kişinin de önü sivil ve resmi polislerce kesilerek bu kişiler "kuruma gitmemeleri" yönünde tehdit edildi. Saldırı Mamak'la da sınırlı kalmadı. Sincan'da sınıf devrimcileri ile ilişki içerisindeki genç bir işçiye polis tarafından ajanlık teklifinde bulunuldu.

Devrimcileri tutuklayan mahkemeye delil olarak sunulan ses kayıtları ise başta etkinlik alanı olmak üzere standlarda vb. birçok alanda "ortam dinlemesi" yapıldığını ve birçok insanın telefonlarının bu süreçte kesintisiz bir şekilde denetime tabi tutulduğunu göstermektedir.

Saldırının hedefi devrimci sınıf mücadelesidir!

Kapitalist krizin her geçen gün artan ekonomik-siyasal ve sosyal tüm yükü işçi sınıfına ve emekçi kitlelere yüklenmektedir. Toplum gün be gün yoksullaşmakta, sosyal sorunlar artmakta, toplumsal yaşamda hoşnutsuzluklar ve öfke giderek yoğunlaşmaktadır. Tüm bu gelişmeler sosyal mücadelelerin önünü açabilecek imkanlar barındırmaktadır. İşte sermaye düzeninin asıl korkusu burada yatmaktadır. Saldırganlığı, toplumu daha sıkı bir biçimde denetleme arzusu bunun içindir ve bunun her zaman ilk hedefi ilericiler, devrimciler ve komünistler olmuştur.

KESK'e yönelik saldırılar, Kürt halkının haklı ve meşru taleplerinin azgın devlet terörü ile bastırılmaya çalışılması, Sabra'da olduğu gibi sınıf devrimcilerinin siyasal faaliyetinin patron kurşunları ve devlet zoruyla engellenmek istenmesi, devrimci tutsaklar üzerindeki baskının artması güncel örneklerdir. Son olarak Mamak'ta yaşanan devlet terörünün hedefinde bir kez daha devrimci sınıf mücadelesi ve onun mevzileri yer almaktadır.

Bütünlüğü içerisinde düşünüldüğünde sermayenin bu saldırılarının kendi içerisinde bir mantığı vardır, zira gerisinde bir sınıf tutumu yatmaktadır. Geçtiğimiz hafta boyu Mamak'ta yaşanan saldırıların mahiyeti de budur. Özelde ise sebep, Mamak'ta yılları bulan kesintisiz bir devrimci faaliyetin giderek bölgedeki emekçiler ile güçlü bağlar kurmasından duyulan korkudur. Devletin sistematik saldırılarına rağmen yıllardır bu bölgede yürütülen devrimci siyasal faaliyetin ve bu eksende ortaya konulan kararlılığın her koşul altında korunabilmesi sermaye devletini rahatsız etmektedir.

Saldırıları boşa çıkarmak için devrimci mücadeleyi yükseltelim!

Devrimci güçlere yönelik saldırılarına hız veren sermaye iktidarı ileride gelişebilecek sosyal hareketlenmeleri öncüsüz ve etkisiz hale getirmenin hesaplarını yapmaktadır. Burjuvazi bu konuda açık bir sınıf bilincine sahiptir. İşte bu noktada yaşanan saldırıları boşa çıkarmak, dahası buradan güçlenerek çıkmak için devrimci siyasal mücadeleyi yükseltmek ve emekçilere mal etmek büyük önem taşımaktadır. Genel planda siyasal faaliyetin yaşanan tüm saldırılara rağmen kararlılıkla sürdürülmesi, krizin faturasının emekçilere ödetilmesi çabalarına karşı mücadelenin geliştirilmesi ve sınıf mücadelesinin yükseltilmesi temel bir yerde durmaktadır.

Komünistlerin, kriz dönemini çok yönlü bir hazırlıkla karşılamaya dönük vurgusu işte bu açıklıkla kavranmalıdır. Komünistler olarak kriz döneminin temel yönlerine dair bir dizi değerlendirmeyi önden tüm yönleri ile ortaya koymuştuk. Şu an yaşananlar ve en başta sermayenin artan saldırganlığı bu değerlendirmeleri doğrular niteliktedir.

Siyasal faaliyetin kesintisiz sürdürülmesi ile paralel olarak saldırıya uğrayan her mevzinin geniş emekçi kitleler tarafından sahiplenilmesi oldukça önemlidir. Buradan hareketle emekçiler taraflaştırılabilir ve dahası hareket ve eylem içerisine çekilebilir. Zira saldırının hedefinde çoğu zaman sınıfın ve emekçi kitlelerin mücadele mevzileri bulunmaktadır. Sınıf ve emekçi kitleler her zamankinden daha fazla ısrarla bu mevzileri sahiplenmeye çağrılabilir.

Tabii ki bu hiçbir zaman siyasal faaliyetin kendisinden ve gündemlerinden ayrı düşünülemez. Tek başına kurumlara yönelen devlet terörünü gündemleştiren; saldırının temel hedefini, sermaye düzeni ve kriz ile bağını kuramayan bir pratik, daha baştan kısır sonuçlar doğurmaya mahkumdur. Bu bilinçle süreci örmek, devrimci faaliyeti hedef alan

saldırıları karşı sınıfın gündemleri ekseninde mücadeleyi yükseltmek görevi komünistlerin omuzlarındadır. Bu konuda Mamak'ta saldırının ardından hızla verilen eylemli yanıt, tüm sınırlılıklarına rağmen anlamlıdır. Bu süreçte birçok emekçi ve genç kurumlarımızı ve tutuklu devrimcileri sahiplenmek için harekete geçirilebilmiştir. Birçok insan olanaklarını devrimci faaliyete açabilmiştir.

Sürecin bir başka önemli ayağı ise devrimci ve ilerici güçlerin saldırılar karşısında ortak bir mücadele hattında buluşabilmeleridir. Sınıf devrimcileri olarak devrimci hareketin genel durumu ve sınırlılıklarını bilerek hayallere kapılmadan, ama yaşanan saldırının tüm devrimci hareketi hedeflediği gerçeğinin altını da kalınca çizerek bu alanda gerekli adımları çok daha güçlü ve hızlı atabilmeliyiz.

Sesimizi boğmaya hiçbir güç yetmeyecek! Abluka dağıtılacak, saldırılar boşa düşürülecektir!

Komünistler olarak sermaye devletinin her saldırısı karşısında açık bir bilinçle siyasal görevlerimize çok daha sıkı sarılmasını bildik. Saldırılarından öğrenerek, sınanarak ve dahası güçlenerek çıkma hedefi ile hareket ettik. Bu bugün de böyledir. Bu saldırılar mevzilerimizi pekiştirmekte, dahası öfkemizi büyütülmektedir. Dolayısıyla sermaye düzeninin tüm bu saldırganlığı beyhudedir.

Biz komünistler bunun bilinci ile çok daha kararlı ve soluklu bir şekilde devrimci siyasal mücadelenin sorumluluklarını omuzlayacak, yaşanan ablukayı dağıtarak saldırıları boşa çıkaracağız. Bundan hiç kimsenin kuşkuğu olmasın. Buradan bir kez daha tüm işçileri, emekçileri ve gençleri devrimci mücadeleyi omuzlamaya, mevzilere sahip çıkmaya, tutuklu sınıf devrimcileri ile dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz!

Ankara'dan Komünistler

Devrimci-sosyalist basından tutuklama saldırısına karşı ortak yanıt...

Devrimci-sosyalist gazete ve dergiler, 18 Ağustos akşamı Taksim Tramvay Durağı'nda gerçekleştirdiği eylemle aralarında gazetemiz Ankara muhabiri Eda Ünalın'ın da bulunduğu üç BDSF'linin tutuklanmasını protesto ettiler. Devrimci-sosyalist basın yayın organları üzerindeki baskıların son bulmasını istediler.

"Devrimci-sosyalist basın susturulamaz!" ozalitinin açıldığı eylem Kızıl Bayrak, Atılım, Devrimci Demokrasi, Devrimci Hareket, İşçi-Köylü, Mücadele Birliği, ODAK, Proleterce Devrimci Duruş, Ürün Sosyalist Dergi, Barikat, Kaldıraç gazete ve dergileri adına gerçekleştirildi. Eyleme Alınteri ve Yürüyüş dergisinin yanı sıra Emekli-Sen Aksaray ve Kadıköy şubeleri ile KESK / Yapı Yol Sen İstanbul Şubesi de destek verdi.

Kızıl Bayrak gazetesi çalışmanı Özgün Çetin tarafından okunan açıklamada, mücadeleye yol gösteren ve düzenin pisliklerini ortaya seren devrimci-sosyalist basının sansür, kapatma cezası, dergi bürolarının basılması, gözaltı ve tutuklamalarla yıldırılmaya çalışıldığı vurgulandı. TCK ve TMY ile bu sürecin daha da ağırlaştırıldığı ifade edildi.

Sosyalist-devrimci çizgide yayın hayatını sürdüren çeşitli gazette ve dergilerin karşı karşıya kaldığı saldırıların da sıralandığı açıklamada bu saldırılara son olarak Kızıl Bayrak gazetesi Ankara muhabiri Eda Ünalın'ın tutuklanmasının eklendiği ifade edildi.

Yapılan açıklama şu sözlerle sona erdi: "Bugüne kadar gazete binalarının bombalanmasına, çalışanlarının kaçırılmasına-katledilmesine, sansüre, yayın yasaklarına, ekonomik zorlanmalara rağmen geri adım atmayan devrimci-sosyalist ve ilerici basın, işçi ve emekçilere gerçekleri açıklamaya, çürümüş ve kokuşmuş düzeni ve devleti teşhir etmeye, devrimin ve sosyalizmin sesini kitlelere taşımaya devam edecektir."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara'da devlet terörü 3 sınıf devrimcisinin tutuklanmasıyla sürüyor!

Ankara'da 7-8 ve 9 Ağustos tarihlerinde gerçekleştirilen Mamak Kültür Sanat Festivali'nin ardından 11 Ağustos 2009 tarihinde Terörle Mücadele Şube ekipleri tarafından Mamak İşçi Kültür Evi'ne ve BDSP'lilerin kaldığı evlere baskınlar düzenlendi, 2 BDSP'li gözaltına alındı.

Sabah erken saatlerde Mamak İşçi Kültür Evi'ni basan TMSH ekipleri, fotoğraflar, CD'ler, bilgisayar kasaları, Eksen Yayıncılık'a ait kitaplardan oluşan 6 koli ile kurum arşivindeki bazı materyallere el koydu. Mamak İşçi Kültür Evi bünyesinde oluşturulan müzik atölyesinin gitaristi **Gülnür Ertaş** ve Kızıl Bayrak gazetesi çalışanı **Eda Ünal** ise evlerine yapılan baskınlarla gözaltına alındı.

Devreye sokulan gözaltı terörünü 14 Ağustos günü tutuklama saldırısı izledi. 11 Ağustos günü yapılan ev baskınlarında gözaltına alınan devrimciler savcılıkta alınan ifadelerinin ardından tutuklama istemiyle sevk edildikleri mahkemeye tutuklandılar.

Baskınlar sırasında gözaltına alınan **Eda Ünal** ve **Gülnür Ertaş** hakkında "yasadışı örgüt TKİP'nin faaliyetlerine katılmak ve örgütün propagandasını yapmak" gerekçesiyle Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından tutuklama kararı verildi. Haklarında tutuklama kararı verilen BDSP'liler Sincan Kadın Cezaevi'ne gönderildiler.

Tutuklama kararı verildiği sırada adliyenin önünde bekleyiş devam ediyordu. Cezaevine götürülürken zaferi işaretini yaparak dışarıya çıkan sınıf devrimcileri "Devrimci irade teslim alınmaz!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları ve alkışlarla uğurlandılar.

Eda Ünal ve Gülnür Ertaş **Sincan Kadın Hapishanesi C-1**'de kalıyor.

Tutuklama terörü sürüyor!

14 Ağustos akşamı ise devlet terörü yeni bir gözaltı ile sürdü. Mamak İşçi Kültür Evi çalışanı ve geçtiğimiz genel ve yerel seçimlerde BDSP'nin adayı olan **Evrım Erdoğan** da akşam saat 20.00 sıralarında gözaltına alındı.

3 gün boyunca gözaltında tutulan Evrim Erdoğan, 17 Ağustos günü çıkarıldığı mahkemeye "Yasadışı örgüt TKİP'nin faaliyetlerine katılmak ve örgütün propagandasını yapmak" gerekçesiyle tutuklandı ve Sincan Kadın Cezaevi'ne gönderildi.

Aynı zamanda ağır bir "astım" hastası olan Evrim Erdoğan gözaltında bulunduğu süre zarfında iki kez Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırıldı. Avukatlarının "Erdoğan'ın astım hastalığı nedeniyle yargılanmasına tutuksuz devam edilmesi" yönündeki talepleri ise mahkeme tarafından reddedildi.

Erdoğan'ın savcılıkta ifadesi alındıktan sonra mahkemeye getirilişi sırasında BDSP'liler basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamaya DHF destek verirken Evrim Erdoğan'ın saat 17.30 sıralarında tutuklandığı haberi avukatlar aracılığıyla alındı. Gülnür Ertaş ve Eda Ünal'ın cezaevine gönderilişinin bir eyleme dönüştürülmesi üzerine Evrim Erdoğan'ın cezaevine gönderilme işlemi saklı-gizli yapıldı.

Evrım Erdoğan'ın da tutuklanmasıyla birlikte 11 Ağustos sabahı Ankara'da devreye sokulan devlet terörü sonucunda tutuklanan BDSP'lilerin sayısı üçe çıktı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Baskılar, tutuklamalar bizi yıldırılmaz!

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Devlet terörü 14 Ağustos günü İzmir'de Çiğli İşçi Kültür Evi tarafından yapılan basın toplantısıyla protesto edildi.

İzmir İnsan Hakları Derneği'nde (İHD) gerçekleştirilen toplantıda ilk olarak İHD İzmir Şube Başkanı Ahmet Alagöz söz aldı ve son dönem artan devlet terörüne değinerek devrimcilere ve Kürtlere sürekli saldırı ve baskı uygulandığını vurguladı.

Çiğli İşçi Kültür Evi tarafından yapılan açıklamada ise bu saldırının, KESK'e, Kürt halkına ve Kent A.Ş. işçilerine yönelik polis saldırısından, devrimci-sosyalist basına yönelik saldırılardan bağımsız olmadığı söylendi.

Bu saldırılarla devletin, toplumsal mücadele dinamiklerini ezmek, ülkeyi dikensiz gül bahçesine dönüştürmek, devrim ve sosyalizm mücadelesini güçsüz bırakmak istediği belirtildi, tutukluların serbest bırakılması talep edildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Adliye önünde eylem

14 Ağustos günü Ankara Adliyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Açıklamada, bu saldırının Bedrettinler'den, Pir Sultanlar'dan bugüne insanın insanı sömürmediği bir dünyanın özlemine; Nazımlar'dan, Yılmaz Güneyler'e, Jaralar'dan Nerudalar'a sanatı işçi ve emekçilerin kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak görenlere ve sınıf devrimcilerinin faaliyetine yönelik olduğu vurgulandı.

Basın açıklaması şu sözlerle son buldu: "Bir kez daha buradan haykırıyoruz: işçi sınıfının ve emekçilerinin örgütlülüklerine saldırarak devrimci kültür sanat faaliyetimizi engelleyemediniz, engelleyemeyeceksiniz."

Eyleme Halk Cephesi, Partizan, DEV-LiS (SDP), 78'liler Birlik ve Dayanışma Derneği, Devrimci Demokrasi ve TÖM-İGD destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

İstanbul: "Devrimci faaliyet engellenemez!"

Ankara'daki tutuklama terörü 15 Ağustos günü BDSP tarafından Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen eylemle protesto edildi. Açıklamada, devrimci faaliyetin engellenemeyeceği ifade edildi.

BDSP adına yapılan açıklamada, krizi fırsata çevirmeye çalışan burjuvazi ve onun yürütme organı olan AKP hükümetinin, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için tüm imkanlarını seferber ettiği, arka arkaya çıkarılan teşvik paketleriyle, krizin yükünü işçi ve emekçilere yıktığı ifade edildi.

Ankara'da sınıf devrimcilerine yönelik saldırının, devrimci sınıf mücadelesini hedeflediği vurgulandı ve "saldırıları püskürtmenin yolu, sınıfın gücünü açığa çıkarmaktan geçiyor" denildi.

DTP ve ODAK'ın da destek verdiği eylem coşkulu biçimde sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mamak'ta gözaltı ve tutuklamalara karşı yürüyüş...

Devlet terörü 15 Ağustos akşamı Mamak'ta gerçekleştirilen yürüyüşle protesto edildi. **Mamak İşçi Kültür Evi** tarafından Tuzluca'yır'da gerçekleştirilen eylemde devletin sınıf devrimcilerine yönelik gözaltı ve tutuklama terörünün devrimci faaliyetten duyduğu korkunun ifadesi olduğu belirtildi.

Mamak İşçi Kültür Evi önünden başlayan eylem Tuzluca'yır Meydanı'nda gerçekleştirilen açıklamayla son buldu. "Faşist baskılar ve devlet terörü bizi yıldırılmaz! / Mamak İşçi Kültür Evi" pankartının açıldığı eyleme ESP, Marksist Bakış, AKA-DER, ÜİD-DER, DHF, Alınteri, İdilcan Kültür Merkezi ve Halkevleri destek verdiler.

Kızıl Bayrak / Ankara

Marmara depreminin 10. yılında...

Kapitalizm öldürmeye devam ediyor!

İzmit merkezli yaşanan ve tesiri Yalova, İstanbul, Adapazarı, Bursa'ya uzanan, milyonlarca insanı doğrudan etkileyen depremin üzerinden tam 10 yıl geçti. Kentlerin harabeye döndüğü, taşın taş üstünde kalmadığı günlerde bir başka gerçek daha ölümlerle birlikte karşımıza çıktı. Deprem bizi, ölüm kadar soğuk, ölüm kadar insana yabancı bir yüzle, kapitalizmin insana, emekçiye yabancı yüzüyle bir kez daha tanıştırdı.

Enkazın altında resmi rakamlara göre, 17 bin 480, resmi olmayan rakamlara göre ise 50 bin ölümler vardı. Enkazın üstünde ise yine resmi kayıtlara göre 23 bin 781, yok sayılan rakamlara göre ise 100 bine yakın yaralı... 285 bin 211 konut, 42 bin 902 işyeri hasar görmüştü. Çöken 133 bin 683 bina yaklaşık 600 bin kişiyi evsiz bırakmıştı. Yaklaşık 16 milyon insanı ise deprem farklı şekillerde etkilemişti. Her sarsıntıda telaşa kapılan insan gerçeği bu toplumsal travmanın bir sonucuydu.

Fakat “yaralar sarılacaktı”, “devlet dimdik ayaktaydı”. Bu doğal felaketi almadıkları önlemlerle bir katliama dönüştürenlerin sarf ettiği çaba bu sözcüklerden ibaretti.

Oysa bilinmekteydi ki “Deprem Bölgeleri Haritası”na göre ülke nüfusunun %95’i deprem tehlikesi altında yaşamaktaydı. Yani ülkenin %92’si deprem hattı üzerindeydi. Keza büyük sanayi merkezlerinin %98’i, barajların %93’ü de öyle.

İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Maden Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü Yer Fiziği Anabilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Haluk Eyidoğan danışmanlığında Jeofizik Mühendisi Caner Uysal tarafından da bir rapor hazırlandı. “Türkiye’de Nüfus ve Çeşitli Sektörlerin Deprem Riskinin İncelenmesi” konulu bu rapora göre de; Türkiye’nin 71 milyon 517 bin 100 olan nüfusunun yüzde 45’inin birinci, yüzde 26,6’sının ikinci, yüzde 14,6’sının üçüncü, yüzde 12,3’ünün dördüncü ve yüzde 1,5’inin beşinci derece deprem bölgesinde yaşamaktadır.

Yine son 60 yılda meydana gelen depremler, resmi rakamlara göre 60 bin insanımızı aramızdan almıştır.

Milyonlarca insan deprem dehşetiyle sarsılmışken, enkaz altında kalan yakınlarını ararken burjuvazinin mebusları da iş başındaydı. Meclislerinden, emeklilik yaşını da yükselten sosyal yıkım yasalarını geçirmekle meşgul olanlara depremi hatırlatan enkaz altından gelen ceset kokularıydı. Yani onları harekete geçiren enkazın altından yükselen “sesimi duyan var mı” çığlıkları değildi. Zaten kulakları emekçilere her daim kapalıydı.

Ve şimdi, tam on yıl sonra, sosyal yıkım saldırısının doğrudan sorumlularından dönemin Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan bunu farkında olmadan itiraf etmektedir. “Ankara, yüzyılın en büyük depremine hazırlıksız yakalandı. Başkent uzun bir süre bölge ile irtibat kuramadı... Yardımları bölgeye ulaştıramadı... Adapazarı, Yalova ve Gölçük’te ilk üç gün başıboşluk yaşandı...”

Sağlık Bakanı olan MHP’li Osman Durmuş’un ise başka bir uğraşı daha vardı. Ermenistan’dan gelen kan bağışını, “Türk kanının saflığını korumak” için reddeden, Yunanistan’ın yardım önerilerini geri çeviren, Kızılhaç’ın yardımlarını istemeyen “vatansever” bir bakandı o.

Emekçiler tıbbi yetersizlikler sonucu can verirken “damarlarındaki asil kanı” hatırlayanlar, arama kurtarma ekiplerinin yok denecek kadar azlığı

nedeniyle on binlerce insanı toprağa gömenler “yabancı”, “el”in yardımlarını geri çevirirken, hizmet ettikleri sınıfın, sermayenin çıkarları için IMF’nin direktiflerini yerine getirmekten memnundular.

Daha çok kara, ranta dayalı olarak yapılan denetimsiz binalar çökerken sorumlular yargılanmamış, yargılananlar ise aklanmıştı. Depremden sonra Kocaeli’de açılan 932 ceza davasından 921’i, Sakarya’da 418 davanın 394’ü müteahhitlerin lehine sonuçlanırken, Bolu ve Afyon’da dava bile açılmadı. Yalova’daki davaların birçoğu sonuçlandırılmadı. Devlet kurumları aleyhinde açılan davalar 60 günü geçtiği için işleme konmadı. Müteahhitler aleyhinde açılan davaların kanunen reddedilmesinin gerekçesi ise, suç tarihi olarak binaların yapım tarihini başlangıç saydığı için “zamanaşımı” idi.

Kızılay üzerinden o günlerde süren rant kavgası ise çürümenin bir başka göstergesiydi.

Ancak yine de bir suçluya ihtiyaç vardı. O suçlu da sadece Veli Göçer oldu. Devlet, Göçer’le göçen kapitalizmi aklarken yine emekçileri zor durumda bıraktı. Deprem mağdurları Göçer’e açtıkları tazminat davasını kazandıklarına bile pişman oldular. Çünkü hem kazandıkları tazminat parasını alamadılar, hem de mahkemenin kararı gereğince, Göçer’in avukatının vekâlet ücretini ve mahkeme masraflarını ödeme zorunluluğuyla karşılaştılar. Bu parayı ödeyemeyen ailelerin evlerine şimdi birer birer haciz gelmektedir.

Önce deprem vurdu, şimdi AKP vuruyor

Bugün Başbakan Erdoğan Marmara depreminin 10. yılı dolayısıyla yayınladığı mesajında “On binlerce vatandaşımız evsiz, barksız kaldı. Ülkemiz tarihinin en büyük felaketlerinden birisi olmasına rağmen, o tarihten günümüze yaraların sarılması ve zor durumda olan vatandaşlarımızın ihtiyaçlarının giderilmesi bakımından çok önemli mesafeler alınmıştır. Özellikle depremin ilk günlerinde sergilenen sosyal dayanışma ve yardımlaşma bütün dünyaya örnek olacak niteliktedir” demektedir. Görüldüğü üzere başbakan deprem sonrası önlemler alındığını söylemekte ve kendinden önceki hükümetin seyrederek toprağa gömdüğü on binlerin sorumluluğunu da paylaşmaktadır.

Ne gibi önlemler alındığına geçmeden önce deprem mağdurlarının mağduriyetinin nasıl devam ettiğine bakmakta fayda var. Depremde yakınlarını kaybedip kendileri sağ kalanların hayatı yine sarsılmakta, başlarını soktukları evleri ellerinden alınmak istenmektedir. Irak Kızılayı’nın 10 milyon dolarlık bağış petrol yardımı ile depremzedelerin oturması şartıyla İzmit’te deprem konutları yapılmıştı. Arızlı’daki bu 230 konut, kalıcı konutlardan hak sahibi olamayıp fakat depremde aile fertlerinden birden fazlasını kaybeden depremzedelere verilmişti. 5 yıllık süre sonunda Kocaeli Valiliği ve Özel İdare Müdürlüğü, buradaki depremzedelere, “Burada oturma süreniz doldu” diyerek çıkmalarını istedi. Boşalan konutlar ise Vali yardımcılarını ve daire müdürlerine lojman olarak verilmeye başlandı. 80 daireye bu şekilde kentin ayrıcalıklı zatları yerleştirilmiş oldu. Diğer konutları ise depremzedeler boşaltmadı. Son olarak Bölge Çalışma Müdür Yardımcısı Ercan Kale polis korumasında Arızlı konutlarına taşınmak istendi. Depremzedeler ise bu duruma isyan ettiler. Sitenin girişinde barikat kurarak eşyaları getiren kamyonu engellemek istediler. Ancak polis ekipleri barikat önünde duran depremzedelere vahşice saldırarak, kamyonu içeri aldı. Saldırı sırasında 4 depremzede gözaltına alınırken, çok sayıda insan da yaralandı. 16 Aralık’ta gerçekleşen bu saldırıdan 2 gün sonra bu kez gece saat 02.00’de ismi açıklanmayan bir vali yardımcısının evi taşınmak istendi. Arızlı’da oturan depremzedeler yine direndiler. Polis yine saldırdı. Vali yardımcısının evinin taşınmasına izin vermeyen depremzedelere sabaha karşı polis saldırısı gerçekleşti. Bu saldırıda da 6 depremzede yaralandı. “Sarılmaya devam edilen yaralar” işte böyle kanatılmaya devam edilmektedir.

Beklenen yıkımın sorumlusu deprem değil, yine kapitalizm olacak!

Deprem tehlikesini magazin haberleri gibi sunanların, bu tehlikeye karşı aldığını söyledikleri tedbirlerin hiçbir inandırıcılığı yoktur. Yapılan araştırmalar ve TBMM’deki soru önergelerine verilen yanıtlar bunu doğrulamaktadır.

“Ülke çapında 2005 yılında yapılan bir envanter çalışmasına göre 80 bin kamu binasından 4 bininin

depreme dayanıklılık analizi yapılmıştır. Bunların büyük bölümünün deprem yönetmeliğinin öngördüğü performans düzeyine ulaşmadığı belirtilmektedir. 2002–2008 yılları arasında Sağlık Bakanlığı'na bağlı sağlık kurumlarının 265'inde deprem dayanıklılık analizi yapıldığı ve 30 hastanenin güçlendirildiği bu süre zarfında güçlendirilen hastaneler arasında İstanbul'daki hastanelerin bulunmadığı görülmektedir.”

Yine TMMOB İnşaat Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı Cemal Gökçe, okulların yüzde 92'sinin güçlendirilmeyi beklediğini, sadece 12 okul binasının yıkılarak yeniden yapıldığını söylemektedir. İstanbul'da 300'den fazla hastane olduğunu belirten Gökçe, bu hastanelerden 2 hastane binası 1'i de semt polikliniği olmak üzere sadece 3 tanesinin güçlendirildiğini ifade etmektedir. Bugün işçi ve emekçilerin kaldığı hangi evde ve mekânda denetim yapılmıştır sorusunun cevabı ise herkesçe malumdur.

Yine yasalar çevresinde yetkisi ve yaptırım gücü olmamasına rağmen ilgili bakanlıkların ve devlet kurumlarının yerine getirmesi, alınması gereken önlemler vb. bir dizi çalışmayla tanınan Ulusal Deprem Konseyi'nin 2007'de kapatılmış olması ayrıca dikkat çekicidir.

Bu birkaç örnekten de anlaşılacağı üzere bir deprem hattı üzerinde yaşamamıza rağmen hastaneler ve okullar başta olmak üzere depreme dair alınan hiçbir önlemden bahsetmek mümkün değildir. İşçi ve emekçilerin yaşam alanları büyük bir tehlike altındadır.

Burjuvazi için deprem de bir fırsattır

Öte yandan sermaye devleti deprem tehlikesini de fırsata çevirmeyi bilmiştir. İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası (İSMMMO) konuya dair bir açıklama yaptı. “Deprem Vergileri Bütçeye Yama Oldu” başlıklı bu açıklamaya göre; “ek gelir, ek kurumlar, ek emlak, ek motorlu taşıtlar vergilerinden sağlanan gelir hariç sadece, özel işlem ve özel iletişim vergileriyle 16 milyon hanenin yaşadığı Türkiye'de devletin deprem için her aileden tahsil ettiği tutar aile başına 1,7 bin lirayı buldu. Kişi başına ödenen deprem vergisinin miktarı da 375 lirayı bulacak.” İSMMMO'nun yaptığı hesaplama göre, 2000 yılında “yaraları sarmak” gerekçesiyle getirilen deprem vergilerinden bu yıl sonuna kadar elde edilecek gelir 27,2 milyar lira olacak.

İşte bu elde edilen miktarın nereye harcandığı belli değildir. Deprem için alınan tedbirlere gitmediği anlaşıldığına göre bu fonun da sermayenin kasasına aktığı açıktır. Binaları depreme dayanıklı hale getireceğim diye işçi ve emekçilerden para keseceksin, sonra bunları hortumlayacaksın. İşsizlik fonunda biriken paranın akıbeti her nasılsa, deprem fonunda biriken paranın akıbeti de aynıdır. Ölü soyucuları, insanlar yaşama gözlerini yumduktan sonra cesetler üzerindeki paraya dönüştürülebilir değerli şeyleri çalmaktadır. Bunlar ise daha ölmeden önce bizleri soyup, ardından ölümümüze ortam hazırlamaktadırlar. Bir düşünün, aralarında nasıl bir fark vardır?

Gerçek felaket deprem değil, kapitalizmdir!

Sözün kısası on binlerce insanın hayatını kaybetmesine neden olan gerçekte deprem ya da diğer doğal felaketler değildir. Alınmayan önlemlerle bu doğal felaketleri doğal olmayan felaketler haline getiren, trajediye dönüştüren kapitalist sistem, bu sistemin uygulayıcıları, tüm “devlet erkânıdır.” Yani doğal afetler değil kapitalizm öldürmektedir. Çünkü gelişen teknoloji, bilim ve modern tıp insanlığın hizmetine sunulduğu takdirde, doğal felaketlerin hepsini engellemek mümkün olmasa da, zararlarını en

aza indirmek mümkündür.

Güvenceli, depreme ve felakete dayanıklı malikânelerde yaşayanlar için 17 Ağustos'un tek bir anlamı olabilir. Yaşanacak böylesi büyük felaketlerin yaratacağı toplumsal tepkiye şimdiden hazırlıklı olmak. En büyük endişeleri budur. Silah tekellerinin karlı çıktığı haksız savaşlar ile ceset torbalarının rağbet göreceği bir felaket arasında onlar için özde bir fark yoktur. Yeter ki düzenlerini tehlikeye sokan bir başkaldırı olmasın. Onların en büyük korkusu budur. Deprem üzerindeki bu duyarsızlığın ve ilgisizliğin

başka hiçbir mantıklı açıklaması yoktur.

O halde kırılan fay hatlarından oluşacak derin çatlaklar bize mezar olmadan önce biz kapitalizmi mezara gömelim. Çünkü herkesin ihtiyacına uygun, sağlıklı, depreme ve doğal felakete dayanıklı konut, yaşanılabilir bir kent ve insanca bir yaşam ancak sosyalizmle mümkündür.

Yoksa Nazım'ın dediği gibi; “Bir şehir vardı. Yeller eser yerinde. Beş şehir vardı. Yeller eser yerinde. Yüz şehir vardı. Yeller eser yerinde. Yok olan şehirlere şiirler yazılmayacak. Şair kalmayacak ki.”

Deprem raporundan yansıyan gerçekler!

Büyük Gölcük Depremi'nin 10. yılında Şehir Plancıları Odası 25. Dönem Afet ve Risk Komisyonu, içinde mevcut durum tespiti, yaklaşım ve önerilerin bulunduğu bir deprem değerlendirme raporu hazırladı. 17 Ağustos 2009'da, depremin 10. yıldönümünde hazırlanan bu rapor, Şehir Plancıları Odası internet sitesinde (www.spo.org.tr) yayımlanarak kamuoyuna deklare edildi.

Bilimsellikten uzak planlamada ısrar

Raporda, üzerinden geçtiğimiz on sene boyunca yapılan etkinliklerin sorunu çözme adına yetersiz kaldığı bu noktada karar verme erkini elinde bulunduranların ise konuya bilimsel yaklaşmadıkları gibi, süreci sadece izlemekle yetindikleri belirtildi.

Yasal, yönetsel ve finansal çalışmaların bir açıdan, soruna bir nebze de olsa katkı sağladığı belirtilmekle beraber hazırlanan bilimsel raporlarda ortaya konulan önerilerin yine o erki elinde bulunduranlar tarafından ısrarla uygulamaya konulmaması, afet öncesi risk azaltma ve risk sektörlerini esas alan uzun vadeli kalıcı çözümler üreten sosyal-mekansal planlamaya önem verilmemesi hatta planlamanın reddedilmesi raporda sık sık eleştirilere konu oldu.

Bununla birlikte bilimsellikten uzak, kent topraklarına sadece rant gözüyle bakan bir anlayışın kentlerimize her geçen gün ağır ve geri dönüşü olmayan hasarlar verdiği vurgulandı. Kent planlamasındaki parçacıl plan anlayışının ve beraberinde getirdiği parçacıl yasaların, (Büyükşehir, Belediye, İl Özel İdaresi ve Kentsel Dönüşüm gibi) yerel yönetimlerde ve İmar Mevzuatı'nda bir reform oluşturamayacağı belirtilerek bu yasalara ek olarak çıkarılan Afet Yasası'nın afet durumlarında sorunların çözümünde yeterli kolaylığı sağlayamadığına değinildi.

Raporda, plan disiplininin olmaması, denetimlerin yapılmaması, yapı teknolojisinin gelişmemiş olması ve yapı inşasında kullanılan malzemelerin kalitesiz olması, kayıt dışı oluşan yapı stoku ve beraberinde getirdiği imar afları, kentsel yönetimlerin bilimsellikten uzak rant odaklı plan yapmaları, hızlı kentleşme, buna karşı hızla karşılanmayan altyapı hizmetleri gibi bir çok sorun Türkiye kentlerinin boğuştuğu sorunlar olarak sıralandı.

Rant anlayışına son

Sonuç olarak 17 Ağustos gibi olayların önüne geçilmesi için sadece deprem sonrası yapılacak çalışma ile değil, ancak duruma bir süreç olarak bakılıp o şekilde müdahale edildiği takdirde olumlu sonuçlar alınacağı vurgulandı. Kentsel toprakları rant kapısı olarak gören anlayışın bir an önce terk edilmesi, onun yerine bilimsel, planlama ilkelerine uygun imar planlarının hazırlanmasının kentlerimiz açısından önemli olduğu söylendi. Çözüm önerileri olarak özellikle “risk yönetim” sistemlerinin oluşturulması ve yerleşmelerimizin risklerden arındırılması için bölgesel ve kentsel ölçekte acil olarak “sakinim planları”nın hazırlanması dile getirildi.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları

Birleşik Metal ve bürokratik yozlaşma

Sendikal hareket içindeki bürokratik yozlaşma uzun yıllardır kabul gören bir gerçeklik. Her ne kadar her bir bürokrat kendisinin bu çarkın dışında olduğunu iddia etse de en “devrimci” geçineni bile bu bürokratik kastlaşmanın bir parçası olabiliyor. Bugün karşımızda her geçen gün tabanından daha fazla kopan, bulunduğu konumun ekonomik ayrıcalıkları bir yana sağladığı sosyal statü ile gözleri kamaşan ve tüm pratiğini bu statüsünü daha da yükseltmeye endekslemiş bir bürokratik kastlaşma ve yozlaşma gerçeği var.

İster “Üretmek, kazanmak, kazandırmak istiyorum!” diyerek doğrudan sermayeye hizmet etsin, ister “Üretimde söz sahibi olmak istiyorum!” diyerek daha dolambaçlı yollardan burjuva ideolojisini işçi sınıfına taşımaya hizmet etsin her iki anlayış da özünde işçi sınıfının iktidar mücadelesini kendi içinden hançerlemektedir.

Bu iki anlayışın işçi sınıfının gündelik mücadelesinde elbette birbirinden ayrılan temel yanları var. Ancak kendisini sendikaların sahibi görme, eleştirilere karşı tahammülsüzlük ve tabanın söz-karar hakkını geliştireceği mekanizmaları iğdiş etme noktasında birleştiklerini ve bu yanlarıyla da özünde hiçbir fark taşımadıklarını söyleyebiliriz. Sınıf bilincinin gelişimine bilinçli tutumlarla engel olmak, işçi sınıfının kolektif üretim yeteneğinin kolektif yönetim yeteneğine dönüşmesini baltalamak bahsettiğimiz bürokrasinin en temel özelliğidir. Yani sendikaların sınıfın kitlesel örgütleri olduğunu unutarak buralarda kaba denetim mekanizmaları yaratanların işçi sınıfının devrimci geleceğinden ya da proletarya enternasyonalizminden dem vurmaları eğer birer aymazlık örneği değilse en iyisinden kendini bilmezlik anlamına gelmektedir.

Bu gerçeği bugüne kadar birçok vesile ile dile getirdik. Bu dönemde ise yürütülen kurultay çalışması ile çok daha kapsamlı bir şekilde ele alıyoruz. Ancak burada bizi bir kez daha bir değerlendirme yapmaya zorlayan şey bir süre önce Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nda yaşanan iç gerilimler ve bu gerilimlerin ortaya çıkardığı sonuçlar oldu.

Birleşik Metal'de neler yaşanıyor?

Metal sektörünü ve Birleşik Metal'i yakından takip edenler burada yaşanan iç mücadeleleri de az çok bilirler. İki dönemdir yönetimde olan ve kamuoyunda daha mücadeleci yanlarıyla öne çıkan mevcut anlayışın karşısında bir önceki genel başkan Ziya Yılmaz şahsında ifadesini bulan uzlaşmacılığı aşıktan savunan bir anlayış vardır. Her ne kadar son merkez genel kurulunda oldukça ileri bir program etrafında kenetlenmiş bir örgüt görüntüsü yaratılmaya çalışılsa da halen Birleşik Metal'de bu iki anlayış arasındaki hesaplaşma devam etmektedir.

Bu iki anlayış türlü biçimlerle birbirinin defterini dürmeye çalışırken sendikanın tabanında ise derin bir hoşnutsuzluk da alttan alta birikmektedir. Gerçek anlamda bir sınıf bilincinin oluşmadığı, hakların kitlesel mücadelelerle değil yöneticilerin bireysel yetenekleri ile kazanılacağı eğiliminin ağırlıkta olduğu bugünkü koşullarda mevcut yönetimin bu beklentileri karşılayamıyor oluşu ise bu hoşnutsuzluğu daha da arttırmaktadır. Yani işin özünde son grup TİS'lerinde ve kriz sürecinde yaşanan saldırılarda ortaya çıkan olumsuz tablo Birleşik Metal tabanını yeniden bir

arayışa itmekte, kendi kolektif gücünün bilincinde olunmadığı oranda ise bu arayış bir kez daha Ziya Yılmaz anlayışına doğru yol alma tehlikesi taşımaktadır.

Son genel kurul sürecinde türlü ayak oyunları ile sendikayı yeniden ele geçirme hesapları yapan Ziya Yılmaz'ın bu hesapları boşa düşmüş, sendika içindeki etkisi ise bu nedenle oldukça sınırlanmıştır. Artık bu alanda mevzilenemeyeceğini anlayan bu zat birkaç ay öncesinde ise Türk Metal çetesinde örgütlenme uzmanı olarak çalışmaya başlamıştı. Böylece bugüne kadar gerçekleştirdiği ihanetleri kendi anlayışına uygun bir yerde gerçekleştirme fırsatına da kavuştu. Burada ise, Türk Metal'in bildiğimiz saldırganlıklarına kendi kişisel intikam hırsını da ekleyen Ziya Yılmaz, Birleşik Metal'in örgütlü olduğu bir dizi fabrikayı Türk Metal'e geçirmek için harekete geçti. Ziya Yılmaz'ın bu saldırganlığı Birleşik Metal Genel Yönetim Kurulu'nun “Bir ihanetin ibretlik öyküsü” başlıklı bildirisini ile kamuoyuna da duyuruldu.

Buraya kadar yaşananlar, türlü ayak oyunları ile dönen bir anlayış çatışmasıydı. Ancak yukarıda bahsettiğimiz bildiri ile birlikte bu çatışma bir dönem Ziya Yılmaz ile birlikte görünen kişilerin sendikadan tasfiyesini amaçlayan bir iç hesaplaşmaya dönüştü.

Bu bildiri Ziya Yılmaz'ın son genel kurulda patronların ve İstanbul 2 No'lu Şube yönetiminin desteği ile delege seçildiği ifade ediliyordu. İşte bu gerekçe ile birlikte aradan iki yıla yakın bir zaman geçtikten sonra şube başkanı Yılmaz Bayram hakkında disiplin soruşturması başlatıldı. Açılan disiplin soruşturmasının bir diğer gerekçesi ise çeşitli işyerlerinde sendika aleyhine propaganda yaptığı iddiası idi. Peki ne olmuştu da aradan bunca zaman geçtikten, tasfiye operasyonunun belirli bir bölümü (özellikle İstanbul 1 No'lu Şube'de) başarı ile gerçekleştirildikten sonra böyle bir soruşturmaya ihtiyaç duyulmuştu? Dahası sendikal demokrasinin en temel ilkelerini ters yüz eden, şubenin anahtarını değiştirerek şubenin kapısına kilit vurduran, tabana yansıtılmamaya çalışılırken fabrikalara çekilen fakslarla sınıf düşmanına yansıtılan, daha bir yıl öncesinde örgütlenen bir fabrikanın Türk Metal çetesi tarafından ele geçirilmesine seyirci kalınmasına neden olan gerilim neydi?

Bürokratik kastlaşmanın tablosu

Bu gerilimin bir yanı hiç kuşku yok ki son dönem

sendikada yaşanan kan kaybıdır. Kriz dönemi ile birlikte örgütlülüğe yönelen saldırılardan Birleşik Metal de payına düşeni almış, ilk etapta belli bir direniş ile karşı koymaya çalışsa da o da bir süre sonra bu saldırılara boyun eğmiştir. İşte bu saldırıların sonucunda son genel kurulda büyük bir gurur kaynağı yapılan %50'lik büyüme buhar olmuş, sendika bir kez daha 4 sene öncesinin üye düzeyine gerilemiştir. Bu dönemde başlatılan grev ve direnişler ise ya başarısızlıkla sonuçlanmış ya da iğdiş edilerek içi boşaltılmıştır.

Bununla birlikte Ziya Yılmaz ve Ali Rıza İkisivri gibi kaşarlanmış hainlerin tehditleri büyük oranda geride bırakılsa da mevcut yönetim halen sendikayı denetim altında tutmakta zorlanmaktadır. Ciddi bir alternatiften yoksun olmakla birleşen bu tablo sendika üzerindeki denetimi sağlayabilmek adına bu beyleri böylesi ayak oyunlarına yöneltmekte, ancak tabanın iradesine yaslanarak püskürtülebilecek gericiliklere tersinden bir gericilikle yanıt verilmesine neden olmaktadır.

Gerici bir anlayışın ürünü olan bu yaklaşımlara kimi yöneticilerin kişisel koltuk kaygılarını da eklediğinizde ortaya çıkan tablo işte böyle ibret verici bir hal almaktadır. Eğer siz eğitim süreçlerini işletmiyor, tabanın söz ve karar hakkının hayata geçirileceği mekanizmaları geliştirip güçlendirmiyorsanız, dahası mevcut mekanizmalar da ellere tutuşturulmuş metinlerle gerçek tabloyu örten bir seremoniye dönüşüyorsa kastlaşma yozlaşmanın zeminini oluşturursunuz. İşte Birleşik Metal'e hâkim anlayışın artık farkına varması gereken gerçek budur.

Mazlum rolüne soyunanların hiç suçu yok mu?

Buraya kadar ifade ettiklerimiz Birleşik Metal'e hakim genel anlayışı eleştirse de madalyonun diğer yüzünü, yani yaşanan olayın mazlum karakterini sahiplendiğimiz anlamına gelmez. Tam tersine mevcut gerilimde konumunu korumayı başarsa da şube başkanı Yılmaz Bayram da bu genel anlayıştan çok farklı bir yerde durmamaktadır. Şube genel kurulunda merkez yönetime yönelttiği eleştirileri varılan gerici uzlaşma ile merkez genel kuruluna taşımaması, sonraki süreçte bu sessizliğini koruması, iç hesaplaşmanın başlaması ile birlikte kaldırdığı “mücadele” bayrağını indirmesi, dahası bugüne kadar fabrikalardaki mücadele süreçlerine yaklaşımları onun

da genel anlayış planında çok farklı bir konumda bulunmadığının kanıtıdır.

Fabrikalarda krizle birlikte yoğunlaşan saldırılarda mücadeleyi örgütlemek dururken patronla pazarlık yapıp atılan işçi sayısını düşürmekle övünen bu anlayıştır. Sendikal eğitimlerin gerçekleşmesini sağlayıp sınıf bilincini geliştirme görevini pas geçen, bunun sonucu olarak Surtel Kablo işçilerine “Özünde bir fark görmediğimiz için Türk Metal’e geçtik!” dedirten yine bu anlayıştır. Genel merkez yöneticilerine yakın bir temsilcinin fabrikasındaki gelişmeleri saklamasını, temsilcilerin bir kısmı emeklilik bahanesi ile istifa ettirilirken başka bir kısmının aynı koşullarda olmasına karşın atanmasını sessizlikle izleyen, iç hesaplaşmanın doruğa çıkması ile birlikte önce fabrikalara dönüp kendisini koruması için işçileri örgütleyen, emeline erdikten sonra da sessizliğe bürünen yine Yılmaz Bayram’ın kendisidir. Hiç kuşkusuz ki eğer eleştirilerinde samimi olsaydı yapması gereken sınıf sendikacılığı bayrağına sarılıp mücadeleyi sürdürmek olurdu. Ancak o aldığı “ihtar”la konumunu korumayı başardığı anda yeniden sessizliğe bürünmeyi tercih etti. Önümüzdeki süreç bu açıdan bir kez daha sınamalara vesile olacak olsa da mevcut haliyle o da hasmının konum ve olanaklarına sahip olduğunda hiç de geri kalmayacak pratiklere imza atacaktır.

Yaşanan gerici bir hesaplaşmadır!

Bu yaşananlarda üzerinde durulması gereken bir diğer nokta ise, tüm bu yaşananların sendika içinde ciddi bir tepkiye neden olduğudur. Bu tepkilerin önemli bir bölümü ise genel anlayışa yönelmiştir. Şube üyesi işçilerde kendi gücüne güvensizlikle birlikte şube başkanlarını koruma içgüdüğü baskın olarak ön plana çıkarken, farklı şubelerden yansıyan tepkilerde ise sendikal ilkelerin savunulması adı altında yarın öbür gün benzer operasyonlarla karşı karşıya kalmanın tedirginliği kendisini hissettirmektedir.

Neresinden tutarsanız tutun yaşanan olay gerici bir iç hesaplaşmadır. Sendikal mücadeleyi ve ilkeleri savunma maskesi altında yaşanan tüm bu olayların tek gerekçesi iktidar hırsı ve konumunu koruma kaygısıdır. İfade ettiğimiz örneklerin ise bu durumu ifade etme adına oldukça açık örnekler olduğunu düşünüyoruz.

Ancak bunun başka bir boyutu da bu hesaplaşmanın yaşanış biçimidir. Sendikaların birer kitle örgütü olduğunu ve sınıfın tamamına karşı sorumlu olduğu genel kabulünü bir tarafa koysak bile,

Birleşik Metal tüm metal işçilerinin temsilcisi olduğu iddiasındadır. Bu iddia ise onu bu genel kabulden öte bu iddiası ile bu tabana karşı sorumlu kılmaktadır. Bu sorumluluğun bir parçası ise kuşkusuz ki tüm bu tartışmaların kendi tabanına ve kamuoyuna açık bir şekilde yapılabilmesidir. Ancak tarafların birbirine dış geçiremediği ve böylece gerici ve geçici bir uzlaşma ile şimdilik ara verilen bu hesaplaşmada da daha önce birçok kez yaşandığı gibi kapalı kapılar arkasında konuşulanlar belirleyici olmuştur. Tarafların hiçbiri kendisine ve tabanına güvenen bir pratiğin taşıyıcısı olmamıştır. Bu ise bir kez daha mevcut gerilimdeki tarafların aynı konum ve anlayışta olduklarının bir kanıtı ve itirafıdır. Sınıfın devrimci ideolojisinden beslenenlerin kitlelerin önünde savunamayacakları ya da özelleştirisini veremeyecekleri hiçbir pratikleri yoktur. Bu pratikten kaçanlar ise işçi sınıfının değil, tam tersine burjuvazinin ideolojisi ile sorunlara yaklaştıklarını ve yürüttükleri siyasetin de burjuva siyaseti olduğunu unutmamalıdır.

Bürokrasiyi tabanın devrimci ruhu ile temizleyeceğiz!

Sendikalardaki bürokratik kastlaşmanın son örneği olan bu olayda da çözüm hiç kuşkusuz ki bir kez daha tabanın devrimci enerjisinde yatmaktadır. İşçi sınıfının ve onun bir parçası olarak metal işçilerinin sınıfsal bilinci geliştikçe ve taban inisiyatifine dayalı iç örgütlülükleri güçlendikçe bu ihanet şebekeleri de birer birer sınıf mücadelesinin tarihinde hak ettikleri yeri alacaklardır.

Sınıf devrimcileri olarak biz tüm engellere rağmen bu devrimci ruhu açığa çıkartmak iddiasındayız ve bu yönlü bir pratiği ise tüm gücümüz ile ortaya koyuyoruz. Bugün metal sektöründe gündemde olan kurultay çalışması da bu enerjinin açığa çıkarılmasında kritik bir eşiği ifade etmektedir. Sermaye sınıfının tüm saldırılarına ve bürokrasinin ihanetlerine rağmen bu vesileyle yoğunlaştıracığımız çalışmamız metal işçilerinin kendi inisiyatifine dayalı taban örgütlülüklerinin de yaratılmasının ilk adımı olacak, bu ise metal işçilerinin bir kez daha sınıflar mücadelesinde oynaması gereken rolü oynadığı bir sürecin başlangıcı olacaktır. Bugün sınıfın devrimci ideolojisi ile buluşmasının önüne set koyan, sınıf bilincini ve kimliğini körelterek burjuvazinin değirmenine su taşıyanlara ise cevabı metal işçilerinin sınıfın ideolojisine ve taban inisiyatifine dayalı birliği verecektir.

BDSP’li Metal İşçileri

Resmi işsizlik oranı 13.6, 4 gençten 1’i işsiz!

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre, Mayıs’ta işsizlik oranı geçen yılın aynı dönemine göre 4.4 puanlık artışla yüzde 13.6 oldu. İşsizlik oranı Nisan’da yüzde 14.9, Mart’ta yüzde 15,8 düzeyinde bulunuyordu. İşsizlik 16.1’le tarihi rekor düzeye çıkmıştı.

Türkiye genelinde işsiz sayısı geçen yılın aynı dönemine göre 1 milyon 179 bin kişi artarak 3 milyon 382 bin kişiye yükseldi. Mevcut işsizlerin yüzde 11’ini (373 bin kişi) bu dönemde işten ayrılanlar oluşturdu.

Mayıs’ta istihdam edilenlerin sayısı, geçen yılın aynı dönemine göre 387 bin kişi azalarak, 21 milyon 455 bin kişiye düştü. Bu dönemde tarım sektöründe çalışan sayısı 69 bin kişi artarken, tarım dışı sektörlerde çalışan sayısı 455 bin kişi azaldı.

Kentlerde işsizlik kırsal bölgelerin iki katı

Kentsel yerlerde işsizlik oranı 5.4 puanlık artışla yüzde 16.5, kırsal yerlerde ise 2.5 puanlık artışla yüzde 7.8 oldu. Genç nüfusta işsizlik oranı geçen yılın aynı dönemine göre 8.3 puan artarak yüzde 24.9 düzeyine yükseldi. Genç nüfusta işsizlik Nisan’da 26.5 olmuştu.

Tarım dışı işsizlik oranı geçen yılın aynı dönemine göre 5.5 puanlık artışla yüzde 17 düzeyine çıktı. Bu oran erkeklerde geçen yılın aynı dönemine göre 5.4 puanlık artışla yüzde 15.8, kadınlarda ise 5.4 puanlık artışla yüzde 21.1 oldu.

Mayıs döneminde istihdam edilenlerin yüzde 25.3’ü tarım, yüzde 18.6’sı sanayi, yüzde 6’sı inşaat, yüzde 50.1’i ise hizmetler sektöründe yer aldı.

İş arama umudu kalmayanların sayısı 2.7 arttı

Mayıs’ta iş aramayıp, çalışmaya hazır olanların sayısı yüzde 7.3 artışla 1 milyon 944 bine yükselirken, iş bulma umidi olmayanlar yüzde 2.7 artarak 723 bine çıktı.

Kronik işsizlik: Dört kişiden biri en az bir yıldır iş arıyor

Mayıs itibarıyla işsizlerin profili şöyle:

- Yüzde 71.9’u erkek nüfus
- Yüzde 60.4’ü lise altı eğitimli
- Yüzde 26.1’i bir yıl ve daha uzun süredir iş arıyor

• İşsizler sıklıkla (yüzde 31.4) “eş-dost” vasıtasıyla iş arıyor

• Yüzde 90.1’i (3 milyon 47 bin kişi) daha önce bir işte çalışmış

• Daha önce bir işte çalışmış olan işsizlerin yüzde 47,4’ü hizmetler, yüzde 25,7’si sanayi, yüzde 16,8’i inşaat, yüzde 7,6’sı tarım sektöründe çalışmış, yüzde 2,5’i ise 8 yıldan önce işinden ayrılmış

• İşsizlerin yüzde 25,1’ini çalıştığı iş geçici olup işi sona erenler, yüzde 25,4’ünü işten çıkarılanlar, yüzde 14,2’sini kendi isteğiyle işten ayrılanlar, yüzde 9,8’ini işyerini kapatan/iflas edenler, yüzde 7,2’sini ev işleriyle meşgul olanlar, yüzde 8,2’sini öğrenimine devam eden veya yeni mezun olanlar, yüzde 10,1’ini diğer nedenler oluşturdu.

GOP’ta kölelik yasalarına karşı panel

GOP İşçi Platformu 16 Ağustos Pazar günü “Sosyal yıkım saldırıları ve mücadelenin önemi” başlıklı bir panel gerçekleştirdi. Eğitim-Sen 4 No’lu Şube’de gerçekleştirilen panele **Volkan Yaraşır** ve BMİS 2 No’lu Şube yöneticisi RSA Baş Temsilcisi **Bayram Dilek** konuşmacı olarak katıldı.

GOP İşçi Platformu adına yapılan açılış konuşmasının ardından söz Volkan Yaraşır’a verildi.

Kriz tanımlaması yaparak konuşmasına başlayan Yaraşır, kriz döneminde hayata geçirilmek istenen sosyal yıkım saldırılarına karşı mücadelenin önemi ve araçları üzerinden bir anlatım yaptı.

Volkan Yaraşır’ın canlı ve akıcı sunumunun ardından sözü Bayram Dilek aldı. Dilek, sosyal yıkım saldırıları ve sendikaların durumu üzerine bir sunum gerçekleştirdi. Konuşmasında gerçekleştirilen hak gasplarına karşı sendikaların üzerine düşeni yapmadığını vurgulayan Dilek, bunun nedeninin ise tabandaki dağınıklık olduğunu ifade etti. Her türlü hak gaspına karşı güçlü bir mücadele vermek için örgütlü olmanın önemine değinen Dilek, “en kötü sendika bile sendikasızlıktan iyidir” diyerek sözlerini sonlandırdı.

Son olarak GOP İşçi Platformu temsilcisi söz aldı.

GOP İşçi Platformu temsilcisi işçi ve emekçilere yönelik gerçekleştirilen hak gasplarının ve çıkarılan kölelik yasalarının ancak tabanın iradesinin açığa çıkarılmasıyla durdurulacağını ifade etti. Bunun için tek tek fabrikalarda kurulacak fabrika komitelerinin, havzalarda oluşturulacak işçi birliklerinin ve sendikalı-sendikasız öncü işçileri bir araya getirmenin önemini vurguladı.

GOP İşçi Platformu temsilcisinin sunumunun ardından söz katılımcılara bırakıldı. Katılımcılar, fikirlerini ifade ederek sorular sordular. Sorulara cevap verilmesinin ardından program sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / GOP

“Dünya markası” ETİ Gıda’da 2 bin işçi grevde!

Krizin faturasasını reddeden Eti işçisiyle dayanışmayı yükseltelim!

Krizi sınıfa dönük yeni saldırıları hayata geçirmenin fırsatı olarak gören sermaye sınıfı, daha ilk andan yol haritasını çizerek icraata geçti. Bir yandan sadık hizmetkârı AKP hükümetine “ısmarladı” yasal düzenlemelerle her türlü teşvik, vergi indirimi vb. kolaylıklardan yararlanarak kârlarına kâr katarken, diğer yandan da sınıfın elinde kalan son kırıntı hakların da gasp edilmesi için var güçleriyle bastırdılar. Sınıfın genelini hedef alan bu merkezi saldırılara bir de tek tek fabrikalar özgülünde yaşanan fiili saldırılar eşlik etti. Ücret ve sosyal hak gaspları, “sıfır zam” dayatmaları, işten çıkartmalar, ücretsiz izinler, esnek üretim uygulamaları vb. saldırılar asalak patronların bu dönemde sıklıkla başvurduğu yöntemler oldu.

Sermaye sınıfının “öldük, bittik” sızlanmalarıyla hayata geçirdiği bu saldırılarla gerçekte nasıl bir vurgunun tezgâhlandığını ise İSO’nun sanayideki ilk 500 firmaya dair açıkladığı veriler ortaya koydu. Kriz döneminde hangi firmalar daha çok işçi çıkartmışsa, hangileri ücret, sosyal hak vb.lerinin gaspında daha başarılı olmuşsa ve bu sayede işçiler üzerindeki sömürü yükünü artırmışsa o sermaye kuruluşları da listenin en üst sıralarına tırmanmış oldular.

Elbetteki tüm bunlara karşılık, dünyada olduğu gibi ülkemizde de sermayenin krizin faturasasını işçi ve emekçilere ödettirme çabaları, sınıf ve kitle hareketinde yeni bir kıpırdanışın ilk işaretleri sayılabilecek çeşitli eylemlerin doğmasına vesile olmuştur. “Grev, işgal, direniş” vb. biçimler üzerinden kendisini açığa vuran bu “eylemsel hat” gün geçtikçe daha da yaygınlaşan bir hal alıyor.

Metal TİS’leri öncesinde, krizi bir fırsata çevirmek isteyen MESS patronlarının işten çıkartma ve ücretsiz izin uygulamalarına karşı kimi fabrikalarda gerçekleşen işyeri terk etmeme eylemleri, Meha Tekstil örneğinde de olduğu gibi özellikle de tekstil sektöründe yaşanan ücret ve hak gasplarına karşı gerçekleşen eylemler, Kent AŞ işçilerinin verdiği mücadelede olduğu gibi işten çıkartmalara karşı gerçekleştirilen direnişler, Alpagut işçilerinin fiili grevleri, “sıfır zam” dayatmasına karşı grev silahını kuşanan Halkalı Kâğıt işçilerinin grevi bu süre zarfında yaşanan örneklerden bazıları olmuştur. Üstelik bunlara gerek kriz öncesi, gerekse de kriz dönemiyle birlikte kamuoyunun gündemine giren (DESA, Sinter, Gürsaş, Ünsa, ATV-Sabah vb.) sendikal örgütlenme mücadelesi çerçevesinde gelişen eylemleri de eklediğimizde sınıf hareketinde uzun süredir yaşanan sessizliğin kırılmaya yüz tuttuğu söylenebilir.

Halen birleşik bir karakterden yoksun ve lokal kalan bu eylemler, işçi ve emekçi kitlelerde yaşanan hoşnutsuzluğun ve direnme isteğinin ilk dışa vurumu olmakla birlikte gerek sorunlara karşı çözüm yolunu göstermesi, gerekse de birleşik bir mücadelenin zeminini döşemesi bakımından son derece önemlidir. Yine bu eylemler sayesinde “mücadele okulundan” geçen işçilerde yaşanan değişim ve dönüşümü şu dönemki sınıf hareketinin önemli kazanımlarından biri olarak görmek gerekir.

“Grev aslında bize çok olumlu etkiler yaptı.

Grevin bize en büyük katkısı kendi gücümüzü göstermesidir. Grev, işçi sınıfının aslında çok büyük bir güce sahip olduğunu, bu gücü kullanması gerektiğini gösterdi” diyen Halkalı Kâğıt işçisinin sözlerinden de yansıyan bu gerçeklik mevcut eylemliliklerin içerdiği sınırlarının ötesinde taşıdıkları anlamı da ortaya koymaktadır. Bundan birkaç yıl öncesine kadar sermaye çevrelerinin adeta bir zafer edasıyla grevin “demode” olan, “unutulan” bir araç olduğuna dair gerici propagandası son dönemdeki eylemlerle birlikte tuzla buz olmuştur. Bu bakımdan yaşanan tüm bu eylemler, özellikle de içinde bulunduğumuz kriz dönemi nedeniyle başlangıcındaki amacından ve hedeflerinden öteye bir anlam taşımaktadır.

Şimdi bu mücadeleye yeni bir mevzi daha eklenmiştir. TİS görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 13 Ağustos günü ETİ Gıda Sanayi ve Tic. AŞ’de örgütlü olan Tek Gıda-İş Sendikası 2067 işçiyle birlikte greve başlamıştır. Şirketin gıda sektöründe tuttuğu yer ve de bir dünya markası olması nedeniyle yaşanan grevin önemli etki ve sonuçlarının olacağı kesindir.

İşçilerin genelinin 550 TL ücret karşılığında çalıştırıldığı ETİ Gıda’da 175 gün süren TİS görüşmeleri sonucunda bir anlaşmaya varılamamış ve greve çıkılmıştır. Tek Gıda-İş Sendikası TİS masasına “hem açlık hem de yoksulluk sınırı” altında yaşayan üyeleri için ücretlerde yüzde 22’lik bir artış (185 TL) ve sosyal haklarda kademe dengesizliğinin düzenlenmesi talepleriyle oturduklarını ifade etmektedir.

Sendikanın teklif etmiş olduğu bu son derece sınırlı taleplere bile uzlaşmaz bir tavırla yaklaşan ETİ Gıda A.Ş.’nin tutumu kriz dönemiyle birlikte sermaye sınıfının nasıl da pervasızlaştığının somut bir göstergesidir aynı zamanda. Zira İSO’nun 2008 yılına ilişkin 500 büyük firma sıralamasında ETİ Gıda A.Ş., bir önceki yıla göre 6 basamak yukarı çıkarak 110’dan 104. sıraya yükselmiştir. Bu da göstermektedir ki, ETİ AŞ, açlık ve yoksulluk sınırı altında çalıştırdığı işçiler üzerinden kurmuş olduğu bu sömürü mekanizmasını sonuna kadar işletmek istemektedir.

ETİ Gıda’nın uzlaşmaz tavrı, grev başladıktan sonra yerel basın aracılığıyla grevi karalamaya dönük yalan beyanların sunulması üzerinden de devam etmiştir. Tıpkı bir zamanlar YÖRSAN işçilerinin sendikal mücadelesine karşı patronun yerel ve ulusal basını kendi çıkarları doğrultusunda kullandığı gibi. Ya da İzmir Kent AŞ direnişinde yaşananlar gibi...

Tek Gıda-İş adına yapılan açıklamada; ETİ Gıda’nın TİS masasında teklif ettiklerini söyledikleri birinci altı aya ilişkin yüzde 13.20’lik zammın gerçeği yansıtmadığı, bunun devlete ödenen vergiyi de içeren brüt rakamlar olduğu söylenmektedir. Ayrıca brüt haliyle bile bu rakamın yüzde 9,6 oranına tekabül ettiği belirtilmektedir. Yine sosyal haklar da yüzde 26’lık artışın teklif edildiği iddialarının doğru olmadığı, işletmede çalışan işçilerin 7 kademeye ayrıldığı bu yüzden de işçilerin maaş ve sosyal haklardan farklı farklı yaralandıkları

ifade edilmektedir. 2 bin işçiden sosyal haklardan tam olarak yararlanabilenlerin sayısının 707 kişi olduğunu belirten sendika ayrıca bu kademelendirmenin de çalışma yılına göre yapılmayışının mantıksızlığına dikkat çekmektedir.

Sonuç itibarıyla ETİ Gıda’da başlayan grev, sermaye sınıfının krizi fırsata çevirme çabasının doğrudan sonuçlarından biri olarak gündeme gelmiştir. Grevin ne kadar süreceği patronun tutumuna ve tabandaki işçilerin sendika üzerinde ne oranda bir basınç oluşturacağına bağlı olacaktır. Elbette grevin kamuoyuna ne kadar mal olacağı, dayanışmanın ne oranda gösterileceği gibi etkenler de sürecin gidişatını belirleyecektir.

Sendikanın Ramazan ayını da bahane ederek ilk fırsatta kapağı anlaşma masasına atacak olması kuvvetle muhtemeldir. Zaten Türk-İş 2. Bölge Temsilcisi Nejat Kılıç’ın “Biz 110 lira gibi bir ücretle grevi sonlandırmaya hazırız” ifadesi sendikanın ilk teklifinden de çark etmeye hazır olduğu göstermektedir.

Yine de son yıllarda bu nicelikte bir grevin yaşanmamış olması ve bulunduğu sektörde önemli etkiler doğuracak olması nedeniyle ETİ grevi özel bir ilgiyi hak ediyor. Ayrıca krize karşı son dönemde artan eylemsel hattın büyütülmesi bakımından son derece önemli bir yerde duruyor. Bu yüzden de başta yerel planda olmak üzere ETİ greviyle gerekli dayanışmanın örülmesi sınıf devrimcilerinin ve sınıftan yana tüm güçlerin önünde acil bir görev olarak durmaktadır.

Bahsedilen dayanışma ise çeşitli sendika ve konfederasyon başkanlarının “grevinizi destekliyoruz” mealindeki açıklamalardan öteye bir pratiği gerektiriyor. Bu gün direniş, grev vb. şekillerde kendisini ifade eden sınıfın eylemsel hattının birleşik bir karakter kazanması ve gerekli dayanışmanın somuta indirgenmesi için kurulmuş olan “direnişçi işçilerle dayanışma platformu” gibi araçlar bu noktada oldukça işlevsel ve önemli bir rol oynayabilirler.

Ayrıca grevin işçiler için gerçekten bir mücadele okulu işlevi görmesi bakımından da sınıftan yana güçlerin sergileyeceği müdahalenin ve dayanışmanın özel bir rolü olacaktır. Zira direniş ve eylemlerin sınıf kitleleri üzerinde yaratacağı etkiler aynı zamanda bu mücadelenin başını çeken onu yönlendiren anlayışların izleyeceği politikalarla doğrudan alakalı olmaktadır. Sendikanın daha başından yelkenleri suya indirmesinin önüne geçilmesi, işçilerin tabandan uygulayacağı basıncın sendikacılar üzerinde bir etkide bulunması ve daha da önemlisi işçilerin kazanımlarını ancak diş diş bir mücadele sonucunda elde edebilecekleri bilincine varabilmesi bir yanıyla da sergilenecek olan sınıf dayanışmasının düzeyine bağlı olacaktır.

Ancak bu sayede sınıf hareketi birleşik militan bir merkezi hatta çekilebilir ve sermayenin krizin faturasasını işçi ve emekçilere ödettirme saldırısına karşı topyekûn bir cevap verilebilir. Bunun için gerçekleşmekte olan her türlü mevzi direnişi büyük bir ilgiye konu edilerek gerekli dayanışma ağı örülmelidir.

İşçi ve emekçi hareketinden...

Uluslararası Af Örgütü'nde TİS töreni

Uluslararası Af Örgütü Türkiye Şubesi ile DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası arasında şubenin 9 çalışanını kapsayan bir TİS imzalandı. Uluslararası Af Örgütü Türkiye Şubesi'nin Taksim Talimhane'deki ofisinde gerçekleştirilen imza törenine DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Sosyal-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Cancı, Uluslararası Af Örgütü Türkiye Şubesi Başkan Yardımcısı Recep Kavuş ve Af Örgütü çalışanları katıldı. İmza töreninin ardından Çelebi ve Cancı da UAÖ üyesi oldular.

Toplantıda Recep Kavuş, Ali Cancı ve Süleyman Çelebi söz alarak imzalanan sözleşmenin anlamından bahsetti.

Yapılan konuşmaların ardından TİS imzalandı. TÜFE yerine refah payı 7,6 olan İTO geçim endeksinin ücretlere yansımaları, kıdemliliğe bağlı refah payı, evlilik, doğum, eğitim yardımları, iş güvencesi, esnek çalışma koşulları ve sağlık sigortası imzalanan TİS'in kazanımları oldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Doğalgaz işçileri eylemde!

İstanbul Gaz Dağıtım Anonim Şirketi'nde (İGDAŞ) **Beypınarlılar** adlı taşeron firmada çalışırken ücret, tam sigorta hakları ve asgari geçim indirimleri gaspedilen **doğalgaz sayaç okuma işçileri** hakları için başlattıkları mücadelenin 12. gününde Saraçhane'deki İstanbul Büyükşehir Belediyesi önüne yürüdüler.

"Haklarımızı almak için 12 gündür direnişeyiz / Doğalgaz sayaç okuma işçileri" pankartının açıldığı eyleme Yapı Yol Sen İstanbul Şube, BDSP, Tüm İGD, Birlik ve Dayanışma Hareketi, Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası, Metalurji Mühendisleri Odası, Dev Sağlık-İş ve Sosyal-İş destek verdi.

İBB önünde işçiler adına açıklama yapan **Tarık Yüce**, her türlü olumsuz çalışma koşullarına karşı onurlu bir yaşam mücadelesi verdiklerini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ATV-Sabah'ta G-R-E-V S-Ü-R-Ü-Y-O-R!

Mahkeme kararıyla yasaklanmasına rağmen canlılığını koruyan ve devam eden diğer direniş ve grevlerden de destek gören ATV-Sabah grevcileri, her Cumartesi günü olduğu gibi 15 Ağustos akşamı bir kez daha Taksim'deydi.

Grevlerinin 184. gününü geride bırakan ATV-Sabah grevcilerinin yürüyüşüne Selüloz-İş üyesi **Halkalı Kağıt işçileri**, DESA direnişçisi **Emine Arslan**, Entes direnişçisi **Gülistan Kobatan**, **Genç-Sen üyesi öğrenciler** de destek verdi.

Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan kitle harflerden oluşan "G-R-E-V S-Ü-R-Ü-Y-O-R" dövizleri ile Galatasaray Lisesi'ne doğru yürüyüşe geçti.

Galatasaray Lisesi önünde ATV-Sabah grevcileri adına basın açıklamasını okuyan **Nuh Köklü**, bugün yanlarında meslektaşları değil işten atılanlar, okullardan uzaklaştırılanlar ve haksızlığa uğradığı için direnenlerin olduğunu ifade etti. Köklü, bu durumun da ne kadar haklı bir yolda yürüdüklerinin ispatı olduğunu belirtti.

Basın açıklaması, "Yaşasın sınıf dayanışması!"

sloganı ile karşılandı. Halkalı Kağıt işçileri adına söz alan Selüloz-İş İstanbul Şube Başkanı **Aydın Parlakkılıç**, TİS görüşmelerinde işverenin "0" zam dayatmasına karşı köleliğe hayır dediklerini ve 31 gündür grevde olduklarını belirtti ve insanlık onuru için eylemde olduklarını söyledi. Konuşmanın ardından, direnişinin 94. gününe ulaşan Gülistan Kobatan söz aldı. Kobatan, direnişinin 100. gününde gerçekleştirilecek etkinliğe çağrı yaptı.

Kobatan'ın konuşması, "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" sloganı ile karşılandı. Eylem, "Vardık, varız, var olacağız!" sloganı ile sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Halkalı Kağıt grevi sona erdi

17 Temmuz 2009 sabahı İstanbul Halkalı'da greve çıkan Selüloz-İş Sendikası üyesi Halkalı Kağıt işçileri grevlerinin birinci ayında Halkalı Kağıt patronuyla yapılan TİS görüşmelerinde anlaşmaya varılmasının ardından grevi sonlandırdılar.

Halkalı Kağıt patronunun, 18 Ağustos Salı günü, müdürleri aracılığıyla Selüloz-İş Sendikası'na yaptığı görüşme çağrısıyla masaya oturuldu. Sendika yöneticileri ve işyeri temsilcilerinin de bulunduğu TİS görüşmesi, patronun bir önceki teklifini sendikaya tekrar sunması ile başladı. 2009 yılı için %0, 2010 yılı için ise 80 TL'lik zam "teklifinde" direten patronun ısrarı üzerine tıkanan görüşmelere sendikanın ilk yıl için 90 TL, ikinci yıl için 90 TL teklifi ile devam edilmiş oldu.

Görüşmeyle beraber varılan anlaşma sonucunda 2009 yılı için 20 TL, 2010 yılı için ise, 90 TL'lik net ücret zammı belirlenmiş oldu. Görüşmelerin akşamı doğru 18.00 sularında bitmesi üzerine grev yerine gelen sendika yöneticileri ve işyeri temsilcileri varılan anlaşmanın sonucunu işçilere aktardılar. İçeride stokların dolup taşıyor olmasının yanısıra, sipariş alamama noktasına gelen bir fabrikada sendikanın daha iyi şartları dayatarak masadan kalkması gerektiğini söyleyen işçiler, bunun bir kazanım olmadığı yönünde hemfikirler.

Buruk bir sevincin hakim olduğu grev yerinde işçiler, 33 günlük grev boyunca birlik, mücadele ve dayanışma bilincini geliştirdiklerini, birlikte iş yapma ve örgütlü faaliyetin gücünü gördüklerini belirttiler.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

19 Ağustos 2009 / Kadıköy

BERİCAP işçileri direnişte!

Kocaeli'nin Gebze ilçesinde kurulu bulunan **BERİCAP Kapak Sanayi Limited Sirketi**'nde çalışan işçiler bir süre önce Türk-İş'e bağlı **Petrol-İş Sendikası**'nda örgütlendiler. BERİCAP patronunun kriz bahanesiyle giriştiği işten atma saldırısına yanıt veren 6 işçi ise fabrika önünde direnişe başladı.

Gebze Çayırova'da 200'e yakın işçinin çalıştığı fabrikada 128 işçinin sendikaya üyelikleri tamamlanarak işyerinde çoğunluk sağlandı.

İspanya, Fransa, İtalya, Macaristan gibi pek çok ülkede kurulu bulunan fabrikalarla uluslararası alanda faaliyet gösteren BERİCAP'ın Gebze'deki fabrikasında Coca Cola şişelerinin kapakları üretiliyor.

Ağır çalışma koşullarının yanısıra düşük ücret uygulamasıyla karşılaşan BERİCAP işçileri hafta tatilinin gaspı gibi pek çok saldırıya maruz kalıyorlar. Bir süre önce Gebze'deki fabrikası Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından ödüle "layık" görülen ve dünya genelinde ilk 500'e giren BERİCAP'ta geçtiğimiz günlerde işçi kıyımı yaşandı.

İşçileri kölelik koşullarına mahkum etmek isteyen BERİCAP krizi bahane ederek sendikal örgütlenme girişimine saldırdı. Patron tarafından işten atılan 6 işçi Çayırova'daki fabrika önünde direnişe geçti. BERİCAP işçileri, sendika hakkı ve işe geri dönme talebiyle başlattıkları direnişlerini sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

Kızıl Bayrak / Gebze

KESK'in içinde bu sosyalist kamu eme

Sermaye devletinin KESK'e dönük saldırganlığı geçtiğimiz aylar içinde tırmandı. KESK yönetici ve üyelerine yönelik gözaltı ve tutuklama terörü kesintisiz olarak sürdü. Keyfi baskınları, gözaltıları tutuklama terörü izledi. Böylesi bir süreçte yapılması gereken bir yandan KESK şahsında kamu emekçilerine yönelik devlet terörüne karşı militan bir karşı koyuşu tabana dayalı olarak örgütlemektir. Diğer yandan ise KESK üyelerine yönelik saldırıları TİS süreciyle birlikte ele alıp sermaye devletine gerekli yanıtı vermektir.

Peki, KESK yöneticileri ne yaptı? KESK yöneticileri saldırılar karşısında son derece silik bir tutum aldı. Neredeyse devlet terörüne maruz kalan yönetici ve üyelerini yalnız bıraktı. KESK bürokratlarının TİS sürecine yönelik ilan ettiği eylem takvimi ise sermaye devletini zorlamaktan uzaktı.

KESK yöneticileri, tutuklama terörüne karşı devrimci militan tutumlardan özenle kaçınıp protestocu anlayışla hareket ederek yasak savma cinsinden eylemlerle süreci geçiştirdiler. 29 Mayıs'ta İstanbul ve Ankara'da gerçekleştirilen eylemlerde, kamu emekçilerinin önüne barikat kuranlar sadece kolluk güçlerinden ibaret değildi. Taksim'de saldırılara karşı sokağa çıkan öfkeli emekçilerin önündeki engellerden biri de KESK bürokratlarıydı. Emekçilerin haklı tepki ve öfkesini barikat önünde 3-4 saat süren oturma eylemiyle dindirmeye ve dizginlemeye çalışan KESK içindeki reformist anlayışlar eylemi basın açıklamasıyla geçiştirdi.

KESK, 20 Haziran Ankara eylemi için mali sorunlar gerekçesiyle illerden gelecek araç sayısını ve dolayısıyla kitle katılımını kısıtladı. İllerden katılım 1 otobüsle sınırlandı. Kitlese militan eylem çizgisinden özenle uzak durdu. Sadece araç sayısını ve böylece katılımı sınırlayarak değil, saldırının kapsamına uygun eylemlilikler örgütlemekten uzak durarak aslında böylesi bir sürecin önünü açmayı engellemiş oldu. Böylelikle KESK bürokratları, Kasım ayında yapacaklarını ilan ettikleri grev kararını somutlamaktan ne denli uzak olduklarını da göstermiş oldular.

KESK'te yaşanan bunalım ve sonuçları...

KESK'in geldiği noktayı anlamak, geçmişini kavramaktan geçiyor. 80'li yılların sonlarının sınıf ve kitle hareketinin rüzgârıyla büyüyen kamu emekçileri hareketi, bir dönemin, özellikle işçi sınıfının da bahar eylemleri sonrasında uzun bir uykuya çekildiği bir dönemde sınıf hareketinin dinamik bir unsuru olarak önemli bir rol oynadı. "Eylemci memur" tipi bu süreçte toplumsal etki alanını büyüttü.

Kamu emekçileri, emek mücadelesi cephesinde özel bir yer tuttu. Sermaye devletinin tüm baskı ve engellemelerine rağmen bir dizi sendikayı fiilen kurdular. Fiili, meşru, militan mücadele çizgisi ile kamu emekçileri içinde büyük bir politik etki yarattılar. İşyerlerinde ve şubelerde devrimci kamu

emekçilerinin etkin oluşu, fiili-meşru mücadele hattı izlenmesine ve "hak verilmez alınır" anlayışının hareketin geneline hâkim olmasına yol açtı. Tabandan da destek gören militan mücadele anlayışı, sendikalarda bulunan reformist anlayışların uzlaşmacı-pasif mücadele eğilimini ortaya koymasını bir süre de olsa engellemeyi başardı.

Kamu emekçileri hareketi, fiili-meşru bir mücadele hattı izledikçe tempolu bir gelişme seyri izledi. Tam da bu zeminde sermaye devleti, fiziki baskı ve şiddet yoluyla hareketi ezemeyeceğini gördü. Sermaye devleti yeni manevralara girişti. Bu manevranın bir ayağını sendikal bürokrasi eliyle kamu emekçilerinin devrimci hareketliliğini düzen içi kanallarda boğmak oluşturuyordu. Diğer ayağını ise, grevsiz-toplu sözleşmesiz sahte bir sendika yasası ile kamu emekçileri hareketini cendereye almayı planladı. Sendikal mücadele yerine devletle uzlaşarak birtakım ekonomik iyileştirmeler peşinde koşan KESK'e egemen reformist anlayışlar devletin açtığı bu kanallara akmakta gecikmediler.

Yüzbinlerce üyesi ile KESK, sınıf mücadelesinin en önemli dinamikleri içinde yer alıyor. Dolayısıyla da son dönemlerde KESK'in ve ona bağlı sendikaların içinde bulunduğu kriz, Türkiye'de sınıf mücadelesini de etkileyen olumsuzluklara yol açmaktadır. İçinde bulunduğumuz dönemde kamu emekçileri hareketi artık sınıfın etkili ve dinamik bir ögesi olmaktan çıkmış, sınıfın içinde bulunduğu çaresizlik tablosunun bir parçası olmuştur. Reformistlerin hegemonyasının sürdürdüğü KESK, her geçen gün daha fazla iddiasızlaşmaktadır.

20 Haziran eylemi, KESK'in hak alıcı, fiili ve meşru, militan mücadele çizgisinden uzaklığını tüm çıplaklığı ile ortaya koymuştur. Eylem stratejisi, eylemin niteliği ve amacının ne olduğu sorularının yanıtını bile veremeyen bürokratların sonuç alıcı eylemler yerine, protestocu-uzlaşmacı eylemleri tercih ettikleri tümüyle ortaya çıkmıştır. Sadece sokağa çıkmak, "hava boşaltma" özelliği ağır basan eylem tarzı, KESK bürokratlarının kamu emekçilerinin talep ve istemlerinden ne denli koptuğunu ortaya koydu.

"TİS yoksa, grev var" diyerek Kasım ayında iş bırakma eyleminden bahseden KESK yöneticileri, yaz sürecini büyük ölçüde tatil havasında geçiriyorlar. Haziran ayından Kasım'a kadar geçen sürede emekçilerin temel taleplerinin belirlenmesi ve bu taleplerin kamuoyu ile paylaşılması sürecinin nasıl ele alınacağını net olarak ortaya koymaktan özenle kaçınıyorlar. Yapılmak istenen grevin nasıl bir şey olacağını MYK belirlemiş olmalı ki (!), üleriyle tartışma gereğini bile hissetmemektedir. Oysa grev, çift yönlü bir silahtır. Eğer KESK bu grevi bir ön hazırlığa konu edip başarılı bir biçimde sonuçlandıramazsa, saflarında yaşanan dağınıklığın daha da artacağı aşikârdır.

KESK bürokratları, icazetçi tutumu tümüyle içselleştirmişlerdir. Sahte sendika yasasına karşı

grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını savunmada tutukluk, konulan hedefler ve talepler için tutarlı militan bir mücadele örgütlemekten uzak durma, ana dilde eğitim hakkını savunma yerine rejimin "kırmızı çizgiler"ine uyarlanma vb. tutumlar içselleştirilmiş icazetçi tutumun doğrudan yansımalarıdır. Gelenen noktada, bürokratlar tüm bu tutumlarında ısrar ederek KESK'in alanındaki diğer konfederasyonlardan farkını silikleştirmişlerdir.

İçinde bulunduğumuz dönemde KESK hantal herhangi bir sendikaya dönüşmüştür. Bu durumun doğrudan sonuçlarından ilki, KESK'in kamu emekçilerinin gözünde mücadele eden örgüt olma kimliğini ve çekim gücünü yitirmiş olmasıdır. İkincisi, kamu emekçilerinin KESK'e yabancılaşması ve onun örgütlediği eylemlere giderek daha mesafeli yaklaşmasıdır. Bugün KESK'e bağlı sendikaların neredeyse tümünün yetki alamamış olmasının gerisinde, yılların biriktirdiği bu olumsuzluk tablosunun yarattığı tahribatlar belirleyici bir rol oynamaktadır.

KESK yönetimine hâkim olan reformistler, "faydacılık" temelinde sendikayı kendi arka bahçelerine dönüştürmeye odaklanmışlardır. Reformistlerin politik pragmatizmi "kullan at" ve "benden sonrası tufan" yaklaşımına yol açmaktadır. Reformistler arasındaki kısır çekişmeler, rekabete dayalı sürtüşmeler ve ilkesiz ittifaklar, KESK'i her geçen gün daha fazla güçten düşürmektedir.

Sosyal reformizmin politik platformundan beslenen KESK bürokratlarının sınıf hareketinin önünü açmak gibi en küçük bir kaygıları bulunmamaktadır. Tek dertleri KESK merkezindeki bürokratik konularını koruyabilmektir. Bunun için her yolu mübah sayan anlayışlarının sonucu olarak küçük burjuvaziye özgü basit ayak oyunları sade üyelerin KESK'e olan inancını aşındırmaktadır.

Bugün KESK'e damgasını vuran sendikalizm ve ekonomizmdir. KESK yöneticileri demokratik hakların mücadele ile kazanılması anlayışından tümüyle kopmuşlardır. Tüm umutlarını devletin demokratikleştirilmesine, diğer deyimle "burjuva demokrasisi"ne bağlamışlardır. AB hayranlıkları tam da bu anlayıştan kaynaklanıyor. Bu nedenle "söke söke hakların alınması" çizgisinin yerini, düzenden hak dilenme yaklaşımı aldı.

Fiili-meşru mücadele hattının izlendiği süreçte geniş kamu emekçisi kitlesini harekete geçirebilen kamu emekçileri sendikaları, konfederasyonlaşma sürecinin tamamlanması ve KESK'in kurulmasıyla birlikte, reformist anlayışların yönetimlere gelmek için kimi zaman amansız bir rekabete giriştikleri, kimi zaman ilkesiz birlikteliklere imza attıkları alanlar olarak görüldüler. Hareketin ihtiyaçlarına göre değil, reformist legal partilerin politik ihtiyaçlarına göre şekillendirilmeye çalışılan KESK'in mücadele programı ve çizgisi, böylelikle devletin çizdiği sınırlara hapsolmuş oldu. Tüm programını ve mücadele anlayışını "devleti ikna etmeye"

Bulduğu durum ve emekçilerinin görevleri

endekslemiş reformizmin düzenle bütünleşme süreci tam da bu zeminde hız kazandı.

KESK'in "toplular görüşmeyi toplu sözleşmeye" çevireceğiz iddialarının ne denli dayanaksız olduğu "toplular görüşme" süreçlerinde tüm açıklığı ile ortaya çıktı. KESK, kamu emekçilerinin grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı yerine, toplu görüşme süreçlerinin basit bir füzüranı olma noktasına getirildi. KESK bürokratları, kamu emekçilerinin gerçek taleplerini değil, hükümet yetkililerinin kabul edebileceği "makul" maddeleri esas alan toplu görüşme taslakları hazırladı.

KESK yöneticileri, programsızlık ve politikasızlığın rahatsızlığını hiç mi hiç duymadı. Birbirini izleyen, "hava boşaltma" odaklı pasif ve kısır eylem biçimleri, KESK üyelerini sendikalardan her geçen gün daha fazla uzaklaştırdı. Sendika şubeleri, öylesine gelip gidilen sıradan lokallere dönüştü. İşyerleri, seçim döneminde delege çıkarma mantığıyla "kafa-kol" ilişkileri üzerinden çalışma yürütülen alanlar olarak görüldü.

Gelinen noktada, KESK'in başına çöreklenmiş reformistlerin üyeleri nesneleştirilen yaklaşımları hiç de azımsanmayacak olumsuz sonuçlara yol açtı. KESK üye kitlesinin çoğunluğuna egemen ruh hali, artık taleplerin kazanılacağına dair inançların önemli oranda zedelenmesi ve moral dayanakların zayıflamasıdır.

Sosyalist Kamu Emekçileri'ni bekleyen görevler

KESK'te yaşanan bunalımın iki önemli nedeni bulunuyor. Bu nedenlerden ilki, KESK yönetiminde etkisini sürdüren reformizmdir. İlkine sınımsız bağlı olan ikinci neden ise, hala reformizmin panzehiri devrimci önderliğin yaratılmamış olmasıdır. Üçüncüsü ise, geniş kamu emekçileri kitlesini birleştirecek devrimci mücadele programının oluşturulamamış olmasıdır.

Devrimci bir kamu emekçileri hareketi yaratmak, yüzünü tabana dönmüş uzun soluklu bir mücadelenin sonucunda, yükselen bir sınıf ve kitle hareketinin varlığı koşullarında gerçek zeminini bulacaktır. Ancak devrimci olma iddiası taşıyan tüm güçlerin bugünden bunun koşullarını zorlaması, birliğin imkanlarını yaratmak için çaba harcaması gerekmektedir.

Tüm devrimci ve sosyalist kamu emekçilerini bekleyen temel görev, kamu emekçilerinin taban örgütlenmelerini yaygınlaştırmak, taban örgütlülüklerin günlük politik çalışma noktasında aktifleştirmektir. Bunun için alana dönük politikalar üretilmeli, sistemli ve çok yönlü bir politik-pratik çalışma yürütülmelidir.

Reformist önderliğin sonuçsuz politikalarının eleştirisi ve teşhirini yapmak elbetteki önemlidir. Asıl görev ise, tabandaki öncü kamu emekçileri birikimini devrimci mücadele programı etrafında birleştirmektir.

Tam da bu zeminde devrimci kaygılarla hareket eden anlayışların ve tek tek kamu emekçilerinin birlikte davranmaları kamu emekçilerine dönük devrimci etkiyi büyütecektir. Zira geniş kitleleri kucaklayacak bir önderlik düzeyi ortaya koyabilmek devrimci ve sosyalist kamu emekçilerinin ortak sorumluluğudur.

KESK yönetimi, grevli-toplu sözleşmeli sendika perspektifini tümünden yitirmiştir. Grevli-toplu sözleşmeli sendikayı kamu emekçilerinin mücadele gücüne inanmadığı için AB labirentlerinde aramaktadır. Devrimci ve sosyalist kamu emekçileri bu durumu kamu emekçilerine kesintisiz olarak anlatmalı, hakların ancak militan devrimci politik mücadeleyle kazanılacağı bilincini yaratmak için etkin, birleşik bir mücadele yürütmeli, tüm kamu emekçilerini devrimci sınıf çizgisine kazanmak için seferber olmalıdırlar. Hareketin biriktirmiş olduğu güç devrimci sınıf çizgisine kazanmak için çabalarını birleştirmelidirler.

Devrimci, sosyalist kamu emekçileri yakıcı sorunların kapsam ve niteliğini açıklıkla belirleyerek somut talepler halinde ortaya koymalıdırlar. Sorunların çözümünü devrimci mücadele programı ve militan mücadele çizgisine bağlamalıdırlar. Devrimci mücadele programı işyerlerine taşınmalı, tabanın katılımı sağlanmalı, tam da bu zeminde KESK yönetimine basınç uygulanmalıdır.

Tabanın iradesini yok sayan KESK'in bürokratik sendikal işleyiş teşhir edilmeli, sendikaları gerçek bir mücadele aracı haline getirmek için tabanın iradesini temel alan sendikal demokrasinin işletilmesi sağlanmalıdır.

KESK reformistleri tarafından dile getirilen, karmaşaya yol olan "çağdaş sendikacılık", "kitle sendikacılığı" vb. türünden belirli bir eğilimi ifade eden kavramların mücadeleye zarar verdiği ve eylemsizliğin teorisine dayanak yapıldığı vurgulanmalıdır. Bu tür kavram ve eğilimlerin emek-sermaye çelişmesini örtmesi nedeniyle sermaye sınıfına hizmet ettiği tok bir şekilde ifade edilmelidir. Sınıf sendikacılığı anlayışıyla hareket edilmeli, sınıf mücadelesi esas alınmalıdır.

Hem alanda hizmet üreten hem de bu

hizmetlerden faydalanan geniş işçi ve emekçi kesimler düşünüldüğünde, özelleştirme saldırısına karşı ortak mücadelenin zemini fazlasıyla geniştir. Ancak bu olanağın önündeki en temel engel sendika bürokrasisidir. Bunu aşmak için tabanda özelleştirme karşıtı birlikler oluşturulmalıdır. KESK yönetimlerine, işçi sınıfıyla alanlarda ve mücadelede birleşmesi için basınç uygulanmalıdır.

Kamu emekçilerini de doğrudan ilgilendiren ülke gündemleri, anti-empyalist ve anti-kapitalist mücadelenin önemini arttırmaktadır. Kamu emekçilerine yönelik saldırının uluslararası ve ulusal dayanakları sürekli ve sistemli bir şekilde teşhir edilmeli, uluslararası sermaye ve işbirlikçi sermaye iktidarına karşı mücadelenin önemi döne döne vurgulanmalıdır.

Tabanda devrimci birleşmenin sağlanması için devrimci siyasal mücadele temel alınmalıdır. Tüm güç ve imkanlar, araç ve yöntemler kamu emekçilerinin devrimci siyasal mücadeleye kazanılması için harekete geçirilmelidir.

Kamu emekçileri hareketinin sosyalist ve devrimci güçleri; buldukları her alanda politik tutumlarına ve iddialarına uygun bir çaba içerisinde olmalıdırlar. Kamu emekçileri hareketinin sorunlarını KESK'i de kapsayan içeriği ile tabandaki ilerici, devrimci güçlerle tartışmalı, devrimci bir mücadele programı etrafında kamu emekçilerini birleştirmek, yönetimlere hakim reformist-uzlaşmacı anlayışlarla ve politikalarıyla hesaplaşmak, kamu emekçilerinin devrimci birliğini sağlamak amacıyla tartışma zeminleri ve ilkeli birliktelikler yaratmak için her olanağı değerlendirmelidirler. İyi niyetli, samimi ve devrimci kaygı taşıyan her kamu emekçisiyle birlikte yürümek için çaba göstermeliler. Genel kurullardan kamu emekçilerinin devrimci mücadelesini geliştirmenin bir imkanı olarak yararlanmak için çaba göstermelidirler.

Sosyalist kamu emekçileri güncel mücadeleyi ve istemleri kendi içinde amaçlaştırmadılar. Alana dönük güncel politika üretirken; iktisadi, sosyal ve demokratik hak ve özgürlüklerin önündeki temel engelin çürümüş sermaye düzeni olduğu bilinciyle

hareket ettiler. Günlük pratik mücadeleyi, sermayenin sınıf iktidarına karşı mücadeleden kopuk olarak ele almadılar. Mücadeleyi sermayenin sınıf iktidarına karşı savaşıma bağladılar. Sömürü düzeni varlığını koruduğu sürece, tüm ezilen ve sömürülen kesimler gibi kamu emekçilerinin de gerçek kurtuluşunun mümkün olmadığını, gerçek kurtuluşun devrim ve sosyalizm mücadelesi ile kazanılacağı bilinciyle hareket ettiler.

Kurumsallaşmış bürokratik yapının bugün tabanın mücadele isteğine yanıt veremeyeceği, aksine bu eğilimi körelteceği ve düzene yedekleyeceği açıktır. Tabandaki dinamik ve mücadelede kararlı unsurları biraraya getirecek birliktelikler oluşturmak, sosyalist kamu emekçilerinin acil ve güncel görevidir.

Sosyalist kamu emekçileri, sendikaların gerçek emekçi örgütlerine dönüşümünü sağlamak, onları kamu emekçilerinin güncel taleplerini kazanmanın ve bu mücadeleyi temel hedeflere bağlamanın bir aracı haline getirmek için çalışırlar. Kamu emekçilerinin acil ve güncel istem ve sorunlarından hareket eden, militan mücadeleciler bir eylem çizgisine dayanan geniş katılımlı birliktelikleri oluşturmak için çaba harcarlar.

Sosyalist kamu emekçileri, KESK'in içinde bulunduğu krizin aşılması yolunda politika yapabilecek en dinamik güçlerdir. Bu misyon duygusuyla hareket etmek ertelenemez temel görevdir.

Ortaya çıkan kimi zaafalarda ideolojik-politik-pratik zaafaların rol oynadığı biliniyor. Sosyalist kamu emekçilerinin bu görevleri yerine getirmede en büyük dayanakları ideolojik-politik-örgütsel düzeyleridir.

Mücadele ve eylem birliğini sağlayamayan KESK'in durumunu ifade etmek elbette ki önemlidir. Öte yandan asıl önemli olan mücadele kanalını alttan zorlayabilmek, kamu emekçileri içinde kökleşebilmektir. Sosyalist kamu emekçilerinin yapması gereken, KESK'te yaşanan tıkanmanın nedeni olan refomizmin eleştirisiyle yetinmemek, süreçleri önden karşılayan somut bir faaliyet ve eylem çizgisi ortaya koyabilmektir.

Sosyalist kamu emekçileri, buldukları her yerde taban örgütlülüklerini yaratmayı özel bir sorumluluk olarak kavramalıdır. Bu başarıldığı oranda KESK reformist yönetimi üzerinde bir basınç yaratılabilir.

Reformistlerin etkisindeki kitle ile reformist yönetimi aynı görmemek gerekiyor. Gerçekte reformist yöneticilerle, tabanın anlayışının bire bir örtüşmediği açık bir gerçektir. Reformizmin etkisindeki kamu emekçileri, tıpkı 4-5 Mart eyleminde olduğu gibi, reformizmi aşan son derece militan bir tutum içinde olabiliyorlar. Devrimci duyarlılıkla yönetim mekanizmalarını eleştirebiliyorlar. Sosyalist kamu emekçileri tam da bu mücadele zemininde diri güçlerle daha yoğun bir etkileşim içinde olmaya çalışmalılar.

Sosyalist kamu emekçileri “yeni bir çizgi, yeni bir gelenek ve kültür”ün taşıyıcısı olduklarının bilinciyle davranmalı, sermaye iktidarının saldırılarını karşısına alan her türden mücadelenin pratik örgütleyicisi olmayı başarabilmelidirler.

Sosyalist kamu emekçilerinin yaşadığı zorlanma alanlarının nedeni politik perspektifteki yetersizlik değil, tam tersine yakalanmış ideolojik-politik açıklığa uygun bir pratiğin ortaya konamamasından kaynaklanıyor.

Bülten, gündemle bağlantılı sosyalist kamu emekçilerinin politik yaklaşımlarını ortaya koymada daha işlevsel olmalı, propaganda- ajitasyon ve örgütlenme ekseninde etkin olarak kullanılmalıdır.

Sosyalist kamu emekçileri, tüm toplantılara katılım sağlamaya özen göstermeli, tüm sorunları açıklıkla tartışmalı, kamu hareketine ilişkin özgün politikaları kolektifizmi temel alarak üretebilmelidirler. Öncü kamu emekçileri yerellerden gelen her türden öneriye önem vermeli, yanlış da olsa sosyalist kamu emekçilerinin yaptığı değerlendirmeler tartışmaya konu edilmeli, ikna yöntemi en üst düzeyde işletilmeli, bastırmacı yaklaşımdan özenle kaçınılmalıdır.

KESK'ten Ankara yürüyüşü: TİS yoksa grev var!

Toplu görüşme sürecine ilişkin eylem takvimini açıklayan KESK, İstanbul ve Diyarbakır'dan olmak üzere iki kol halinde Ankara'ya yürüyüş başlattı.

13 Ağustos günü İstanbul'da Altıyol'da toplanan ve Kadıköy Evlendirme Dairesi önüne yürüyen KESK'liler, yürüyüşün bir sonraki ayağı olan Gebze'de polis saldırısına maruz kaldı.

Kadıköy'de TİS yürüyüşü

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylemde “TİS ve Grev hakkımızı kullanmak için yürüyoruz / KESK” ve “Tutuklular serbest bırakılsın / KESK İstanbul Şubeler Platformu” pankartları açıldı. Yürüyüş öncesinde Kadıköy Altıyol'da KESK adına açıklama yapan KESK Genel Başkanı Sami Evren, kamu emekçilerinin gaspedilen haklarını almak, işsizliğe, sefalete ve sömürüye dur demek için, TİS talebini ortaya koymak amacıyla yollara çıktıklarını belirtti.

Açıklamasında son dönemde KESK'e yönelik gözaltı ve tutuklama saldırılarına da değinen Evren, tutuklu KESK'lilerin serbest bırakılmasını istedi.

Eylemde Kamu Emekçileri Bülteni'nin dağıtımı gerçekleştirildi.

Gebze'de polis saldırısı

Ankara'ya yola çıkacak olan otobüslerin bulunduğu Söğütluçeşme'ye doğru yürüyüşe geçen KESK'liler buradan otobüslere binerek Gebze'ye hareket ettiler.

Gebze'de Atatürk Caddesi üzerinden yürüyerek Cumhuriyet Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirmek isteyen KESK'lilere polis müdahale etti.

Saldırı üzerine yolu trafiğe kapatan KESK'lilere gaz bombası ve coplarla saldırıldı. Saldırının ardından bir süre devam eden oturma eyleminin ardından barikatın açılmasıyla meydana yüründü ve burada konuya ilişkin basın açıklaması gerçekleştirildi.

Gebze'deki basın açıklamasının ardından Kocaeli'ye hareket edildi.

Bursa

Kamu emekçileri 14 Ağustos günü Bursa ve Adana'da eylemdeydi.

Bursa Heykel'deki Kızılay Kan Merkezi önünde karşılanan KESK'liler yolun bir şeridini trafiğe kapatarak yürüyüşe geçti.

Yürüyüş sonunda Orhangazi Parkı'na gelindi. Burada KESK Başkanı Sami Evren bir basın açıklaması yaptı. Evren'in yaptığı açıklamanın ardından eylem sona erdi ve KESK'liler Eskişehir'e uğurlandı.

Adana

14 Ağustos günü şehir dışından gelenlerin Kültür Sitesi önünde sloganlarla karşılanmasıyla başlayan eylem İnönü Parkı'na doğru yürüyüşle devam etti. İnönü Parkı'na gelindiğinde yol çevik kuvvet tarafından kesildi. Emekçileri doğrudan parkın içine girmeye zorlayan ve aksi halde yürüyüşe izin

vermeyeceğini söyleyen polisin tutumu “Emekçiye değil, çetelere barikat!” sloganlarıyla karşılandı. Bir süre bekleyişin ardından yürüyüş devam etti.

İnönü Parkı'na gelindiğinde KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek açıklama gerçekleştirdi.

Yapılan açıklamanın ardından eylem sloganlarla sona erdi. Eylemde, Kamu Emekçileri Bülteni dağıtıldı.

Manisa'da KESK eylemi

Gebze'deki polis saldırısı KESK tarafından 14 Ağustos günü Manisa'da gerçekleştirilen eylemle protesto edildi. Manolya Meydanı'nda KESK Şubeler Platformu adına Hamdullah Müftüoğlu tarafından yapılan açıklamada, bu saldırının AKP'nin sahte demokrat yüzünü gösterdiği ifade edildi.

Eyleme Manisa İşçi Birliği Derneği de destek verdi.

“Toplu Görüşme” oyunu gergin başladı

Hükümet ile memur sendikaları arasındaki toplu görüşmelerin ilk oturumu ise 15 Ağustos 2009 tarihinde gerçekleşti. İçeride hükümet tarafı ve konfederasyon başkanları arasındaki gerginlik sürerken “TİS yoksa grev var!” talebiyle Ankara'ya yürüyüş düzenleyen KESK'liler eylemdeydi.

Sabah saatlerinde Ankara'ya ulaşan KESK yürüyüş kolları gerçekleştirdiği yürüyüşle Başbakanlık önüne geldi.

Önleri polis barikatıyla kesilen KESK'lilere seslenen **KESK Genel Başkanı Sami Evren**, hükümetle yapılan görüşmeleri oyun olarak nitelendirirken KESK olarak meşru olmayan masayı kabul etmediklerini sözlerine ekledi.

Yapılan konuşmaların ardından KESK yöneticileri Başbakanlık binasına girdi.

Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Hayati Yazıcı başkanlığındaki toplantıya katılan KESK, Memur Sen ve Kamu Sen başkanları, Yazıcı'nın toplantı öncesinde açıklama yapmasına tepki gösterdiler. Bunun üzerine konfederasyon başkanlarından açıklama yapmaları istendi.

İlk olarak söz alan KESK Genel Başkanı Sami Evren, toplu görüşme masasının bir meşruiyeti olmadığını belirterek, “*Son sözü Başbakan söyleyecek. İrademizin yansımadağı bir masayı meşru görmüyoruz. Bu toplantı hukuken meşru değildir*” dedi.

Evren'in “bu masa meşru değildir” sözüne tepki gösteren Bakan Yazıcı da söz alarak KESK başkanının açıklamasını “sürç-i lisan” olarak değerlendirdi. Yazıcı, Evren'in “1 milyon kişi işten çıkartıldı, onların da sorunları görülmeli” sözüne de tepki göstererek, “onlar özel kesimde işten çıkartılmıştır” diye konuştu.

Toplu sözleşmenin toplantının gündeminde yer almamasına tepki gösteren KESK Başkanı Sami Evren toplantı salonundan ayrıldı. KESK'lilerin Güvenpark'ta gerçekleştirdiği basın açıklamasının ardından eylem son buldu.

Entes direnişinin 100. gününde direnişçi Gülistan Kobatan'la konuştuk...

“Dünyayı üreten biz isek değiştiren de biz olmalıyız!”

- Entes direnişi 100. gününde kararlılıkla sürüyor. Direniş sürecini bize kısaca anlatır mısın?

Gülistan Kobatan: 13 Mayıs'ta kriz gerekçesiyle işten atıldım. Tek sebep kriz de değildi. Asıl sebep bölgede çalışma yürüten OSB-İMES İşçileri Derneği'nde örgütlü olmamdı. “Seni bu yüzden çıkartıyoruz” demeseler de “çok çalışkan bir kızımızsin, ama yaramazlık yapıyorsun” gibi sözlerle imalarda bulundular. İşten çıkartıldığımda ve haklarımı istediğimde “yasalara göre bu mümkün değil” diyen patron uşaklarının, direnişe başlayacağımı duydukları zaman yaptıkları ilk iş tazminatımı yatırmak oldu. Orada bir kez daha sermayenin ikiyüzlülüğünü gördüm. Entes Elektronik'te her geçen gün işçiler atılmaktaydı. Her patron gibi Entes patronu da krizi fırsata çevirdi. Faturayı bizim omuzlarımıza yükledi. Ben işten atılan birçok işçi gibi sessiz kalmayı değil, sınıf bilincimle krizin faturasını ödemeyi reddederek direniş yolunu seçtim.

- Entes direnişinin tüm işçi sınıfına verdiği mesaj nedir?

- Kadın olarak, özellikle de tek başına direnen bir kadın işçi olarak verdiğim en büyük mesaj, işçilere kurtuluşun direnişten geçtiğini göstermektir.

Ayrıca tek başımıza bile patronları huzursuz edebiliyorsak, birlik olduğumuzda işçi sınıfının neler yapabileceği de görülmüştür. Biz bugün birçok hakka sahipsek bu geçmişte verilen bedeller sayesinde. O yüzden haklarımız için mücadele edip var olan haklarımızın birer birer gasp edilmesine göz yummamalıyız.

- 100 gün içerisinde emekten yana muhalif kesim direnişe sahip çıktı mı?

- Sahip çıkanlar var ama yeterli değil, birçok kurum ise örgütlü olmamdan kaynaklı bırak sahiplenmeyi görmezden geliyor. Ben örgütlü bir işçiyim, işçi sınıfı için mücadele ediyorum. Tüm sınıf bilinçli insanların sadece Entes direnişini değil, bütün direniş ve grevdeki işçileri sahiplenmesi gerektiğini düşünüyorum.

Entes patronunun Elektrik Mühendisleri Odası'nın bir dönem başkanlığını yapmış olması ve şu anda ise, hem EMO'da görev alması hem de Dudullu OSB'nin yönetim kurulunda olması dikkat çekicidir. Bakıldığında diğer direnişleri sahiplenen EMO, Entes direnişine aynı desteği göstermiyor. Bir diğer rahatsız eden nokta ise, yine Dudullu OSB'de direnişte olan Sinter Metal Fabrikası'nın örgütlü olduğu Birleşik Metal İş Sendikası'nın, Entes metal iş koluna girmesine rağmen direnişe hiçbir destekte bulunmamasıdır. Benim üyesi olduğum OSİM-DER direniş başladığı günden itibaren etkin bir propaganda, ajitasyon çalışması yürüterek Entes direnişini özellikle bölge işçi ve emekçilerine ulaştırmaya çalıştı. İzmir'de başlatılan Entes direnişiyle dayanışma kampanyası da oldukça anlamlı. Onun haricinde direniş sürecinde temsili ziyaretler gerçekleştirildi.

- Son olarak bizimle paylaşmak istediğiniz nelerdir?

- Direnişin bir okul olduğunu söylemişlerdir. Benim için eğitim süreci olduğunu ve bana çok şey

kattığını söyleyebilirim. Bana kattıkları dışında esas önemlisi Entes işçisine ve bölgedeki diğer işçilere ne kattığıdır? Asıl önemli olan niye direndiğimi ve amacımın ne olduğunu tam anlamıyla anlatmış olmamdır. Bunun için OSİM-DER ile birlikte gereken çabayı gösterdiğimizi düşünüyorum. Korkutma çabalarına rağmen işçilerin yanına gelip “destekliyoruz” demeleri anlamlıdır. Ama en büyük cevabın içeride bir örgütlülük yaratmak olduğunu biliyoruz. Bunun için değişik adımlar attık, atmaya devam edeceğiz. Entes patronunun 100 gündür işçi atmıyor olması, her yere kamera yerleştiriyor olması, direniş başladığı ilk günler yanına gelip sınıf kinini kusması tam anlamıyla sermaye sınıfının biz işçi ve emekçilerin örgütlülüğünden ne kadar korktuğunu göstermektedir.

Bana göre bu direnişin kazanımı fabrikaya girip girmemek ya da tazminat alıp almamak değildir. İşçileri sermaye sınıfına karşı mücadele etmek

noktasında bir adım ileri taşıyabiliyorsam, yaşamın neresinde durduğunu, ne anlam ifade ettiğini tartışabiliyorsam benim için asıl kazanım budur. Bugün tekil direnişlerle sermayeye cevap versek bile asıl amacımız sömürüyü ve sömürüyü yaratan sistemi ortadan kaldırmaktır. Bugün yaşamın her alanında sorunlar yaratan, insanı insanlıktan çıkaran, bireyselleştiren, yer yer mezhepsel, dinsel ayrımlara başvurarak işçi ve emekçi çocuklarını bir birine düşüren tam da bu sistemin kendisidir. Bugün Güler Zereler'i ölüme mahkûm eden bir sistem, işsizlik fonundaki paraları patron denen asalaklara peşkeş çektiyorsa, hastane kapılarında işçi ve emekçi çocuklarını ölüme terk edip zengin adamın parmağı kesildi diye özel uçak tutuyorsa, tersanelerde güvenlik önlemi almayıp yüzlerce işçiyi öldürüyorsa, biz de insan olarak bu yaşananlara duyarsız kalmamak için mücadele etmek zorundayız.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Entes güncesinden...

92. gün...

Direnişimin 92. gününde fabrikaya gelen bir işçi, deneme süresi içinde çalıştırılıp paraları verilmeden çıkartılan iki yeğenin hakkını almak için fabrika önünde saatlerce bekledi. Beklerken yanımıza gelip sohbet eden işçi direniş hakkında bilgi almak istedi. Niye beklediğimi, amacımın ne olduğunu anlattıktan sonra “En iyisini yapmışsın. Keşke herkes senin gibi olsa” dedi. Patronun “yarın tekrar gel” demesi üzerine işçiye Entes'in 100. gün çağrısının yapıldığı bildiri ve OSİM-DER'in adresini verdim. (...)

93. gün

Direniş Platformu olarak Tuzla Yan Sanayi Bölgesinde bulunan Birleşik Metal-İş'te örgütlü AKS Otomotiv işçilerine ziyarete gittik. İşçiler sendikal örgütlenme yürüttüklerinden kaynaklı işten atılmışlar ve 6 aydır fabrika önünde direniyorlar. Güzel bir örgütlenme çalışması yürüten işçilerin takdir edilmesi gereken davranışları ise bu sendikal çalışmanın hiçbir şekilde patrona yansımamasıdır. Patronun en son haberi olması oldukça umut verici bir gelişme. Örgütlenme yürüten öncü işçilerin de içinde bulunduğu 19 kişi işten çıkartılmış. Şu anda kapı önünde direnen 19 işçinin 7 tanesi işe iade davasını kazanmış, diğerlerinin de kazanacağı garanti gözüyle bakılıyor. (...)

94. gün...

Atv-Sabah eylemine gittiğimizde yine Halkalı Kağıt işçileri kitlesel bir şekilde yerlerini almışlardı. Geçen hafta olduğu gibi bu hafta da “Atv- Sabah'da grev sürüyor” dövizleri taşındı. Sloganlar eşliğinde Galatasaray Lisesi önüne geldiğimizde Atv-Sabah işçileri, Halkalı kağıt işçileri adına sendika başkanı ve ardından Entes'in 100. gün etkinliğini duyurmak

için ben söz aldım. (...)

DESA'dan Emine Arslan'ın da katıldığı eylem sonrası Halkalı Kağıt işçileri ve Emine Arslan ile beraber Red Kültür Merkezi'ne gittik. Kültür merkezinde direnişlerin sorunlarının aslında ortak olduğuna ve ileriye dönük neler yapılabileceğine değindik. (...)

96. gün...

Pazar akşamı (16 Ağustos) Kartal'da açılan Sinter Metal dayanışma standına desteğe gittik. Çevrede bulunan çay bahçelerine kalem ve anahtarlık sattık. Kartal Belediyesi'nin düzenlediği festivale gelen işçi ve emekçilere ajitasyon eşliğinde Sinter Metal'in bildirimlerini dağıttık.

Bugün (17 Ağustos) ise Sinter Metal'den ziyarete gelenler oldu ve “Sinter'de direnen işçiler bile desteğe gelmezken siz geldiniz, size teşekkür ediyorum” dedi. Direnişte yaşanan sıkıntılardan bahsedilen sohbette ben de “Sen doğruları görüyorsun, ama herkes senin gibi değil. Sabırlı olmak ve diğer işçiler de aynı sorunu görene kadar anlatmak gerekiyor” dedim.

97. gün...

Parot işçisi ve Sinter Metal işçilerinden ziyaretime gelenler oldu. Yoldan geçerken “burada ne oluyor?” diye soranlar yine çoğunlukta.

Kızıl Bayrak gazetesine röportaj verdim. Bir yandan da 100. gün etkinliği için program hazırlıkları devam ediyor.

Sinter Metal'in paydos saatinde yaptığı eyleme katıldık. Bugün Atv-Sabah işçilerinin dayanışma gecesi var ve orada bulunmaya çalışacağım.

*Entes direnişçisi
Gülistan Kobatan*

Cumartesi yürüyüşleri dayanışma bekliyor!

13 Şubat 2009'da başlayan ATV-Sabah grevi, İstanbul 2. İş Mahkemesi'nin kararıyla yasaklanmasından sonra haftalık eylemlerle fiilen devam ediyor. Son cumartesi eyleminde grevin 184. günü idi, yani grevin 154. gününde yasaklandığını düşünecek olursak fiili eylemin 30. günü.

Mahkemenin grevin durdurulması yönündeki kararının ardından bir haftalık durgun bir süreç yaşandı. Ancak direnişe devam diyen grevcilerle birlikte cumartesi eylemleri sürdürüldü. Bu süreçte Cumartesi eylemlerine katılım ise neredeyse bitme noktasına geldi. Altı hafta boyunca yürüyüşün polis tarafından engellendiği cıltz eylemlerinde elbette bu süreçte büyük payı vardı. Son üç haftadır ise Taksim yolunun "Güler Zere"ye Özgürlük" eylemleriyle açılması ve grevleri boyunca eyleme iki kez katılan Halkalı Kağıt işçileri eylemleri bir nebze olsun canlandırdı.

Cumartesi eylemleri, "Direniş Platformu"nun kurulmasıyla birlikte İstanbul'daki diğer grev ve direnişlerin eylemsel bir zeminde gerçekleşebilmesine önemli bir katkı sundu. Bunu göz önüne aldığımızda da greve ve yürüyüşe yönelik saldırıları anlamlandırmak çok da zor olmaz. İl çapındaki direniş ve grevler için ortak bir mevzi haline gelen bir eylem sermaye adına açık bir tehdit oluşturmaktaydı.

Ancak gelinen yerde bu eylemlerin kendilerini sol ve emekten yana olarak tanımlayanlar adına artık bir cazibe merkezi olmadığı ise açık bir gerçek. 100. gün yürüyüşünde 1000'i aşkın kişiye ve onlarca siyaset, kurum, sendikanın katılımına ulaşan eylem, bu güne geldiğimizde ise oldukça zayıflamış durumda. Aynı saate eylem koyan belli sol güçler eylemlerin bittiğini bile düşünebiliyorlar.

Bu durum bir yandan grevcilerin ve artık eylemle bütünleşmiş olan Direniş Platformu'nun eksiklerini göstermekle birlikte emekten yana tüm güçlerin dayanışma bilincinin zayıflığını da gösteriyor. ATV-Sabah, MEHA, DESA, Kurtiş, Sinter, IBM gibi bileşenlerle başlayan ortaklık, düzensiz olarak hemen hemen bütün siyaset, sendika ve sol güçlerin desteğini görmüştür. Esas önemli olan yanı ise süreç içerisinde başlayan direnişleri bünyesine katabilmesi olmuştur.

Hasta tutsaklara özgürlük talebiyle yürütülen mücadelede sağlanan birleşiklik, mücadelenin emek cephesinde de yaratılabilirdir. Sabah ATV grevcilerinin kendi sınırlarına rağmen burjuva hukukunun yasağına karşı direnirken dayanışmaya duydukları ihtiyaç işin bir yanını oluşturmakta. Bir diğer yanda ise en genel ifadeyle sınıf dayanışmasını yükseltme ihtiyacı var. Uzunca bir süredir birleşik mücadelenin zemini olan Cumartesi eylemlerini emek güçlerinin değerlendirmesi gerekiyor.

Emekten yana tüm güçlerle her Cumartesi 19.00'da Taksim tramvay durağında "Grev!" sloganlarıyla buluşmak üzere!

Direniş Platformu'ndan bir işçi

Direnişçi işçilerle dayanışmaya!

Direnişçi işçilerle dayanışmayı yükseltelim!

İzmir BDSP direnişçi işçilerle dayanışmayı yükseltmek için başlattığı kampanyayı kamuoyuna duyurmak amacıyla 15 Ağustos günü Kemeraltı girişinde basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Direne direne kazanacağız! / BDSP" pankartının açıldığı eylemde, krizin faturasını ödemek istemeyen işçilerin grevde ve direnişte olduğu belirtilerek, direnişteki işçilerle sınıf dayanışmasının yükseltilmesi gerektiği vurgulandı.

Entes, Sinter Metal, E-Kart, Kent AŞ, ATV-Sabah, Asil Çelik, Asemat işçilerinin direnişlerinin kararlılıkla sürdürüldüğünün belirtildiği açıklamada sınıf dayanışmasının önemine vurgu yapıldı.

Basın açıklaması bittikten sonra Kemeraltı girişinde imza masaları açıldı ve 350 imza toplandı. 1000 adet bildiri ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıtıldı. Eyleme Alinteri gazetesi de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

İzmir'de dayanışma çağrısı

İzmir BDSP, direnişte olan işçilerle dayanışmak için başlattığı kampanyanın bir ayağı olarak çeşitli bölgelerde imza masaları açmaya devam ediyor.

Kampanyanın ilk günü olan 15 Ağustos'ta Kemeraltı'nda, ikinci gün Çiğli merkezde masalar açılmıştı. İmza masalarının açıldığı üçüncü gün olan 19 Ağustos günü ise çalışma 15.00-17.00 saatleri arasında Karşıyaka Çarşısı girişinde sürdü. İşçi ve emekçilere neden direnişlere sahip çıkılmaları gerektiği anlatıldı.

Buca ve Konak'ta faaliyet sürüyor...

Diğer yandan 6 Eylül 2009 tarihinde İzmir'de direnişçi işçilerle dayanışmayı yükseltmek için Buca ve Konak'ta imza masaları açıldı.

İmza masalarından dağıtılan bildirimlerde; hem 6 Eylül'de yapılacak etkinliğin duyurusunu hem de grev ve direnişte olan işçilerin sesi yükseltiyor.

Merkezi noktaların dışında da Çamlıkule'de ve Kuruçeşme mahallelerindeki emekçilere bir taraftan Kızıl Bayrak satışlarıyla bir taraftan da bildiriler ve imza föyleriyle grevdeki-direnişteki işçileri sahiplenme ve kampanyaya destek çağrısı yapılıyor.

İzmir BDSP

Her yer Davutpaşa gibi...

Sakarya'nın Hendek İlçesi'ne bağlı Yukarıçalca Köyü yakınlarında kurulu bulunan Hüseyin Coşkun'a ait **Coşkunlar Havai Fişek Oyuncak Kimya Sanayi Şirketi**'ne ait tesislerde 17 Ağustos günü büyük bir patlama meydana geldi.

37 kişinin yaralandığı patlamada 10 yıllık işçi **Mehmet Arıcı** (42) iş cinayetine kurban gitti. Tesislerin laboratuvarında yapılan ramazan topu imalatı sırasında meydana gelen şiddetli

patlamanın etkisiyle fabrikanın bir bölümü çöktü.

Coşkunlar Havai Fişek Fabrikası'nın Hukuk Danışmanı Mehmet Mangıroğlu'nun açıklamasında ise yaşanan iş cinayeti ve patlamanın üzerini kapatma çabası vardı.

Mangıroğlu gazetecilere yaptığı açıklamada, patlamanın nedeninin belirlenmesi için çalışma yapıldığını söyledi. "Fabrikamızda daha önce hiç patlama olmamıştı" diyerek fabrikanın sözde "temiz" siciline dikkat çekti.

129. ölüm: İrfan Uçkur

Tuzla Gemi Endüstrisi Güven Raspa Boya taşeronunda çalışan Tokat nüfusuna kayıtlı 35 yaşında üç çocuk babası **İrfan Uçkur** isimli tersane işçisi elektrik akımına kapılarak yaşamını yitirdi. Elle kumanda edilen vincin (çelik cooper) sepeti içerisinde bulunan iki işçi ana mekanizmanın elektrik kaçırması sonucu elektrik akımına kapıldı.

İşçilerden İrfan Uçkur (35) olay yerinde hayatını kaybetti. Yaralanan diğer işçinin durumunun da ağır olduğu belirtildi. Her iki işçinin de elle kumanda edilen vinç sepeti içerisinde "kum raspa" yaparken çelik cooper'ın diz boyu su olan gömme havuzun içerisinde olduğu ifade edildi.

Yaşanan iş cinayetinin ardından yazılı açıklama yapan **Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER)** ölümlerin sorumlusunun tersane patronları ve devlet olduğunu belirtti.

Seyhan Belediyesi'nde yaşanan işten atmaların gösterdikleri

İşçi sınıfı örgütlüyse her şey, örgütsüzse hiçbir şeydir!

Adana'da Seyhan belediyesinde Miray Temizlik bünyesindeki temizlik ve sinekle mücadele işkolunda çalışan 1.050 işçi ve Parla Peyzaj bünyesindeki Seyhan Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nde çalışan 150 işçi 31 Temmuz günü işten çıkartıldılar. İşten çıkartmaların gerekçesi olarak da Seyhan Belediyesi'nin küçülmesi gösterildi. Alman karara göre işten çıkartmaların ardından belediye işleri 438 kişilik bir kadro tarafından gerçekleştirilecekti.

İşten atılmaların yaklaşık bir buçuk ay önceden bilinmesine rağmen bu konuda güçlü bir hazırlık yapılamamış olması, işçilerin var olan örgütsüzlükleri, işçilere öncülük yapabilecek ileri işçilerin tam da bugün işten atılan işçilere dayanılarak 2006'da tasfiye edilmeleri, sendikanın bu konuda tamamen işçilerden uzak durması, bu güne gelen yolu düzlemiş oldu.

Bugünü önceleyen süreç 2006 yılında haklarını alamayan belediye işçilerinin örgütlenme ve direniş geçmeleriyle başladı. O dönemde oldukça kötü koşullarda çalışan belediye işçileri buna karşı örgütlenme arayışına girmiş ancak TİS döneminde belediye yönetimiyle arasını bozmak istemeyen sendika tarafından ortada bırakılmışlardı. Bunun sonucu olarak direnişin başını çeken ve bu direnişte yer alan yüzlerce işçi kapı önüne konuldular. Bu aynı zamanda saldırılar karşısında bir duruş sergileyecek ileri unsurların da belediye bünyesinden tasfiye edilmesi demek oldu. Bugün işten atılan işçilerin bir kısmı da o dönem işten atılan işçilerin yerine işe alınmış ya da atılmaları karşısında sessizce beklemişlerdi. Hatta bir kısmı AKP kontenjanından işe alınmanın, seçimlerde AKP çalışması yürütmüş olmalarının ve AKP'li olmanın kendilerini koruyacağını sanmanın getirdiği çarpık anlayışla direnen işçilere saldırmıştı. Ancak dün direnen işçiler karşısında tam bir umursamazlıkla hareket eden işçiler bugün kapı önüne konulmuş oldular. Bu yaşananlar bir kez daha işçilerin sınıf kardeşleriyle birleşmek yerine kendi düşmanlarına hizmet ettikleri ölçüde, aslında kendilerini vurmuş olacaklarının da somut bir göstergesi oldu. Nitekim kendileri işten atıldıklarında yaşadıkları hayal kırıklığını defalarca ifade etmiş AKP'li belediye başkanının kendilerini aldattığını iddia etmişlerdir.

İşçilerin direniş geçmesini engellemek isteyen taşeron firmalar ve belediye yönetimi son ana kadar çıkarılacakların listesini açıklamayarak işçileri bir bekleme havasına sokmayı başardı. Birçok işçi kendisinin atılmayacağı umudu ve harekete geçerse de işten atılacağı kesinleşeceği korkusuyla harekete geçmekten uzak durdu. Bu durum aynı zamanda önden gerçekleştirilecek bir çalışmayla saldırının boşa düşürülmesi ihtimalini de ortadan kaldırmış oldu. Bu süreç içinde işçiler burjuva partiler ya da belediye içindeki kişiler üzerinden kendilerine torpil bularak işte kalmanın yollarını aramışlar ve kendi kurtuluşlarını bir kez daha sınıf düşmanlarına sığınmakta aramışlardı. Bunun doğal sonucu da işçilerin bu boş hayallerinin 31 Temmuz gecesi işten çıkartılmaları oldu. Zira belediye meclisinde temsil edilen tüm partiler bu saldırının bir parçası ve suç ortağı olmuşlardır. Seyhan Belediye Başkanı Azim Öztürk'ün tüm meclis üyelerine 5'er adet kontenjan işçi alma sözü vermesi, geri kalan sayının ise başkan

yardımcılarına AKP, MHP ve CHP il ve ilçe teşkilatlarına dağıtılması işçilerin nasıl bir oyunla karşı karşıya kaldığını da gösteriyor. Düzen partileri tam da kendi konumlarına uygun davranmış ve işçiler karşısında tek vücut olmuşlardır. Bu nedenle de işçilerin harekete geçtikleri süreç içinde normal koşullarda sürekli dalaşan bu partilerden göstermelik de olsa bir ses çıkmamıştır. Seyhan Belediyesi'nde belediye meclis üyeleri bulunan DTP'de işten atma saldırısına sessiz kalarak diğer partilerle aynı konuma düşmüştür.

Tüm sıkıntılara rağmen bazı işçiler bir araya gelmiş ve yapılabilecekler konusunda ortak hareket etmeye çalışmışlardır. Bu işçilerin önemli bir kısmı avukatlara gidip dava açmaya hazırlanırken bir kısmı da sendikaya başvurarak destek istemişlerdir. Ancak Genel- İş 2006'da olduğu gibi işçilere üye ve kadrolu olmadıkları gerekçesiyle sahip çıkmamıştır. Bu durum zaten örgütlülükleri olmayan işçileri daha da zor durumda bırakmış ve yenilgiyle sonuçlanacak yolu ören taşlardan biri olmuştur. Zaten 2006'daki süreçten kaynaklı olarak sendikaya karşı güvensizlik taşıyan işçiler sendikanın bu tutumu üzerine mücadele azimlerini de önemli ölçüde kaybetmişlerdir.

Ön sürecine bu şekilde geline işten atma saldırısı karşısında ilk tepkiler daha çok refleks biçiminde gelişmiştir. Seyhan Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nde çalışan işçilerin 2006'daki saldırıdan etkilenmemiş olması ve burada çalışan işçilerin nispeten daha hazırlıklı olmaları nedeniyle burada ilk elden bir eylem yapılabilmiş hatta birlikteliğin sağlanabilmesi amacıyla temizlik işçilerine temsilci dahi gönderilebilmiştir. İlk eylemin ardından yine burada çalışan işçilerin inisiyatifiyle çarşı merkezinde geniş katılımlı bir eylem yapılması kararı alınabilmiştir. Bunun karşısında temizlikte ise hareketlilik işten atılacakların listelerinin asılmasından sonra başlamıştır. Atılan işçiler şantiyede toplanmış, giriş çıkışları kapatmışlar, ancak ne yapacaklarını bilmedikleri, herhangi bir örgütlülüğün yoksun oldukları için kendiliğinden başlayan eylem aynı şekilde kendiliğinden sönümlenmiştir.

Sonrasında şehir merkezinde ve belediye önünde gerçekleştirilen eylemlere de bu örgütsüzlük damgasını vurmuş yaşanan dağınıklık daha ileri adımların atılmasını engellediği gibi var olan durumun korunmasını da imkansız hale getirmiştir. Yapılan eylemler hak alma bilinciyle değil daha çok bir ölçüde belediye yönetimini sıkıştırarak rica minnet işe dönme ekseninde şekillendi. Bunun doğal sonucu olarak da işçiler belediye yönetimi tarafından muhatap dahi alınmamıştır. Her geçen gün eyleme katılım daha da azalmış henüz sürecin 6. gününde alınan tüm kararlara rağmen eyleme 6 işçi gelmiş ve bunun sonucu olarak da direniş sona ermiştir.

Bütün bu sıkıntılı sürece ek olarak ilde, çalışma yürüten politik güçler işten atmaların uzun zaman önce biliniyor olmasına rağmen sürecin dışında beklemesidir. Bir iki istisna dışında işçilere dönük herhangi bir seslenme dahi yürütülmemiştir. Ancak işten atmalar yaşandıktan ve işçiler eyleme geçtikten sonra bu güçler sürece destekçi olarak dahil olmuş ancak bu da yetersiz kalmıştır.

Sınıf devrimcileri sürece erken bir dönemde

müdahil olmuş, henüz işten atmaların tartışıldığı bir dönemde buna karşı bir süreci örgütlemeye çalışmışlardır. Sanayi İşçileri Bülteni'nin Haziran sayısında konuyu işlemeye başlayan sınıf devrimcileri bülten üzerinden işçilere ulaşmaya çalışmış, gerek işçilerin bulunduğu şantiyede gerekse de çalışma alanlarında işçilere ulaşmış ve bir örgütlülüğün yaratılması noktasında çaba harcamışlardır. İşten atılmaların yaklaştığı bir süreçte hazırladıkları bildiriyle işçilere seslenmişlerdir. Bildiri güvenliğinin engelleme çalışmalarına rağmen şantiye içinde ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıtılmış, işçi servislerinin yolu kesilerek araçlarda bildiri dağıtımları gerçekleştirilmiştir. Bunun yanında çalışma alanı dışında işçilere ulaşılmış bir direniş komitesi kurulması noktasında çaba harcanmıştır. Bu durum belli yerlerde işçilerle ilişkilerin güçlenmesini sağlamış ancak yetersiz kalmıştır. Nitekim kurulan bağ sayesinde Seyhan Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nde yapılan eylemde işçiler bildirimimizi diğer işçilere ulaştırmış ve çalışanlarımıza sahip çıkmışlardır. İşten atılmaların kesinleşmesinden sonra sınıf devrimcileri yaşanan örgütsüzlük üzerinden bir kez daha yeni bir bildiriyle işçilere seslenmiş ve işyeri komitesi kurulması konusunda çaba harcamaya devam etmişlerdir.

Ancak varolan örgütsüzlüğün aşılamamış olması, işçilerin geri bilinci ve bunun hak alıcı eylemlerden ziyade "tanıdık, torpil, rica minnet" ilişkileri üzerinden işe dönüş ekseninde şekillenmesi ve bu konuda dışarıdan yapılan müdahalelerin yetersizliği gibi bir dizi nedenle süreç yenilgiyle sonuçlanmış, direniş sona ermiştir.

Yaşanan süreç bir kez daha göstermiştir ki; işçi sınıfının kurtuluşu ancak kendi elindedir. Ancak bunu gerçekleştirebilmesi buna uygun bir örgütlülük içinde kararlı bir mücadeleyle mümkün olacaktır. İşçi sınıfı kendi kurtuluşunu kendi dışındaki güçlerden destek bekleyerek aradığı sürece, kendi gücüne güvenip örgütlenerek mücadele etmediği sürece kaçınılmaz olarak yenilecektir. Seyhan belediye işçilerinin yaşadığı süreç bu gerçeği bir kez daha doğrulamıştır.

Adana BDSP

2009-2010 yılı har(a)çları açıklandı!**Harç ve ticari eğitim uygulamaları gençliğin mücadelesiyle püskürtülecek!**

Harçlara %500'e kadar zam yapılmasını gündeme getiren hükümet, üniversite gençliğinin tepkileri sonucu harç zamlarını %8 ile sınırladığını açıklamıştı. Belirlenen zamlı harçlar bugün Resmi Gazete'de yayınlandı. Zam oranları düşük de olsa harçlar neredeyse özel okul ücretlerine yaklaşmış görünüyor.

"2009-2010 Eğitim-Öğretim Yılında Yükseköğretim Kurumlarında Cari Hizmet Maliyetlerine Öğrenci Katkısı Olarak Alınacak Katkı Payları ile İkinci Öğretim Ücretlerinin Tespitine Dair Karar" başlığı ile bugünkü Resmi Gazete'de yayınlanan harçlar arasında en yüksek olanlar beklediği gibi Tıp, konservatuvar ve Sivil Havacılık Yüksek Okulları. İkinci öğretimler ise harç ücretleri ile özel okul statüsüne getirilmiş görünüyor.

Maliyet-katkı demagojisi

Yayımlanan kararnamede bir kez daha maliyet-katkı demagojisine de başvurulduğu görünüyor. Eğitim alan öğrencilerin devlete maliyetinin de yer aldığı tablolarla bu maliyetin bir kısmının öğrenci tarafından karşılanacağı yönündeki neoliberal anlayış açıkça görülüyor. Şişirilmiş maliyetlerin yanında yer alan harçlar bu vesileyle mazur ve meşru gösterilmeye çalışılıyor.

Açıklanan rakamlara göre en yüksek harç ödemesi gerekenler **591 TL** ile Tıp Fakülteleri, **589 TL** ile Devlet Konservatuvarı, **494 TL** ile Diş Hekimliği ve Eczacılık Fakülteleri ile **470 TL** ile Sivil Havacılık Yüksekokulu öğrencileri.

İkinci öğretimlerde ise harç tarifeleri hayli kabarık. Özel okul statüsüne getirilen bu bölümlerde harçlar birkaç bin TL ile ifade ediliyor. İkinci öğretimler arasında başı **4 bin 268 TL** ile Devlet Konservatuvarları ve Sivil Havacılık Yüksek Okulları çekiyor.

Saldırı neoliberal dönüşümün parçasıdır!

Resmi gazetede yayımlanan rakamlar mücadelenin zam karşıtlığı ile sınırlanamayacağı bir kez daha altını çiziyor zira harçların kendisi artık eğitimin ticarileştirilmesinin önemli bir ayağı haline almış durumda. Öğrenciyi müşteri, üniversiteleri ticarethane yapmaya çalışan sermaye devleti uluslararası anlaşmalara ve gençlik hareketinin içinde bulunduğu ataletle yaslanarak saldırılarını birbiri ardına sürdürüyor. Bu saldırıyı püskürtmenin yolu ise birleşik, kitlesel, devrimci bir gençlik hareketini yükseltmekten geçiyor.

Genç-Sen'liler %8'lik harç zammına karşı yürüyor...**"%500 zammı geri çektirdik, %8 harç zammını geri çektireceğiz!"**

Genç-Sen'in harç zamlarına karşı başlattığı eylemler %500'lük harç zammının geri çektirilmesinin ardından %8'lik zammın geri çektirilmesi hedefiyle sürüyor. Genç-Sen bu çerçevede 16 Ağustos Pazar günü saat 16.00'da, 6 ilde eş zamanlı olarak eylem gerçekleştirdi.

İstanbul

Beyoğlu Tünel'de biraraya gelen Genç-Sen'liler "%500 zammı geri çektirdik %8 harç zammını geri çektireceğiz /Genç-Sen" pankartı arkasında toplanarak Taksim Tramvay Durağı'na yürüyüş gerçekleştirdiler.

Hasta devrimci tutsakların da unutulmadığı yürüyüşte devrimci hasta tutsak Güler Zere'nin serbest bırakılması istendi.

Yürüyüş, İstiklal Caddesi üzerindeki insanlar tarafından alkışlarla desteklenirken iki farklı noktada oturma eylemi gerçekleştirildi. Yürüyüş sırasında ayrıca öğrenci velileri tarafından harç zamlarına ilişkin açıklamalar yapıldı.

Taksim Tramvay Durağı'na gelindiğinde ilk önce bir öğrenci velisi söz aldı. Ardından Genç-Sen adına Özge Akman basın açıklamasını okudu.

Akman, hükümet sözcüsü Cemil Çiçek'in yapılan zammı müjde olarak duyurduğunu, Genç-Sen'lileri ise provokatörlükle suçladığını vurguladı.

Akman'ın yaptığı açıklama şu sözlerle sona erdi: "%8 zammın müjde değil daha da yoksullaşmayı getireceği açıktır. Bu nedenle harçlara zam yapılmamasını talep ediyoruz. Çünkü biz eğitimin parasız olması gerektiğini biliyoruz. Bu sebeple Bakanlar Kurulu kararını bozma istemiyle Danıştay'a taşıyacağız. Sürecin takipçisi olarak sesimizi sokaklarda yükseltmeye devam edeceğiz. Mücadelemizle %500 zammı geri çektirdiğimiz gibi %8 harç zammını da geri çektireceğiz. Özellikle annelerimizi, babalarımızı, hocalarımızı ve toplumun tüm kesimlerini öğrencilerle birlikte, 'asla yalnız yürümeyeceksin!' demeye çağırıyoruz."

Kızıl Bayrak / İstanbul**Eskişehir**

Eskişehir Genç-Sen saat 18.00'de Sağlık Müdürlüğü önünde bir araya gelerek harçlara yapılan %8'lik zammı protesto etti.

Hamamyolu Yediler Parkı güzergahında yürüyen Genç-Sen'liler %500 zammın geri çektirildiğini %8'lik zammın da geri çektirileceğini vurguladılar. Ajitasyon konuşmaları, alkış ve sloganlarla coşkulu bir şekilde yürüyen öğrenciler, yürüyüş yolu boyunca çevredekilerin alkışlı desteğini aldı.

Yediler Parkı'na gelindiğinde okunan basın açıklamasının ardından serbest kürsü bölümüne geçildi. Bu bölümünde konuşan herkes zamlara tepkisini dile getirdi.

Basın açıklamasında, %8'lik zammın şükredilecek bir tarafı bulunmadığı, emekliye %1.83, işçiye %3 zam yapılan bir ülkede harç zammına karşı durulması gerektiği ve Genç-Sen'in sürecin takipçisi olacağı dile getirildi.

Bakanlar Kurulu kararının iptali için Danıştay'a başvurulacağı ve bugün asıl talebin parasız eğitim olduğu vurgulandı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir**İzmir**

İzmir Genç-Sen Kemeraltı girişinde basın açıklaması gerçekleştirdi. "Harçlar kaldırılсын! / Genç-Sen" ozalitinin açıldığı açıklamada, harçların kaldırılması için mücadelenin sonuna kadar götürüleceği vurgulandı.

Gözetililerin, baskıların ve tutuklamaların Genç-Sen'i asla yıldırılmayacağını belirttiği açıklamada öğrencilere yönelik baskıların arttığı ifade edildi.

Aynı zamanda devrimci, demokrat ve yurtseverlere dönük baskı mekanizmalarının derinleştiğinin söylendiği açıklamada, Ankara'da BDSP'lilerin evlerinin basılması ve 2 BDSP'linin tutuklanması protesto edildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Gençlik harçlara karşı Taksim'de! “Pazarlık yok, harçlara hayır!”

Bakanlar Kurulu ardından üniversite harçlarına yapılacak zammın %8'e çekileceğine dair yapılan açıklanmasının ardından 14 Ağustos günü Galatasaray Postanesi önünde toplanan öğrencilerin talebi parasız eğitimi. DGH, Ekim Gençliği, Gençlik Muhalefeti, Öğrenci Kolektifleri, TİM-İGD ve YDG'nin birlikte örgütlediği eylem öğrencilerin Postane önünde toplanmaları ile başladı. “Parasız eğitim istiyoruz!” şiarlı Üniversite Öğrencileri pankartının açılması ardından ajitasyon konuşmaları ile yapılan zamların eğitimin ticarileştirilmesi anlamına geldiği vurgulandı. Zam kararının %8 ile sınırlandırılmasının ortaya konulan mücadele azminin bir sonucu olduğu ifade edildikten sonra çevrede toplanan ilgili kitle yürüyüşe davet edilerek konuşma sonlandı.

Galatasaray Lisesi önünden yürüyüşe geçilmesi ile birlikte, yol boyunca ajitasyon konuşmaları devam etti ve ortak sloganlar gür bir şekilde hep bir ağızdan atıldı. Yürüyüş boyunca korteje katılanlar ile birlikte sayısı 250'yi aşan kitle, alkışlar ve ıslıklar ile Taksim Tramvay durağı önüne geldi.

Durak önünde gelindiğinde okunan asın metninde “Yapılması planlanan yüksek oranlardaki zam geri çekilmiş olsa da, bizler biliyoruz ki aslında asıl hedefledikleri tüm bölümlere yüksek meblağlarda fiyat biçip eğitim masraflarını tamamen kişinin üzerine yıkmaktır.” denilerek saldırının bütünlüğü ortaya kondu ve zamların taşeronluğunu yapan bu zihniyetin “herkesin okumasına gerek” görmediği belirtildi.

Neo-liberal ekonomi politikaları ile birlikte temel hakkımız olan her şeyin alınır satılır hale getirilmek istendiğinin altının çizildiği basın metninde piyasalaştırma saldırılarının AKP eli ile yoğunlaştırıldığı ifade edildi.

Öğrencilerin harçlara ve paralı eğitime karşı bugün bir araya geldikleri ve sermayenin saldırılarına karşı işçi ve emekçiler ile omuz omuza durabilmenin gerekliliği vurgulandı. “Şimdi zaman sokakları ısıtmaya devam etmenin zamanıdır! Şimdi zaman sokaklarda sesimizi yükseltmeye devam etmenin zamanıdır!” denilerek sonlandırılan konuşma ardından sloganlar ve alkışlar ile eylem sona erdirildi.

Ekim Gençliği / İstanbul

Genç-Sen'li kadınlardan açıklama

10 Ağustos günü toplanan Bakanlar Kurulu'na harç zammını protesto etmek için düzenlenen yürüyüşte gözaltına alınan ve gözaltında tacize uğrayan Genç-Sen'li kadınlar için 14 Ağustos günü İstanbul ve Eskişehir'de basın açıklamaları gerçekleştirildi.

İstanbul

Taksim Tramvay Durağı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasında “Tacizci Polis Genç-Sen'li Kadınları Yıldırılmaz! / Genç-Sen'li Kadınlar” pankartı açıldı.

Ankara'da gözaltına alınan ve Çankaya Polis Karakolu'na götürülen Genç-Sen'li kadın üyeye uygulanan polis tacizinden bahsedildi ve bu yaşananın ilk olmadığı söylendi.

Açıklamada “Özellikle örgütlü mücadele eden kadınlara yöneltilen bu saldırılar en ufak bir örgütlü mücadeleye dahi tahammülsüzlüğün göstergesidir.” denildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eskişehir

Adalar Migros önünde Genç-Sen'li kadınlar tarafından yapılan basın açıklamasında, kadınların örgütlü mücadelesi sonucu hiç bir yıldırma politikasının amacına ulaşamayacağı söylendi.

Açıklamada, “Cezaevlerinde, gözaltında şiddet, işkence, taciz ve tecavüzler son bulacak. Polis, asker, devlet bu baskıyı daha fazla meşrulaştıramayacak. Biz kadınların örgütlü gücü dünyayı değiştirecek. Bu yüzden Genç-Sen'li kadınlar olarak haykırıyoruz tacize uğrayan arkadaşlarımızın yanındayız.” denildi.

Açıklamaya BDSP ve Halkevleri destek verdi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

EHP'den “polis tacizi” protestoları...

Emekçi Hareket Partisi (EHP), Ankara'da harç eylemi sırasında gözaltına alınan ve polis tacizine maruz kalan Genç Sen'li kadınlar için İstanbul ve Eskişehir'de eylemler gerçekleştirdi.

13 Ağustos akşamı Taksim Tramvay Durağı'nda gerçekleştirilen açıklamada “Gözaltında taciz kadınları yıldırılmaz” pankartı açıldı.

Eylemde, basın açıklamasını EHP adına Genç-Sen'den Özge Akman gerçekleştirdi. Akman yaptığı açıklamada, 10 Ağustos Pazartesi günü toplanan Bakanlar Kurulu'na taleplerini iletmek isteyen Genç-Sen'in yürüyüşüne polisin saldırdığını hatırlatarak, gaz, cop, tekme ve sopalarla saldıran polisin, kalabalığı dağıttıktan sonra gözaltı saldırısı gerçekleştirdiğini belirtti.

Akman, çevik kuvvet polisinin Genç-Sen'lileri gözaltına alırken şiddet uyguladığı gibi, bir kadın arkadaşlarına yönelik cinsel tacizde bulunduğunu söyledi. Gözaltına alınan ve Çankaya Polis Karakolu'na götürülen arkadaşlarının polisin darp ve hakaretlerine, sözlü tacizine maruz kaldığını ve karakolda camları içerinin görünmesine engel olmayan bir odada soyunmaya zorlanma gibi ince arama dayatmasına maruz bırakıldığını ifade etti. Kadınlardan bazılarının ise yerlerde sürüklenerek zorla arama yapılmaya çalışıldığını söyledi. Akman, Pazartesi günü yaşanan polis tacizini teşhir etmeye devam edeceklerini belirterek, arkadaşlarının suç duyurusunda bulduklarını ifade etti.

EHP'li Kadınlar da saat 19.30'da Eskişehir'de Adalar Migros önünde basın açıklaması yaptı. EHP'li kadınlar adına açıklama yapan Çiğdem Fidan gözaltına alınan kadınların Çankaya Polis Karakolu'nda polisin darp ve hakaretlerine maruz kaldığını, sözlü tacize uğradıklarını ve karakolda camları içerinin görünmesine engel olmayan bir odada soyunmaya zorlandıklarını ifade etti. Tacize uğrayan Genç-Sen'li kadınların suç duyurusunda bulunduğunu belirterek, hiçbir baskının ve sindirme politikasının kadınları yıldırılmayacağını vurguladı. Açıklamaya BDSP, Halkevleri ve SDP destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Eskişehir

Önce faşistler, sonra polis saldırdı

Sivas'ta Amerika'ya karşı karikatür sergisi açtıkları için “DHKP-C'nin faaliyetlerine katıldıkları” iddiasıyla 27 Mayıs 2008 tarihinde gözaltına alınan 29 kişiden 5 kişi tutuklanmıştı.

Tutuklu bulunan 5 kişinin 18 Ağustos'ta günü Erzurum 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek ilk duruşmalarına destek için gelen Gençlik Federasyonu üyelerine polis saldırdı.

Gençlik Federasyonu, 18 Ağustos'ta görülecek dava öncesinde, 17 Ağustos Ankara Kızılay Yüksel Caddesi'nde mahkemeye katılmak için bir basın açıklaması yapmış ve mahkemeyi sahiplenme çağrısı yaparak saat 20.00'de Erzurum'a doğru yola çıkmıştı.

Adliye önünde basın açıklaması yapan Gençlik Derneği üyelerine önce gerici -faşist güçlerce saldırı düzenlendi. Yaşanan provokatif saldırıya “sözde” engel olan polis ise, saldırganları uzaklaştırdıktan sonra eylemcilere saldırdı.

Polisin vahşi saldırısına maruz kalan Gençlik Derneklileri toplu halde gözaltına alındı.

Hasta tutsaklara özgürlük!

Taksim'de, Güler Zere ve hasta tutsaklar için üçüncü hafta yürüyüşü!

“Güler Zere ve hasta tutsakların serbest bırakılması” talebiyle Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi'ne yürüyüş gerçekleştiren “Güler Zere'ye Özgürlük Platformu” 14 Ağustos akşamı yüzlerce kişinin katılımıyla “Zere'ye özgürlük” eylemlerinin üçüncü haftasında sloganlarını haykırdı.

Taksim Tramvay Durağı'ndan toplanmaya başlayan kitlenin sayısı yürüyüşün başladığı ana kadar artmaya devam ederken, “Kanser hastası Güler Zere'ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!” pankartı açıldı.

Yürüyüş boyunca alkış ve sloganlar susmazken, oturma eylemi sırasında Grup Yorum'un seslendirdiği ve yüzlerce kişinin eşlik ettiği devrimci marşlar söylendi.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde ilk olarak söz alan Av. Taylan Tanay, Güler Zere'nin sağlık durumunun giderek kötüleştiğini, Zere'nin herkesin gözleri önünde açıkça katledilmeye çalışıldığını ifade etti. 27 Ağustos'ta Güler Zere hakkında karar verecek olan Adli Tıp'ın demokratik kitle örgütlerine, hekimlere, ailelere ve halka rağmen ölüm kararı veremeyeceğini söyledi.

Tanay, konuşmasının sonunda 27 Ağustos günü Adli Tıp önünde buluşma çağrısı yaptı.

Ardından İTO Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Nazmi Algan tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, siyasal iktidarın, siyasal tutuklu ve hükümlülere ağır sağlık sorunlarına rağmen serbest bırakmayarak hastanelerin mahkum koşullarında ölüme terk ettiği söylendi. Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu tarafından Güler Zere hakkında düzenlenmiş kapsamlı raporların yok sayıldığı ve Zere'nin mahkum hücrelerinde tutularak katledilmeye çalışıldığı vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ÇHD'den “Özgürlük Nöbeti”ne ziyaret

Güler Zere'nin serbest bırakılması talebiyle, Adli Tıp Kurumu önünde başlayan “Özgürlük Nöbeti” sürüyor. ÇHD, 18 Ağustos günü Adli Tıp Kurumu önünde gerçekleştirdiği ziyaretle Güler Zere'nin serbest bırakılmasını istedi.

Saat 12.30'da bir araya gelen avukatlar, nöbet yerine yaptıkları ziyaretin ardından basın açıklaması gerçekleştirdiler. “Güler Zere'ye özgürlük / ÇHD” pankartının açıldığı basın açıklamasında, ÇHD İstanbul Şube Sekreteri Güray Dağ, bilirkişi raporlarına rağmen Adli Tıp Kurumu'nun verdiği raporla Güler Zere'yi ölüme mahkum ettiğini ifade etti. Kurumun kararına itiraz ettiklerini belirten Dağ, son kararın 27 Ağustos'ta verileceğini söyledi. Adli Tıp'ın vereceği bu kararın Güler Zere'nin yaşamasına veya ölmesine neden olacağını belirtti.

27 Ağustos'ta Adli Tıp önünde gerçekleştirilecek eylemde yer alacaklarını belirten Dağ, “Güler Zere'yi serbest bırakın. Ölümüne izin vermeyin” diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bursa'da Zere için eylem...

14 Ağustos günü Kent Meydanı önünde toplanan yaklaşık 100 kişilik kitle üzerinde Güler Zere'nin fotoğrafı olan “Güler Zere'ye özgürlük / Hasta

tutsaklar serbest bırakılsın” pankartı ve yine üzerinde hasta tutsakların isimlerinin yazılı olduğu “Öldürtmeyeceğiz” pankartıyla Fomara'da bulunan AKP il binası önüne doğru yürüyüşe geçti.

AKP il binası önüne gelindiğinde basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, Güler Zere ve diğer hasta tutsakların yaşadığı işkence anlatılırken şu ifadelerle yer verildi:

“Bugüne kadar onların dışarıdaki sesleri olmaya çalıştık. Onların haklı taleplerini seslendirdik. Bundan sonra da böyle olmaya devam edeceğiz. Buradan bir kez daha AKP iktidarına, Adalet Bakanlığı'na çağrıda bulunuyoruz: Kendi koyduğunuz yasalara uyun! Kanunun ilgili hükmünü uygulayın!”

Basın açıklamasından sonra eylem sloganlarla sona erdirildi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Eskişehir: Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!

14 Ağustos günü Eskişehir Merkez Postanesi önünde Güler Zere ve hasta tutsaklarla ilgili bir basın açıklaması ve faks eylemi gerçekleştirildi.

BDSP, DHF, DİSK, DPG, DTP, EHP, EMEP, Eskişehir Genlik Derneği, ESP, Halkevleri, İHD, İKP, KESK, ODAK, ÖDP, SDP, TÖP, TKP VE TTB'nin örgütlediği açıklamada şunlar söylendi: “Oluşan kamuoyundan rahatsız olan AKP iktidarı kendini aklamak için bakanlarını, komisyonlarını seferber etmiş, katliamcı kimliklerini gizlemek için durumun basın tarafından abartıldığını iddia etmiştir...”

Adli Tıp lağvedilmeli, iktidar kendi koyduğu yasaları uygulayarak, Güler Zere, Erol Zavar ve diğer hasta tutsakların tahliyesi için gerekeni yapmalıdır.”

Basın açıklamasının ardından tüm kurumların temsilcilerinin imzasının bulunduğu hasta tutsakların serbest bırakılmasını talep eden metin Adalet Bakanlığı'na gönderildi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Adana'da eylem

14 Ağustos günü Adana'da İnönü Parkı'nda gerçekleştirilen KESK eyleminin ardından KESK yöneticilerinin de katılımıyla Güler Zere ve hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle sloganlar

14 Ağustos 2009 / Taksim

eşliğinde yürüyüşe başlayan kitlenin önü park çıkışında polis tarafından kesildi. Polisin pankartlı-sloganlı yürüyüşe izin vermeyeceğini söylemesine rağmen kitlenin yürümekteki kararlılığı üzerine kortejin önü açıldı. Çevik kuvvet eşliğinde yürüyüş sürerken bu kez de dört yol girişinde çevik kuvvet tarafından yol kesildi. Yürüyüşün yasa dışı olduğu bu nedenle de izin vermeyeceklerini söyleyen polis karşısında kitle oturma eylemi gerçekleştirdi. Sloganlar eşliğinde kararlı bir şekilde süren oturma eyleminin ardından polis barikadı açıldı.

Adli Tıp önüne gelindiğinde yapılan basın açıklamasında, “Adli Tıp, hukuki, bilimsel değil siyasal kararlar vermektedir” denilerek aylardır süren “Güler Zere'ye özgürlük” haykırışıyla Güler Zere ve hasta tutsakların sesi olmaya çalışıldığı, bilimin, hukukun, vicdanın, insanlığın kabul etmediği, etmeyeceği bu tutumun sorumlularını bir kez daha uyarmak için eylemin gerçekleştirildiği söylendi.

Basın metninin okunmasının ardından KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek'de Güler Zere'nin durumu hakkında bir açıklama yaptı.

Konuşmaların ardından eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Kayseri'de Zere'ye özgürlük eylemi

18 Ağustos günü Kayseri Merkez Postanesi önünde, Güler Zere ve hasta devrimci tutsakların serbest bırakılması için bir basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklaması, BES Kayseri Şube Başkanı Fatma Gül Bayat tarafından okundu. Bayat açıklamada, hapishanelerde uygulanan tecritin ölümlere yol açtığını ifade etti. 14 yıldır özgürlüğünden mahrum olan 37 yaşındaki devrimci tutsak Güler Zere'nin ölümüne mahkum edildiğini söyledi.

Eylem sonunda "Güler Zere'ye özgürlük!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları atıldı.

Demokrasi Platformu'nun gerçekleştirdiği açıklamaya yaklaşık 50 kişi katıldı. BDSP'de eyleme destek verdi.

Kızıl Bayrak / Kayseri

TUYAB'dan "Özgürlük Nöbeti"ne ziyaret...

TUYAB, 19 Ağustos günü Güler Zere ve hasta tutukluların serbest bırakılması talebiyle Adli Tıp Kurumu önünde sürdürülen "Özgürlük Nöbeti"ne destek ziyareti gerçekleştirdi.

TUYAB adına yapılan açıklamada, hâkim sınıfların "demokrasi", "özgürlük" ve "insan hakları" aldatmacalarının kamuoyunda geniş bir yer kapladığı şu günlerde Güler Zere şahsında devrimci tutsaklara karşı uygulanan "yok etme" politikalarının, devletin gerçek yüzünü tekrar tekrar gösterdiği ifade edildi.

Devrimci tutsakların işkenceden tedavilerinin engellenmesine, mektup ve ziyaretçi yaşağından sakat bırakılmaya kadar bir dizi saldırı ile teslim alınmaya çalışıldığını ifade edildiği açıklama şu sözlerle son buldu: "Duyarlı kamuoyundan ve halkımızdan isteğimiz Güler Zere'yi ve devrimci tutsakları daha fazla sahiplenmeleridir. Biz sahip çıkarsak ve sokakları daha da kalabalıklaştırarak doldurursak Güler Zere'yi ve hasta tutsakları yaşatabiliriz."

Basın açıklamasının ardından, nöbet yerinde sohbetler gerçekleştirildi. Güler Zere'nin sağlık durumuna ve yasal sürece ilişkin bilgiler alındı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hasta tutsaklar yalnız değildir!

Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonu, Ankara'da Erol Zavar ve hasta tutuklular için başlatılan 5 günlük açlık grevine destek için 18 Ağustos günü Galatasaray Lisesi önünde saat 19.30'da bir eylem gerçekleştirdi. Erol Zavar ve hasta devrimci tutsakların derhal serbest bırakılmasını istedi.

"Ankara / Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonu açlık grevinin 3. gününde hasta tutsaklar serbest bırakılsın" pankartının açıldığı eylemde, basın açıklamasını Ebru Kızıl okudu.

Kızıl, son 6 ayda hapishanelerde 6 tutsağın hayatını kaybettiğini ve Erol Zavar, Güler Zere, Samet Çelik ve onlarca tutsağın tahliye edilmeyerek ölümüne terk edildiğini vurguladı.

Hasta tutsakların bir an önce tahliye edilmesini isteyen Kızıl'ın yaptığı açıklama şu sözlerle sona erdi: "Ankara/Erol Zavar'a Yaşam Hakkı Koordinasyonu olarak, arkadaşlarımız, olası ölümlerin önüne geçmek, kamuoyunu bilgilendirmek ve hasta tutsakların serbest bırakılmasını sağlamak için Ankara'da 5 gün süreli açlık grevini başlatmışlardır. Bilinmelidir ki, Erol, Güler, Samet ve tüm hasta tutsakların tahliyesi sağlanıncaya kadar mücadelemize devam edeceğiz."

Devrimci kurumların da destek verdiği eylemde, "Erol Zavar / Güler Zere serbest bırakılsın!", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!", "Devrimci irade teslim alınamaz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" ve "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Güler Zere'yi zulmün elinden almak için 27 Ağustos'ta Adli Tıp önüne!

Devrimci tutsakları sessiz bir katliama tabi tutan sermaye devleti, son olarak Güler Zere hakkında ölüm kararı verdi.

Devletin zindanlarında hayata geçirilen bu "sessiz katliam"a karşı seslerini yükselten ilerici ve devrimci güçler ise Güler Zere ve cezaevlerinde ölümü bekleyen onlarca hasta tutsağın serbest bırakılması talebiyle sürecin başından itibaren alanlara çıktılar. Adli Tıp Kurumu üzerinden estirilen devlet katliamının arkasında yatan gerçekleri geniş toplum kesimlerine anlatmaya çalıştılar.

Güler Zere ve hasta tutsakların karşı karşıya kaldığı tecrit terörüne karşı aylardır gerçekleştirilen eylemler devletin ve onun kurumların kamuoyu nezdinde teşhir olmasını sağlarken Adli Tıp Kurumu şahsında katliamcı devlet geleneği de köşeye sıkıştı.

Katledilmek istenen insanlığımızdır: 27 Ağustos'ta Adli Tıp önüne!

Birçok ilerici devrimci kurumun da içerisinde yer aldığı "Güler Zere'ye Özgürlük Platformları" çeşitli illerde gerçekleştirdiği yürüyüş ve basın açıklamaları ile devletin bir süredir işçi ve emekçilerin gözlerinden uzak tutmayı başardığı zindanlar gerçeğinin belirginleşmesini ve tartışılmasını sağladı. Baskı ve terör üzerine kurulu rejimini her daim korumaya çalışan sermaye devletinin gerçek yüzünü bir kez daha teşhir etti.

Özellikle İstanbul'da her hafta gerçekleştirilen Cuma yürüyüşlerinin kiteselliği, coşkusu ve kararlılığı devletin devrimci tutsaklar üzerinde estirdiği teröre henüz yetersiz de olsa verilen bir yanıt oldu. İlerici ve devrimci güçler yok edilmeye, teslim alınmaya çalışılan devrimci tutsaklar şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesi olduğunu bu eylemlerle dile getirdiler. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganını hep bir ağızdan haykırdılar.

Yine İstanbul'da oluşturulan ve birçok kurumun içerisinde yer aldığı "Güler Zere'ye Özgürlük Platformu"nun Yenibosna'daki Adli Tıp Kurumu Başkanlığı önünde başlattığı "Özgürlük Nöbeti", konunun gündemde kalması, Zere ve hasta tutsakların zulmün elinden çekip alınması kararlılığın gösterilmesinin başka bir önemli parçasını oluşturdu.

Gerçekleştirilen eylemler ve konunun burjuva

medya cephesinden dahi sıkça işlenmesi Güler Zere hakkında verilen "ölüm fermanı"nın gelecek mücadelesi verenlere rağmen kolay kolay hayata geçirilemeyeceğini gösterdi. Sermaye düzeninin temsilcileri ve has uşağı Adli Tıp Kurumu, süreç boyunca gösterilen kararlı duruşun basıncıyla 27 Ağustos'ta Güler Zere'nin sağlık durumuna ilişkin tekrar biraraya gelme kararını almak zorunda kaldı.

Şimdi ise, Güler Zere şahsında hasta tutsakların zulmün elinden çekip alınması görevi ilerici, devrimci güçlerin önünde bir görev olarak duruyor. Sermaye devletinin uyguladığı tecrit terörüne karşı devrimci tutsakların içeride yürüttüğü mücadeleyi dışarıya daha güçlü taşımak ve mücadeleyi büyütme ertelenemez bir sorumluluktur.

Bu yüzden, 27 Ağustos günü, yani Adli Tıp Genel Kurulu'nun Güler Zere'nin sağlık durumuna ilişkin karar vereceği gün dışarıda yüzler ve binlerle olmak, Güler Zereler'i yaşatma mücadelesinin önemli bir yanını oluşturuyor. Çünkü Güler Zere şahsında zindana kapatılmak ve ölümüne mahkum edilmek istenen devrim ve sosyalizm mücadelesinin kendisidir.

Erdoğan Yazgan'ın son mektubu bulundu!

Devrimci 78'liler Federasyonu'nun girişimleri sonucu, 29 Ocak 1983 tarihinde idam edilen dört devrimciden biri olan Erdoğan Yazgan'ın son mektubu açığa çıktı. 26 yıl boyunca Kara Kuvvetleri Komutanlığı tarafından saklanan mektup uzun uğraşlar sonucunda alınarak Yazgan'ın ailesine teslim edildi. Geçtiğimiz günlerde idam edilen diğer bir devrimci olan Mehmet Kanbur'un son mektubu da açığa çıkarılarak ailesine teslim edilmişti.

Erdoğan Yazgan'ın 26 yıl önce idamından hemen önce yazdığı ve 'Sevgili ve değerli aileme' diyerek başladığı mektubu şöyle:

"Bu size yazacağım son mektup. Sizlerle uzun bir zamandır cezaevinde görüşüyorduk. Hepinize olan sevgimi bilirsiniz. Bunu burada uzun uzun yazmayacağım kanaatimce bu kadarı yeterli; Kardeşlerim Güldoğan ve Hatice'yi bir anlık sinirlilikle kırdım, kusura bakmasınlar. Ahmet, Sabire, Fatoş ve Selma'ya da ayrıca çok selamlar. Hepiniz, her şeyimden mahrum hayatımda bana destek ve moral oldunuz. Sizlerin benim dünyamda ayrı bir yeri vardı. Sizlere onurlu bir yaşam mı miras bırakabiliysem ne mutlu bana. Şuan tek dileğim sizlerin sağlığının bozulmaması. Acı olacak ama dayanmanız gerek. Kimseyi suçlamayın, bu işin tek sorumlusu bugünkü yönetim ve devlettir. Yani suçlu olan bizi asanlardır. Görüşlerimi ve neyi savunduğumu burada yazmayacağım. Çünkü sizler bunları biliyorsunuz. Yaşamım kısa ve onurlu oldu. Hepinizi candan kucaklar, ayrı ayrı öperim. Soran bütün dost ve akrabalara selamlar. Acele ediyorlar, kısa oldu. Sizi hep seven, oğlunuz ve abiniz. Erdoğan Yazgan."

Britanya emperyalizmi Afganistan bataklığında çirpiniyor!

Savaş aygıtı NATO komutasındaki işgalci güçler, son aylarda Afganistan'daki saldırılarını yoğunlaştırdılar. 2001'den beri hava saldırılarıyla sivil halkın üzerine bomba yağdıran işgal orduları, bu defa Taliban güçlerini hedef aldıklarını iddia ediyorlar. Resmi açıklamalara bakılırsa, NATO orduları hergün başarılı operasyonlar gerçekleştiriyor; oysa Afganistan'dan tabutlarla taşınan asker sayısındaki artış, bu iddianın temelden yoksun olduğunu gözler önüne seriyor.

Afganistan'ı "güvenli bir ülke" yapmaya ant içtiklerini öne süren savaş aygıtının şefleri, bu yönde başarılı adımlar attıklarını propaganda ederken, başkent Kabil'deki NATO karargahının ana giriş kapısı önünde bomba yüklü bir araçla saldırı düzenlendi. Saldırının sorumluluğunu üstlenen Taliban, saldırıda NATO karargahı ile aynı caddede bulunan ABD Büyükelçiliği'nin hedef alındığını bildirdi. Çoğunluğunu NATO askerlerinin oluşturduğu 7 kişi ölüirken, 91 kişi de yaralandı. Özel bir şekilde korunan başkentinin göbeğindeki bir bölgede gerçekleştirilen bu saldırı, savaş aygıtı NATO'nun şefleri tarafından uydurulan yalanları boşa düşürdü.

ABD emperyalizminin bütün saldırılarına katılarak aktif suç ortaklığı yapan emperyalist İngiltere rejimi, Afganistan'da da en çok asker bulunduran ikinci devlet konumundadır. Çatışmaların yoğunlaşması üzerine son haftalarda büyük kayıplar veren işgalci Britanya ordusu da sarsıcı darbeler almaya başladı. Nitekim kayıpların 200'ü aşması üzerine İngiliz basını, uzun bir aradan sonra Afganistan işgalini sorgulamaya başladı.

Konuyu başyazısına taşıyan Daily Telegraph gazetesi, şu ifadeleri öne çıkardı; *"Taliban şimdi Vietkong'unkine benzer bir sebat gösteriyor. O zaman Afganistan'da kalmaya neden devam ediyoruz. Başbakan ulusal güvenliğimizin Afgan teröristlerin yenilgiye uğratılmasına bağlı olduğunu söylüyor. Başbakan halka bunu izah etmeli. Yoksa arkasında kamuoyu desteği bulamayacak."*

Diğer İngiliz gazetelerinin de benzer vurgular yapması Londra'daki savaş baronlarının huzurunu kaçırmış bulunuyor. Sık aralıklarla Afganistan'dan Londra'ya üçer-beşer tabut taşımak zorunda kalan savaş baronlarının şefi İngiliz başbakan Gordon Brown, sonunda "Zor bir yaz" geçirdiklerini itiraf etmek zorunda kaldı. Hezimetini kabul eden Brown, umutsuz bir şekilde ilerleme sağladıkları palavrasını savurmaktan da geri durmadı. Ölen askerlerin ailelerine başsağlığı dileyen savaş baronu Brown, *"İngiltere'nin Afganistan'daki mücadelesiyle dünyayı daha güvenli bir yer haline getirmeye çalıştığı"*ni öne sürdü. Daily Telegraph başyazısındaki vurgular, iyice bayatlayan Brown'ın yalanlarına kimsenin inanmadığını gösteriyor.

Afganistan işgalini sorgulayan tartışma yeni başlamışken ölen İngiliz askerlerinin sayısı 204'e ulaştı. Belli ki, bu artış önümüzdeki günlerde de devam edecek. Zira işgalci Britanya ordusu bir süredir Afganistan'ın güneyindeki Helmand eyaletinde kapsamlı bir saldırı yürütüyor. Geçen haftalarda, "Panter Pençesi" adı verilen saldırının ilk aşamasının başarıyla tamamlandığı açıklanmıştı;

ancak tabut akışındaki istikrarlı artış bu palavranın tutmasını önledi.

Bu saldırıya son verilmemesi halinde -ki böyle bir karar, savaş aygıtı NATO'nun hanesine yazılan bir fiyasko olurdu -Londra'ya taşınan tabut sayısındaki artışı önlemek mümkün olmayacak. Bu ise, diğer işgalci güçlerin yanısıra Afganistan'ın Britanya emperyalizmi için de tam bir bataklığa dönüşmek üzere olduğunu gösteriyor.

Ezilen halkların direnme iradesini küçümseyen küstah emperyalistlerin Irak'tan sonra Afganistan bataklığına saplanması, Washington'daki savaş

baronları ile suç ortaklarının hedeflerine ulaşma şanslarını giderek zorlaştırıyor. Görünen o ki, tavizler vererek Taliban güçleriyle anlaşma yoluna gitmemeleri durumunda, emperyalist işgali bu haliyle sürdürmenin olanağı kalmayacak. Zira bu durum hem işgalin maliyetini çok yükseltecek hem işgalci ülkelerdeki savaş karşıtı mücadelenin yeniden gelişmesine yol açabilecektir. Verili durumda emperyalist zorbaların tek avantajı, işgal karşıtı direnişin devrimci önderlikten yoksun olmasıdır; fakat buna rağmen direnen halklar er ya da geç kazanacaktır.

Emperyalist işgal gölgesinde Afganistan seçimleri

Afganistan, emperyalist işgal altında bir seçim sürecine daha girdi. ABD'nin 2001 yılında Afganistan'a girmesi ve Taliban'ı devirmesiyle beraber, işgalden sonra ikinci seçimler 20 Ağustos günü yapılacak. Taliban'ın açıktan seçim merkezlerini bombalamakla tehdit ettiği ve halka seçimlere katılmamak yönü çağrı yaptığı bir süreçte, seçim günü "güvenliği" sağlamak için 200 bin Afganistanlı ve 100 bin NATO askeri görev yapacak.

Taliban güçlerinin Afganistanlılar'a seçim merkezlerinin bombalanacağını ifade edildiği bildiriler dağıtması konusunda Taliban sözcüsü *"Bu mesaj, halkı seçime katılmaması konusunda bilgilendirmeyi ve operasyonlarımızın mağduru olmamalarını hedefliyor"* dedi. *"Seçim bürolarına yönelik yeni taktikler kullanacağız. Bu merkezlerde yaralanan kişiler, bundan kendileri sorumlu olacak, çünkü onları önceden bilgilendirdik"* diyen Taliban sözcüsü aynı zamanda seçimlerde oy kullananların mürekkepli parmaklarının kesileceğini ifade etti.

CIA tarafından yetiştirilen ve başkanlık koltuğuna oturtulan Hamit Karzai'nin ise azınlıktaki Şiiler'in oyunu alabilmek için erkeklerin karılarına tecavüz etmesine göz yuman yasal düzenlemeye onay vermesi, ABD'nin Afganistan işgalini gerekçelendirmek için öne sürdüğü gerekçelerden biri olan Afganistanlı kadınlara özgürlük sağlanacağı ifadelerinin yalan olduğunu bir kez daha gösterdi.

Seçimlerde favori aday olarak gösterilen Cumhurbaşkanı Hamid Karzai'nin en büyük rakibi ise son haftalarda cumhurbaşkanının oy oranının yarıya indiren ve *"Hapisteki katilleri, uyuşturucu kaçakçılarını serbest bırakan bir cumhurbaşkanına oy vermek istiyor musunuz?"* diyen eski Dışişleri Bakanı Abdullah Abdullah. Karzai'nin bakanlığını yaptığı dönemde benzer politikaların altına imza atan Abdullah'ın geçmiş pratiği ise bu söylemlerin bir seçim malzemesi olmaktan öte bir şey ifade etmediğini gösteriyor.

Bunun dışında ise, Karzai'nin cumhurbaşkanlığı seçiminde 30'dan fazla rakibi var.

Sonuç itibarıyla özellikle İngiltere basınında sıkça yer aldığı gibi Afganistan'da özgür ve demokratik bir seçim olmayacağı doğrudur. Fakat Afganistanlılar'ın özgür iradesi ile kendi sorunlarını çözmesini sağlayacak emperyalistlerin denetimindeki bir seçim değildir.

Arjantin'de işkenceci generale ömür boyu hapis cezası!

Toplumsal muhalefetin basıncı altında kalan Arjantin yönetimi, son yıllarda çok sayıda işkenceci katili uzun süreli hapis cezalarına çarptırmak zorunda kaldı. Hapse atılan işkenceci katiller sürüsüne, 15 yaşındaki genç bir komünisti katletmekten suçlu bulunan emekli general Santiago Riveros ile dört suç ortağı da eklendi.

Emekli general ile diğer 4 askeri yetkili Buenos Aires'teki Federal Mahkeme tarafından, işkence ve adam öldürmeden insan hakları ihlali nedeniyle suçlu bulundu. Emekli general ömür boyu hapis cezasına çarptırılırken 4 suç ortağı ise 14 yıldan 25 yıla kadar hapis cezası aldı.

Komünist Parti'ye bağlı sendika başkanı baba Avellaneda'nın yerini öğrenmek için Komünist Gençlik Örgütü üyesi 15 yaşındaki Floreal Avellaneda ile annesi Iris Pereyra'yı gözaltına alan askerler, anayla oğluna vahşi işkenceler uyguladılar.

Anne Pereyra 3 yıl sonra serbest bırakılmış ancak oğlu Avellaneda Uruguay sahilinde vücudunda işkence izleriyle ölü bulunmuştu. Mahkemede tanık olarak dinlenen Iris Pereyra, "Dirseklerime, göğsüme, ağzıma ve genital bölgeye elektrik verdiler, aynı işkenceyi oğlum da gördü" sözleriyle maruz kaldıkları işkenceyi anlattı:

Emekli general ile suç ortağı işkenceci katiller, ayrıca 40 devrimcinin kaybedilmesinden de sorumlu tutuluyor.

Arjantin'de 1976-83 yılları boyunca devam eden faşist askeri cunta döneminde yarımından fazlası öncü işçi 30 bini aşkın devrimci katledilmişti.

Türkiye gibi ülkelerde işkenceci katiller el üstünde tutulup terfi ettirilirken, Arjantin'de general ve polis şefi düzeyindekiler de dahil olmak üzere üst düzey işkencecilerin yargılanması toplumsal muhalefetin rejimler üzerinde yaratabildiği basıncın göstergesidir.

"Venezüella'yı harap eden kapitalist model"e karşı yeni önlemler...

Hugo Chavez liderliğindeki Venezüella yönetimi, "ülkeyi harap eden kapitalist sistem"e karşı yeni önlemler almaya hazırlanıyor. Chavez yönetiminin uygulamalarına emekçilerin ezici çoğunluğu tam destek verirken, kapitalistlerle Washington'daki efendileri ise dış biliyor. Nitekim eğitim reformuyla ilgili yasa tasarısına karşı çıkan Amerikancı güçler tekrar sokaklara çıktı. Yasa görüşülürken meclis önünde gösteri yapan gerici güçler, sosyalizmden duydukları korkuyu dile getirdiler.

Fakat belirtmek gerekiyor ki, Hugo Chavez'in gerici cephedeki rahatsızlığı iyice derinleştirecek olan hazırlığı, eğitimle ilgili reformdan çok daha çarpıcı hedefler saptayan yeni yasal düzenlemelerdir.

"Venezüella'yı harap eden kapitalist modeli terk etmek ve bir daha bu modele dönmek amacıyla radikal bir yasa paketinin Aralık ayında parlamentonun onayına sunulacağını" duyuran Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez, yasa paketinin 21.yüzyıl sosyalizmine geçişi olanaklı kılacağını belirtti. "Önümüzdeki yıllarda sosyalist modele geçebilmek adına devletin ekonomik gücünü arttırmayı ve özel sektörün payını azaltmayı hedefliyoruz" diyen Chavez, Venezüella'nın bundan böyle tüketim toplumu kimliğinden kurtulması gerektiğini söyledi.

Hazırlığı devam eden geniş kapsamlı yasa paketinde yatırım, seçimler, mülkiyet, ticaret, gazetecilik, emek örgütlenmesi, eğitim, sağlık, kaynakların bölüşümü alanlarında radikal dönüşümlerin altyapısını hazırlayan yasa tasarılarının olduğunu belirten Chavez,

"tartışmaları hızlandırarak ulusal çapta devrimci yasaları hayata geçirmeli ve karşıdevrime imkân tanımamalıyız" dedi.

Kapitalizmi yıkıp sosyalizmi kurmak yasal düzenlemelerle olabilecek bir iş değil elbet. Ancak Chavez yönetiminin geniş kitle desteğine dayanması, dahası yönetimi destekleyen toplumun emekçi kesimlerinin gerektiğinde alanlara çıkıp aktif mücadeleye atılan nitelikte olması, yasal düzenlemeleri etkili kılıyor. Emekçiler lehine kararlar alıp uygulayan Chavez yönetimi de, emekçilerden aldığı bu destek sayesinde yeni kararlar alıp uygulama gücünü kendinde bulabiliyor.

Chavez'in açıkladığı yeni yasal düzenlemeler, kapitalizmin temeli olan mülkiyet, üretim, değişim ilişkilerinin özünü değiştirmese de, kapitalistlerin artı değerden altıkları payı azaltacağı gibi, ülke ekonomisi üzerindeki egemenliklerini de sınırlayacaktır. Yasal düzenlemeler belirtildiği şekilde uygulandığında toplumun emekçi kesimlerinin yaygın desteğini alacak. Yeni uygulamalarla mevzi kaybedecek olan karşı-devrimci güçlerin ise, daha tahammülsüz daha saldırgan bir tutum içine girmeleri muhtemeldir. Tabi Venezüella'daki işbirlikçilerinin zor duruma düşmesi Washington'daki savaş baronlarını da harekete geçirebilir; buna karşın milyonlarca emekçinin sürece aktif bir şekilde katılımı devam ettiği sürece, asalak kapitalistlerin diledikleri gibi saltanat sürmeleri mümkün olmayacaktır. Nihai hesaplaşma için ise, kapitalizmin temeli olan özel mülkiyeti ortadan kaldırmak ve tüm burjuva kurumları dağıtmak şarttır.

Honduras halkının faşist cuntaya karşı direnişi devam ediyor!..

Amerikan destekli faşist çetelerin 28 Haziran'da gerçekleştirdiği askeri darbe iki ayına yaklaştı; ancak askeri rejimin uyguladığı baskı ve teröre rağmen, Honduraslı emekçilerin darbeye karşı yükselttikleri mücadele güçlenerek sürüyor. Enternasyonal dayanışma amacıyla gerçekleştirilen eylemlerde de gelişme gözlenirken, çetelerin devirdiği Manuel Zelaya da, Latin Amerikalı liderlerin desteğini güçlendirmek için çaba harcıyor.

"Darbe Karşısı Ulusal Cephe" oluşturan sendikalar, kitle örgütleri, köylü örgütlenmeleri ile diğer ilerici kurumlar, geçen hafta binlerce kişinin katılımıyla ülkenin dört bir yanından başkent Tegucigalpa'ya gelerek cuntayı protesto etti. Kolluk kuvvetlerinin azgın saldırılarına maruz kalan kitle, taş ve sopalarla polise karşı direndi. 100'e yakın göstericinin tutuklandığı gösterilerde, cunta şefinin yardımcısı Ramon Velazquez de eylemcilerin öfkesinden nasibine düşeni aldı.

İki gün boyunca eylemlerini sürdüren Honduraslı emekçiler, cuntaya karşı direnmede kararlı olduklarını birkez daha dosta düşmana gösterdiler. Başkent dışındaki kentlerde de eylemler yapan cunta karşıtı cephe, Latin Amerika başta olmak üzere, dünya halklarından destek istedi. Via Campesina (Uluslararası Köylü Hareketi) Honduras bürosu tarafından yapılan açıklamada, Honduras halkının cuntaya karşı sürdürdüğü direnişin desteklenmesi istendi.

Açıklamada, "darbenin gerçekleşmesinden bu yana

46 gün geçti ve bu süre boyunca sürekli ve şiddetli insan hakları ihlalleri yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor. İnsanlar yaralanıyor, katlediliyor ve hapsediliyor. Darbeye tepki veren insanlar isyan, terörizm ve vatana ihanet gibi suçlamalarla yargılanıyor..." sözlerine de yer veren Via Campesina, faşist çetelerin saldırganlığını teşhir etti.

Bu arada Brezilya, Meksika, Şili, Arjantin ve diğer kıta ülkelerini ziyaret eden devrik devlet başkanı Manuel Zelaya ise, Latin Amerikalı liderlerden cuntaya karşı daha aktif tutum almalarını istedi. Zelaya'nın isteği üzerine harekete geçen Arjantin ile Şili yönetimleri, darbecileri destekleyen Honduras büyükelçilerini "istenmeyen kişi" ilan etti. Cunta yönetimi ile tüm ilişkileri kestiklerini açıklayan iki ülke yönetimleri, faşist çeteleri gayr-ı meşru gördüklerini teyit ettiler.

Hem ülke içinde hem dünyada yükselen tepkilere rağmen yönetimden çekilmeyeceklerini açıklayan cunta şefleri, Washington'dan aldıkları desteğe yaslanarak, Kasım ayında yapılacak seçimlere kadar yönetimde kalacaklarını söylüyorlar. Beyaz Saray'ın savaş baronlarında güç alan bu küstahlık, bir özgüvenden değil, cunta karşıtı mücadelenin henüz faşist çetelerden hesap soracak düzeye ulaşamamış olmasından kaynaklanıyor. Buna karşın enternasyonal dayanışma ile desteklenen Honduraslı emekçilerin direnme iradesi, muhakkak ki, faşist çetelerden hesap soracaktır.

ABD emperyalizmi Güney Amerika'yı kana bulamaya çalışıyor!

Emperyalist ABD, Güney Amerika kıtasındaki en önemli işbirlikçisi Kolombiya'yı kullanarak bu bölgede savaş ve istikrarsızlık yaratmayı planlıyor. Özellikle Kolombiya ile Venezuela arasındaki ilişkileri gerginleştirerek Güney Amerika kıtasında, kendi emperyalist politikalarını hayata geçirmek üzere uygun ortam ve hamle hazırlığı peşinde.

Bir dönemden beri ABD'nin Orta Asya ve Ortadoğu gündeminin nispeten gerisinde kalan Güney Amerika, çok yanlı bir emperyalist müdahalenin eşğine getirilmeye çalışılıyor. Bu bölgenin, Ortadoğu ve Orta Asya gündemlerinin nispeten gerisinde kalmasının en önemli nedenlerinden biri, Küba'yı bir yana bırakırsak, bu bölgede Venezuela'da Hugo Chavez ve Bolivya'da Evo Morales gibi solcu liderlerin geniş halk yığınlarına dayanan hükümetlerinin başta olmasıdır. Bu hükümetler, her ne kadar bir proleter sınıf devriminin öncüsü ya da ürünü olmanın uzağında olsalar da emperyalist dayatmaya ve kuşatmaya kafa tutan söylem ve pratikleriyle yoksul Güney Amerika halkları tarafından sempatiyle karşılanıyor, anti-Amerikancı ve anti-emperyalist şiarları genel olarak kıta halkları arasında bir yankı buluyor. Ve bu sempati, bu bölgeye yapılacak emperyalist müdahalenin önündeki en büyük engeldir. Bunun gayet iyi farkında olan ABD, adı geçen hükümetleri gözden düşürmek için her türlü yalana dolana ve provakatif eyleme başvurmaktadır. Ayrıca bölgede emperyalist yuvalanmanın boyutunu artırmak için Honduras'taki ABD destekli faşist askeri darbenin de son aylara denk düşmesi tesadüf değildir.

11 Eylül saldırılarının ardından Orta Asya'ya ve 2003 Mart'ından itibaren Irak'a yapılan emperyalist saldırılar, bu ülkelerin emekçileri ve yoksul kitleleri tarafından büyük bir direnişle karşılanmıştır. Bu bölgelerde ABD'nin ve küresel sermayenin belli siyasal ve ekonomik kazanımlar elde ettiği söylenebilir de, emperyalistlerin arzuladıkları tablo, bugünkü verili durumun uzağındadır. Bu durum küresel sermayeyi, özeldede ABD emperyalizmini köşeye sıkıştırıyor ve artık ertelenmesi daha fazla söz konusu olamayacak emperyalist müdahaleler yapmaya zorluyor. Müdahalenin hedef ülkesi de doğal olarak Venezuela. Fakat ABD emperyalizminin işi bu bölgede çok daha zor. Örneğin Irak'ta herhangi bir devrimci parti ya da önderliğin olmadığı koşullarda bile halk direnişinin emperyalistlerin devasa savaş aygıtlarını nasıl çaresiz bıraktığını tüm dünya gördü. Oysa Güney Amerika halklarının belirgin bir devrimci siyasal geçmişleri, Venezuela ve Bolivya'da gerçek bir proleter sınıf iktidarı olmasa da geniş halk yığınlarının kendi özgücünün ifadesi olan siyasal önderlikler var.

Yapılması planlanan müdahalenin merkezinde ABD'nin bölgedeki en has işbirlikçisi Kolombiya burjuvazisi ve onun sözcüsü faşist lider Alvaro Uribe var. Washington'un Kolombiya'ya sağladığı askeri yardım miktarı, 5 milyar dolarla Latin Amerika'daki diğer bütün ülkelere yapılanın toplamından daha fazladır; dünya çapında ise İsrail'den sonra ABD'nin askeri yardımlarından en büyük payı alan ikinci ülkedir. Uribe rejimi 2004 yılında Venezuela'da bulunan Kolombiyalı solcu lider Rodrigo Granda'yı, Venezuelalı bazı ordu ve istihbarat yetkililerin rüşvetle satın alındığı bir operasyonla kaçırmış, durum açığa çıkınca da iki ülke arasında ciddi bir politik gerginlik

doğmuştu. Bu olayın hemen akabinde Uribe, Bush yönetiminin yansıması olan ve Uribe Doktrini olarak anılan bir dış politika açılımını ilan etti: "Kolombiya hükümetinin, devlet güvenliği açısından tehdit oluşturabilecek siyasi muhaliflerini barındırdığını ya da koruduğunu düşündüğü herhangi bir ülkede tek taraflı müdahalede bulunma hakkı." Uribe'nin tek taraflı müdahale doktrini Bush'un 2001 sonunda ilan ettiği önleyici savaş doktrininin aynısıdır. Bu doktrin esasta, Uribe ya da Bush'un değil, bugünlerde barış ve kardeşlik "meleği" Obama'nın sözcülüğünü yaptığı ABD emperyalizminin Güney Amerika politikasıdır.

Uribe rejimi, Kolombiya'daki 7 tane üssü, uyuşturucuyla mücadele bahanesiyle ABD'nin kullanımına açmayı planlıyor. Ekvador Cumhurbaşkanı Rafael Correa, Hugo Chavez'e yakınlığı ile bilinen bir liderdir. Daha önce Ekvador hükümeti, ABD'nin uyuşturucu kaçakçılığıyla mücadele amacıyla ülkedeki bir askeri üssü kullanmasına olanak sağlayan programa son vermişti. Bu kararın, ABD'nin Latin Amerika'daki uyuşturucu operasyonlarını ("ticareti" diye okumak lazım) zorlaştırdığı belirtilmişti. Şimdi bu durum bahane edilerek Kolombiya'daki askeri üsler ABD'nin hizmetine sunuluyor. Hugo Chavez ise ABD'nin, Kolombiya'yı Venezuela'ya saldırtıp, arkasından bir "barış operasyonu" ile ülkesini, özellikle de Orinoco Nehri bölgesindeki zengin petrol yataklarını ele geçirmeyi planladığını söylüyor. Çünkü bir süreden beri Venezuele, başta Çin olmak üzere daha birçok ülkeye petrol ihraç etmektedir. Bu sayede iktisadi açıdan güçlenmekte olan Chavez rejimi, dünya üzerinde ve özellikle de Güney Amerika'da daha belirgin bir siyasal güç haline gelecektir, ki ABD'nin kesin olarak istemediği de budur. Bu iktisadi büyüme aynı zamanda Küba ve Bolivya gibi ABD emperyalizmine belirgin bir tutumla karşı duran ülkelerle ilişkilerin güçlenmesi ve anti-Amerikancı politikaların kıtanın diğer halkları arasında daha belirgin bir biçimde yayılması tehlikesini beraberinde getiriyor. Venezuela'nın Küba'yla olan ilişkilerinin kesilmesinin, özellikle Küba'yı zayıf düşürme olanağı açısından ABD için ne kadar önemli olduğunun üzerinde durmaya bile gerek yoktur. Ayrıca Chavez, ABD'nin başta Ortadoğu ve Orta Asya olmak üzere

tüm emperyalist politikalarına karşı çıkan ve bu politikaları uluslararası kamuoyu önünde deşifre eden bir liderdir. Bu ise, Obama yönetimi ile uluslararası kamuoyunda kendini aklama kampanyası yürüten ABD emperyalizminin işini oldukça zorlaştırmaktadır. Yani ABD emperyalizmi için Chavez ve rejimi, ortadan kaldırılması gereken "can sıkıcı" bir engeldir.

Diğer yandan Kolombiya, Venezuela'yı FARC (Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri) gerillalarına destek verdiği gerekçesiyle suçlamakta ve tehdit etmektedir. FARC yaklaşık 20 bin gerillasıyla bugün dünyadaki en büyük gerilla güçlerinden biridir ve Kolombiya topraklarının yaklaşık yarısını denetimi altında tutmaktadır. Bu sadece Kolombiya için değil, aynı zamanda ABD emperyalizmi için de büyük sorundur. Kolombiya'daki üslerin ABD'nin kullanımına açılmasının gerisinde FARC gerillalarının yok edilmesi düşüncesinin de olması büyük olasılıktır. Kolombiya, geçen yıl FARC gerillalarının Ekvador'daki kampını basmıştı. Uluslararası kamuoyunda Ekvador ve Venezuela'nın FARC gerillalarına (emperyalist söyleme göre "teröristlere") destek verdiğine dair bir gündem oluşturma çabası, bölge ülkelerini açıkça tehdit etmeye kadar varıyor. Ayrıca Uribe, Interpol'ün, Kolombiyalı gerilla lideri Raul Reyes'in bilgisayarında bulunduğu iddia edilen raporun, Venezuela'nın FARC gerillalarına verdiği desteğin delili olduğunu savunuyor. Chavez, ise yaptığı açıklamada Urbine'nin Venezuela'nın Kolombiyalı gerillalarla ilişki içinde olduğu iddiasını sürdürmeye devam etmesinin onun "savaş istediği" anlamına geleceğini söyledi ve Interpol'ün, Reyes'in bilgisayarında bulunduğu söylenen belgeler vasıtasıyla Venezuela ve Ekvador'u gerilla ile ilişkilendirmeye ve uluslararası kamuoyunun buna inanmasını sağlamaya çalıştığını belirtti.

ABD emperyalizmi bir kez daha kardeş halkları birbirine düşürmeye ve kendi vahşi politikalarını hayata geçirmeye çalışıyor. Bu sefer hedef Güney Amerika halkları. Emperyalist vahşetin panzehiri bir proleter devrimdir. Emperyalizmin vahşeti altında kan kusan kardeş halklarla dayanışmayı yükseltmenin tek yolu, bulunduğumuz coğrafyada işbirlikçi sermaye sınıfına karşı mücadeleyi yükseltmek ve işçi sınıfının kızıl bayrağına daha sıkı sarılmaktan geçmektedir.

Gazze'de Hamas-Cünd-ü Ensarullah çatışması...

Devrimci önderlikten yoksunluk Filistin direnişinin dinamiklerini heder ediyor!

Siyonist İsrail rejiminin Filistin halkına karşı dört koldan yürüttüğü fütursuz saldırılar devam ederken, ilki Batı Şeria'da, ikincisi Gazze Şeridi'nde etkili olan El Fetih ile Hamas örgütleri direnişten farklı işlemlerle uğraşıyorlar.

20 yıl aradan sonra kongre gerçekleştiren El Fetih hareketi bütünlüğünü yitirirken, Hamas ise, kontrol altında tuttuğu Gazze'de örgütlenen Cünd-ü Ensarullah adlı kökten dinci grupla uğraşıyor. Yıllardır aralarında çatışan Hamas-El Fetih hareketleri, emperyalist/siyonist kuşatmaya karşı birleşik direnişin zeminini parçalamakla kalmamış, Gazze Şeridi ile Batı Şeria'yı birbirinden ayırarak Tel Aviv'deki siyonist şefleri memnun da etmiştir.

El Fetih hareketi yaygın kitle desteğini koruyabilse de, direnişi terk eden, yozlaşmış, ABD işbirlikçisi olduğu gerçeği Filistin halkı nezdinde bir sır değil. Hamas ise, beslediği kitle tabanından dolayı zorunlu olarak direnişçi bir hat izlese de, siyasal islamcı çizgisinden dolayı, Filistin halkının direnme iradesini kucaklama yeteneğinden yoksundur. Devrimci örgütlerin zayıf olduğu verili koşullarda iki hareketin de, "siyonist işgal karşıtı direnişi her şeyin üstünde tutma" anlayışından yoksun olması, Filistin'deki parçalanmayı iyice körüklemiştir.

Böylesi bir ortam, dünya ve bölgedeki koşulların da elverişli olmasıyla birleşince, El Kaide çizgisini temsil ettiğini savunan bir grubun Gazze Şeridi'nde örgütlenme zemini bulmasını sağlamıştır. Bu örgütlenmenin Hamas denetimi dışında gelişmesi mümkün değil, nitekim Cünd-ü Ensarullah adlı bu oluşumun şefi Abdüllatif Musa, camide "Gazze Şeridi'ni İslami bir emirlik ilan ediyoruz" şeklinde vaaz verince, Hamas'ın sert saldırısına maruz kaldı.

Refah'tan başlayarak, dini kurallara dayalı bir yönetimi tüm Filistin'de uygulayacaklarını söyleyen Abdüllatif Musa'nın, "yeterli ölçüde İslami olmadığı" gerekçesiyle Hamas'ı eleştirmesi ile iş çığırından çıktı. Musa'nın vaaz verdiği camiye kuşatan Hamas idaresine bağlı güvenlik güçleri ile hareketin silahlı kanadı İzzeddin El Kassam Tugayları militanları, Cünd-ü Ensarullah güçleriyle kıyasıyla bir çatışmaya girdi. İkisi kız çocuğu 6 sivilin öldürüldüğü çatışmalarda toplam 22 kişinin öldüğü açıklandı. Hamas idaresine bağlı yetkililer ölenler arasında Abdüllatif Musa ile yardımcısının da bulunduğunu, çatışmalarda 100'ü aşkın kişinin de yaralandığını belirttiler.

Hamas yönetimi, ellerinde Cünd-ü Ensarullah adlı grubun çeşitli saldırılar planladığına dair belgeler olduğunu, dahası örgütün bir Arap ülkesinden destek aldığını iddia ediyor. Bu iddiaları çatışmanın gerekçesi olarak sunan Hamas sözcüleri, Hamas militanlarının, Abdüllatif Musa'nın evini havaya uçurdukları bilgisini de yalanlamadılar.

Gazze'deki delegelerin Batı Şeria'da düzenlenen El Fetih'in 6. kongresine katılmalarına izin vermeyen Hamas yönetiminin tutumu İsrail'in uygulamalarını çağırıştırmış, Abdüllatif Musa'nın evinin yıkılması ise bu çağırışımı iyice pekiştirmiştir.

El Kaide çizgisini savunan bir grubun Filistin'de örgütlenmesinin, anti-emperyalist/anti-siyonist direnişe zarardan başka bir şey sunması mümkün

değil. Ancak böylesi bir grubun örgütlenmesinde Hamas yönetiminin egemen kılmaya çalıştığı atmosferin önemli bir payı olduğunu da vurgulamak gerekiyor. Bununla birlikte hiçbir gerekçe Hamas yönetiminin uyguladığı "fiziki imha taktiği"ni meşru kılmaz. Zira bu taktik, ileride Hamas'ın muhaliflere karşı ne tür yöntemler kullanabileceğinin işaretini vermektedir.

Filistin halkının eşsiz direnme iradesini şu ana kadar ne siyonist vahşet ne emperyalist kuşatma ve zorbalık kırabilmiştir. Hal böyleyken bu direniş dinamiğinin -küçük bir kısmı dışta tutulursa- devrimci

önderlikten yoksun oluşu, işgalci siyonistler üzerindeki etkisini giderek sınırlamakta, daha vahimi ise, iç parçalanma ile direniş dinamiklerinin önemli bir kısmı heder edilmektedir.

Bu uğursuz kısır döngünün kırılması, ancak direnişin, Filistin halkının özgür yaşama iradesini her şeyin üstünde tutan devrimci bir önderliğe kavuşması ile mümkün olacaktır. Direnişin devrimci önderliğe kavuşması hem anti-emperyalist/anti-siyonist birleşik mücadeleyi yeniden örmek hem Filistin halkıyla enternasyonal dayanışma eylemlerini örgütleyebilmek açısından da hayati bir önem taşımaktadır.

İsrail Filistinlilerin organlarını çalıyor

İsveç'in çok satan gazetelerinden *Aftonbladet* sayfalarında İsrail ordusunun Filistinlilerin organlarını çaldığı haberine yer verdi.

Donald Bostrom'un "*Oğullarımızın organlarını çaldılar*" başlıklı yazısında İsrail'in yasadışı organ ticaretinde önemli bir paya sahip olduğu, 2000 yılından bu yana Türkiye, Doğu Avrupa ve Latin Amerika'da yapılan organ nakillerinde kullanılan böbreklerin yarısının İsrail'den yasadışı yollarla elde edildiği ifade ediliyor. Sağlık Bakanlığı başta olmak üzere İsrailli yetkililerin de buna göz yumduğu belirtiliyor.

Yazıda öne çıkan ve aslında yazının ses getirmesini sağlayan ise İsrail ordusunun Gazze Şeridi'nde ve Batı Şeria'da katlettiği ya da tutukladıkları Filistinlilerin organlarını çaldığını ifade etmesi. Ailelere teslim edilen cesetlerin bazı organlarının eksik olması ise, Bostrom'un söylemlerini güçlendiriyor.

Filistinli ailelerle konuşan Bostrom, İsrail askerleri tarafından kaçırılan çocuklar ve gençlerin öldürülmeden önce organlarını "bağışladıklarına" dair bir belge imzalamak zorunda bırakıldıklarını belirtiyor.

Filistinli gençlerin organlarının çalınması ise 1992 yılında İsrail'de ciddi bir organ bağıışı talebinin karşılanamamasının ardından başlıyor. Filistinli ailelerin anlatımlarına göre; İsrail ordusunun öldürdüğü Filistinli gençler ölüm nedenlerinin açık olmasına rağmen 5 gün boyunca otopsi bahanesi ile alıkoyuluyor. Cenazelerin teslim edilmesi için ise geç bir saat tercih ediliyor ve bu sırada elektrikler kesik oluyor. Bu uygulamanın katledilen her Filistinli için yapılmıyor oluşu da ifade edilenler konusunda kuşkulara yer bırakmıyor.

Boström, ilk Filistin İntifadası'nda İsrail askerleri tarafından vurulan Nablus'ta taş fırlatan Bilal Ahmed Ranian isimli Filistinli gencin göğüs, bacak ve karnından vurulduktan beş gün sonra hastane sargıları içinde ailesine iade edildiğini yazısında ifade ediyor ve mezar kazılırken Bilal'in açılan göğsünde, naaşının midesinden çenesine kadar yarıldığını gösteren izlere rastladığını söylüyor.

Her ne kadar İsrail ordu sözcüsü gazetede çıkanları yalanlıyor ve herkese otopsi yaptıklarını iddia ediyorsa da geçtiğimiz yıl çeşitli nedenlerle öldürülen ya da ölen 133 Filistinli'nin yalnızca 69'unun otopsiye sokulmuş olması sözcünün söylediklerini boşa düşürüyor.

2004 yılında Brezilya'da İsrail Ordusu'ndan emekli Geldaya Tauber Gady adlı bir İsrailli'nin yasadışı organ ticareti yapmaktan tutuklanması sonrasında Gady, mahkemede, ordunun ve hükümetin organ kaçakçılığını teşvik ettiğini ve bu sayede milyonlarca doların İsrail'e aktığını anlatıyor.

Kardeş ülke, kardeş demokrasi

Sovyetler Birliğinin dağılmasının ardından ortaya çıkan "Türki Cumhuriyetler" emperyalizm ve onun kuklası Türkiye tarafından özel bir ilgiye konu edildi. Bunların içerisinde Azerbaycan ise ilk kez Türkiye tarafından tanınmasından başlanarak ilişkilerin geliştirilmeye çalışıldığı bir ülke oldu.

"İki devlet tek millet" ve "Kardeş ülke" sözleriyle tanımlanan Azerbaycan'ın "demokrasi" anlayışının da Türkiye ile "kardeş" olduğu geçtiğimiz günlerde yaşanan bir örnekle pekişmiş oldu.

Geçtiğimiz Mayıs ayında finali gerçekleştirilen Eurovision Şarkı Yarışması'nda 43 Azeri, Ermenistan adına yarışmaya katılan müzik grubuna kısa mesajla oy verdi. Hayli düşük olan bu rakam bile Azerbaycan için tehlikeli bulunmuş olacak ki, yarışmadan üç ay sonra oy veren 43 kişi hakkında soruşturma başlatıldı.

Ermenistan'ın şarkısı için oy verenlerin "vatansever davranmamak ve ülke güvenliği için potansiyel bir tehdit olmakla" suçlandığı öğrenildi.

Burjuvazi, katletti içimizden ikimizi, bu iki ölü ölmeyen iki ölümdür!

“Ömrümde gerçekten hiç suç işlemediğim gibi, bütün ömrümce suçu, yani bugünkü yasaların ve ahlakın suç saydığı şeyleri yeryüzünden yok etmenin mücadelesini verdim. Bunların yanı sıra bugünkü yasaların ve ahlakın haklı bulduğu ve kutsadığı suçu da yani insanın insanı ezmesi ve sömürmesi suçunu da işlemedim. Ve burada bir suçlu olarak bulunmamın bir nedeni varsa, birkaç dakika sonra beni mahkûm etmeniz için bir neden varsa, o da işte bundan başka bir şey değildir.”

Bu bir savunma metni, Burjuvazinin mahkemelerine sunulan. Yargılananlar Nikola Sacco ve Bartolemeo Vanzetti... İki İtalyan Anarşist... Birisi işportacı diğeri ayakkabıcı olan bu iki İtalyan göçmeni 15 Nisan 1920’de, Boston’un banliyölerinden birinin ana caddesinde, bir soygun sırasında iki kişinin öldürülmesi üzerine gözaltına alınırlar. 1. dünya savaşı yeni bitmiştir. Amerika’da gericilik ve ırkçılık... Olay mahallinde, polis, teşhis edilen 3 kişiyi aramaktadır. Bu esnada 2 göçmen durdurulur. Dönemin malum şüphelileri arasında göçmenler ön sıralardadır. İşte bu şahıslar Sacco ve Vanzetti’dir. Aramada üzerlerinden silah ve Anarşist bir bildirinin müsvettesi çıkar. Cinayetle alakaları yoktur oysa. Amerikan polisi için anarşist kimlikleri yeterlidir. Delilleri uydurmak Amerikan adaletinin öncelikli görevidir. Böylece adlarına piyeslerin yazıldığı, dünyanın ayağa kalktığı, yüz binlerin sokaklara çıktığı “suçsuzların” serüveni başlar. Burjuvazinin mahkemelerinin işleyişine en çarpıcı örneklerle dolu bu serüven 7 yıl sürer. 23 Ağustos 1927’de elektrikli sandalyede biter. Geride kalan burjuvazinin komplolarla dolu adalet anlayışıdır. Ve dünyanın direnen emekçilerine mal olan iki isimdir geride kalan.

Albert Einstein “Sacco-Vanzetti’yi insanlığın vicdanında canlı tutmak için her şey yapılmalıdır” der. 23 Ağustos gecesi yerkürede sokaklar yüz binler tarafından zaptedilir. Sacco ve Vanzetti kapitalist sisteme karşı verilen mücadelede bir semboldür artık. İdam kararının durdurulması için aralarında H. G. Wells, George Bernard Shaw, Romain Rolland, Katherine Ann Porter, Sinclair Lewis, Marie Curie, Albert Einstein’ın da bulunduğu yüz binlerce imza toplanır. Nazım Hikmet kaleme sarılır:

“Onların cebinde firkanızın bileti yoktu.
Onlar kurtuluşun kapısına varmayı,
ferdin cesur hamlelerinden uman
iki saf ve namuslu çocuğu!
Ne milyonların rehberiydi onlar,
ne de inzibatlı bir inkılap ordusunun askeri!
İhtilalin sıra neferiydi onlar,
ihtilalin namuslu iki neferi.
Yanıyordu kanlarında şavkı İtalya güneşlerinin,
Koştular temiz esmer alınlarla hayatın sesine,
dövüştüler yanında dövüşen kardeşlerinin.
Yeni dünyada düştüler eski zulmün pençesine!
Yedi yıl ölümün karşısında gülerek durdular.
Elektrikli iskemleye
kadife bir koltukmuş gibi oturdular.
Yüreklere dört bin volta yedi dakika dayandı,
yandı yürekleri
yedi dakika yandı!..

*Cani değildiler, kurban gittiler bir cinayete,
kurban gittiler dolarların emrindeki adalet!
Hayatlarında olmadıysa da kitlelerin rehberi,
ölümleriyle şaha kaldırdı kitleleri
bu iki ihtilal neferi!*

Kıssadan hisse

*Burjuvazi,
katletti içimizden ikimizi
bu iki ölü ölmeyen iki ölümdür!
Burjuvazi,
kavgaya davet etti bizi
davetleri kabulümüzdür!
Biz nasıl bilirsek hep bir ağızdan gülmesini,
biliriz öylece yaşamasını ölmesini
hepimiz - birimiz için,
birimiz - hepimiz için!..”*

Vanzetti, Sacco’nun oğlu Dante’ye yazdığı mektupta ise şöyle der:

*“Hiç aklımdan çıkarma Dante, bunları hep hatırla;
biz suçlu değiliz, bizi bir yığın uydurma ve yalanla
mahkûm ettiler; yeniden yargılanmamıza karşı
çıktılar ve eğer yedi yıl, dört ay, on bir gün süren
tarifsiz acılardan sonra bizi idam ediyorlarsa, bunun
sebebi sana demin söylediklerimdir. Çünkü biz
yoksullardan yanaydık, insanların insanlar tarafından
ezilmesine ve sömürülmesine karşıydık.”*

İşte Vanzetti’nin ağzından burjuvazinin adalet anlayışı... Aynı adalet anlayışı değil midir bu ülke zindanlarına darağaçları kurduran. Gerektiğinde yaşını büyütüp çocukları asan... 12 yaşındaki bir çocuğu 13 kuşunla öldüren. Aleyhinde açılan davaları zamanaşımına uğratan. O güne dek bu davaları sürünceme de bırakan. Komplolara başvuran bu düzendir.

Vanzetti, Sacco’nun hayatı bize adil olmayan burjuva düzenin adaletinin hep zincirli olduğunu bir kez daha göstermiştir. İşçi sınıfı ve burjuvazi nasıl eşit değilse, bu düzende adalet terazisi de eşit değildir. İşçi sınıfı, emekçiler ve ezilen mazlum halklar adalet terazisini kendi ellerine aldığı vakit, gerçek eşitlik başlayacaktır.

Coca Cola hayata karşı

Emperyalist savaşa verdiği destek ve kirli tarihiyle bilinen Coca Cola, Türkiye’de toplumsal ve çevresel sorunlara “çözüm üretmek” için “Hayata Artı Vakfı”nı kurduğunu açıkladı.

Büyük tekellerin, kültür-sanat faaliyetlerini desteklemeleri, “sosyal” projeler ve kampanyalar örgütlemeleri gerçekleştirdikleri azgın sömürüyü ve kirli işlerini perdelemek için sıkça kullandığı yöntemler olarak bilinir.

Bu çerçevede 18 Ağustos günü Coca Cola, Hilton Oteli’nde düzenlenen toplantı ile “toplumsal ve çevresel sorunlara çözüm üretmek”, “kamu-sivil toplum ve özel sektör işbirliklerinin gelişmesine katkıda bulunmak” amacıyla “Coca-Cola Hayata Artı Vakfı”nı kurduklarını açıkladı.

2008 yılında yaklaşık 82 milyon dolar kaynağı toplum odaklı projeler için kullandıklarını belirten Coca Cola yetkilileri, vakfın öncelikli hizmet alanını, çevre ve su kaynaklarının korunması olacağını ifade etti. Coca Cola yönetimi, görevlerinin çevresel sorunlara çözüm üretmek ve toplumun refah ve sürdürülebilirliğine katkı sağlamak olduğunu açıkladı.

Bu açıklamalar elbette ki; emperyalizmin ilk aklı gelen sembollerinden biri olan Coca Cola’nın, çevreye verdiği tahribatın, vahşice sömürülen kadın ve çocuk emeğinin, gaspedilen işçi haklarının, silahlanmaya verilen desteğin üstünü örtemez. Coca Cola’nın kısa bir suç dosyası bile bunların boş sözler olduğunu belgeler nitelikte.

ABD’nin tüm işgal politikalarını destekleyen, Afganistan, Irak vb. emperyalist işgallerin finansmanını sağlayan, Filistin halkının celladı İsrail’e mali destek veren Coca Cola’nın Ortadoğu’daki yıkımın dolaysız sorumlusu olduğu gözönüne alındığında toplumsal refah üstüne yapılan güzellmelerin de ne kadar boş olduğu görülebilir.

Coca Cola’nın kısa bir suç dosyası

* 5 Aralık 1996’da Kolombiya’daki Bebidas şişeleme fabrikası sendika temsilcisi İsidro Sengundo Gill’in katledilmesi

1994 ‘te Carepa’da iki sendika üyesini, 1989 ve 2001’de iki sendika temsilcisini öldürmek

* Guatemala’daki şişeleme şirketi “United Fruit” in sağladığı maddi destek ile buradaki faşist darbeyi desteklemek. Yine buradaki Coca Cola fabrikasının sendika temsilcisine üç kez silahlı saldırı düzenlemek

* Nijerya’daki fabrika atıklarının yerel göle akıtılarak balıkların ölümüne yol açmak ve buradaki halkın geçim kaynağını yok etmek

* Türkiye’de direnişteki Coca Cola işçilerinin dövülmesini sağlamak

* Sendikalaşmanın önünü alabilmek için Peru, Brezilya, ABD, Venezüella, Filistin gibi birçok ülkede suikastlar düzenlemek, cinayet işlemek, tehdit etmek

* Su üretim üssü haline getirdiği Çorlu’nun su rezervini tüketmek.

* Küresel ısınmaya yol açan Hidroflorokarbon gazlarını kullanarak çevreye zarar vermek

* Hindistan’da üretilen içeceklerde normalin 25 kat üstünde tarım ilacı bulundurmak

* NATO’ya sponsor olmak

* Suyu sınırsız bir şekilde kullanmaları ve insanların su kaynaklarını tüketmek...

Mücadele Postası

“Biz şimdi “dışarıda” daha fazla tutsağız!”

Bu köhnemiş düzenin yöneticileri halkın, devrimin, sosyalizmin “çocuklarından” hep korktular. Ücretli kölelik düzeninin, yöneticilerinin korkuları haksız değil. Onlara bu korkuyu yaşatan BDSP’nin bu yiğit, militan, halkına, sınıfına sorumlu davranıp yaşayan kardeşlerim, yoldaşlarım, arkadaşlarım bir onur bayrağı olarak yüreğimde, aklımda dalgalanıyor.

Biliyorum ki dün olduğu gibi bugün ve yarın da bu büyük kavgada yerlerini alacaklar. “Tutuklanan”, “özgürlükten” yoksun bırakılanlar BDSP’nin bu güzel üç militanı değil, buna köklü ve güçlü karşı koyamayan, onların üzerinden tehdit edilen herkestir.

Onlar şimdi “içeride” çok özgür, biz şimdi “dışarıda” daha fazla tutsağız. Tutsaklığımız, onların özgürlüğü ile mümkün.

Yüksel Akkaya

Stuttgart’ta miting ve eylem

Her Pazartesi MLPD tarafından düzenlenen ve Monaksdemostranten - Pazartesi eylemleri- olarak isimlendirilen “Harz IV Muss Veg” mitinglerinden bir yenisi 17 Ağustos günü Almanya’nın Stuttgart şehrinde gerçekleştirildi.

Mitingte kurulan serbest kürsüde, ekonomik kriz, işsizlik ve savaşa değinilerek 27 Eylül’de yapılacak seçimlere dikkat çekildi.

Bizle de İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) olarak bu mitinge katıldık. Elimizdeki Almanca kriz ile ilgili bildirimizi dağıttık. Miting sonrası Neo Nazilerin, Hitlerin sağ kolu olan Rudolf Hess’in ölüm yıldönümü olması vesilesiyle miting yapacağı alana hareket ettik.

Alan, yerli yabancı ilerici, devrimci güçler tarafından tam bir abluka altına alınmıştı. Alanda bulunan bazı Neo-Naziler polisler tarafından arabalara konularak kaçırıldılar. Alanda saatlerce bekleyen ilerici ve devrimciler “Nazi Ravus” sloganı eşliğinde dağıldılar.

BİR-KAR / Stuttgart

Mücadeleyi seçen bir kadın işçinin kaleminden....

Ben bir metal fabrikasında çalışıyorum. Çalışma yaşamına girmeden önce çalışan kadınların kötü yolda olduğu, en azından buna meyilli olduğu gerekçesiyle ailem çalışmamı istemedi. Ama ısrarım ve yaşam koşullarının zorluğu nedeniyle çalışmaya başladım. Çünkü evin o boğucu atmosferi ve kadın olduğumdan kaynaklı yapılan baskıların son bulacağını düşünerek daha özgür bir hayat olabileceği düşüncesiyle çalışmak istedim. Ama işe girdiğimde gördüm ki evdekinin daha da ağırlığını yaşıyoruz. Bu sefer emeğim de sömürülüyor, üstelik maaşlarımızı bile binbir zorlamayla alıyoruz.

Buna karşılık ilk önce iş değiştirmenin sorunu çözeceğini düşündüm. Bir çok iş değiştirdikten sonra gördüm ki, ayrı işler bile olsa sömürü koşulları aynı. Son girdiğim fabrikada mücadeleyi seçtim.

Bulduğumuz her yerde mücadele etmemiz

gerekıyor. Bugün krizi gerekçe göstererek bizleri daha da çok açlığa ve yoksulluğa sürüklüyorlar. Benim olmasa bile bir çok fabrikada işçilerin maaşları ödenmiyor. O da yetmiyor işten atıyorlar. İşlerine devam edenler bile “ya sigortasız çalış ya da çık” diyorlar. Yani her hakkımızı gaspediyorlar. Binbir zorlukla yaptığımız evlerimiz bile kentsel dönüşüm projesiyle yıkılmak isteniyor. Bizler buraya geldiğimizde burası dağdı. Bütün mahalelinin ortak çabasıyla inşa ettik buraları. Şimdi burası zenginleri cezbediyor. Emegimizi sömürenler şimdi de evimizi istiyorlar. Belediye başkanı her bir fidanın parasını ödeyeceğiz diyor. Benim onlara verecek tek bir ağacım bile yok. İnsan anılarını, beklentilerini, çocuklarının geleceğini nasıl satar ki? Şimdi bizler direniyoruz. Tek başıma kalsam da haksızlıklara karşı direneceğim ve haksızlıklara uğrayan herkesi mücadele etmeye çağıracağım

Gebze’den bir kadın işçi

EKK’dan Entes’e 100. gün mesajı...

Azgın sömürü koşullarının ve insanca yaşama düşman olan kapitalizmin ortasında direnen, fabrikalarda, atölyelerde tekstil ve metal tozlarının gözleri kapatmaya, beyinleri bulandırmaya çalıştığı sırada yaşamı yeniden ve yeniden üreten, devrimci-işçi kadınlar şahsında, Gülistan Kobatan’a...

Direnişinle sadece Entes’te değil tüm dünyada emeği gaspedilen milyonlarca kadını temsil ediyorsun. Bugün sindirilen, şiddet ve tacize uğrayan, alinteri sömürülen, aşağılanan ve baskılara mağruz bırakılan işçi kadınlara öncülük ediyorsun.

Ve 100. gününde, güneşe doğu ilerleyen bu yolculukta yalnız değilsin. Bir tarih yazıyor sindirilen, ezilen kadınlar yüzyıllardır. Mirabel kardeşler, Claralar, Zilanlar, Emineler, Haticeler,

Gülerler...ve fabrika yangınlarında yitirdiğimiz Ayşeler.. ve adını sayamadığımız milyonlarca ama milyonlarca kadın.

Bu tarihe eklenen her direniş her mevzi büyütüyor mücadeleyi. Bir çocuk büyütür gibi, besler gibi büyütüyor emekçi kadınlar umudu ve geleceği. Ve bu geleceği sömürsüz bir dünyanın mayalanmasında görenler, özgürleşiyor ve çelikleşiyor. Bizler de bugün seninle birlikte işçi kadınları boyun eğmeye değil, başkaldırmaya çağırıyoruz.

Emekçi Kadın Komisyonları olarak direnişini ve mücadeleyi selamlıyor, patronlara korku salan yüreğinin ve bilincinin yanında olduğumuzu bir kez daha belirtiyoruz.

Emekçi Kadın Komisyonları

Hamburg’ta MLPD seçim kampanyasını başlattı!

Almanya’da 27 Eylül’de yapılacak parlamento seçimleri için MLPD, ATİK Derneği’nde bir toplantı düzenleyerek seçim çalışmasını başlattığını açıkladı.

17 Ağustos günü gerçekleştirilen toplantıda, MLPD adına yapılan açılış konuşmasında, MLPD’nin, devrimci bir seçim faaliyeti ile kitlelere ulaşmaya çalışacağı, seçime giren diğer partilerden farklı olarak partinin temel programına da uygun bir biçimde devrim ve sosyalizm propagandası yapacağı belirtildi.

İşçi ve emekçilerin temel ekonomik ve siyasi taleplerini birleştirerek MLPD’nin kendini net bir biçimde anlatacak araçlar kullanacağını ifade edildiği konuşmada, göçmenlerin taleplerinin de çalışmanın bir parçası olacağı vurgulandı.

Aday tanıtımının ardından görüşlerini belirten katılımcılar, kampanyanın devrim ve sosyalizme hizmet etmesi gerektiğini vurguladı.

Toplantıyı göçmen kurumlarından BİR-KAR, ATİK ve AGİF temsilci düzeyinde katıldı. BİR-KAR’ın, seçimlerde parlamentoyu adres olarak göstermeyen, sorunların esas çözümünün devrim ve sosyalizmde olduğuna işaret eden ve bunu açıkça parti programlarında da ifade eden MLPD’nin seçim faaliyetine katılacağı ifade edildi.

BİR-KAR / Hamburg

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık Yurt içi **60.000 000 TL** Yurt dışı **100 Euro**
1 Yıllık Yurt içi **120.000 000 TL** Yurt dışı **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

“Ömrümde gerçekten hiç suç işlemediğim gibi, bütün ömrümce suçu, yani bugünkü yasaların ve ahlakın suç saydığı şeyleri yeryüzünden yok etmenin mücadelesini verdim. Bunların yanısıra bugünkü yasaların ve ahlakın haklı bulduğu ve kutsadığı suçu da yani insanın insanı ezmesi ve sömürmesi suçunu da işlemedim. Ve birkaç dakika sonra beni mahkûm etmeniz için bir neden varsa, o da işte bundan başka bir şey değildir.”

Bartolomeo Vanzetti

“Burjuvazi, katletti içimizden ikimizi, bu iki ölü ölmeyen iki ölümsüzdür!”

Mücadelemizde yaşıyorlar...